

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

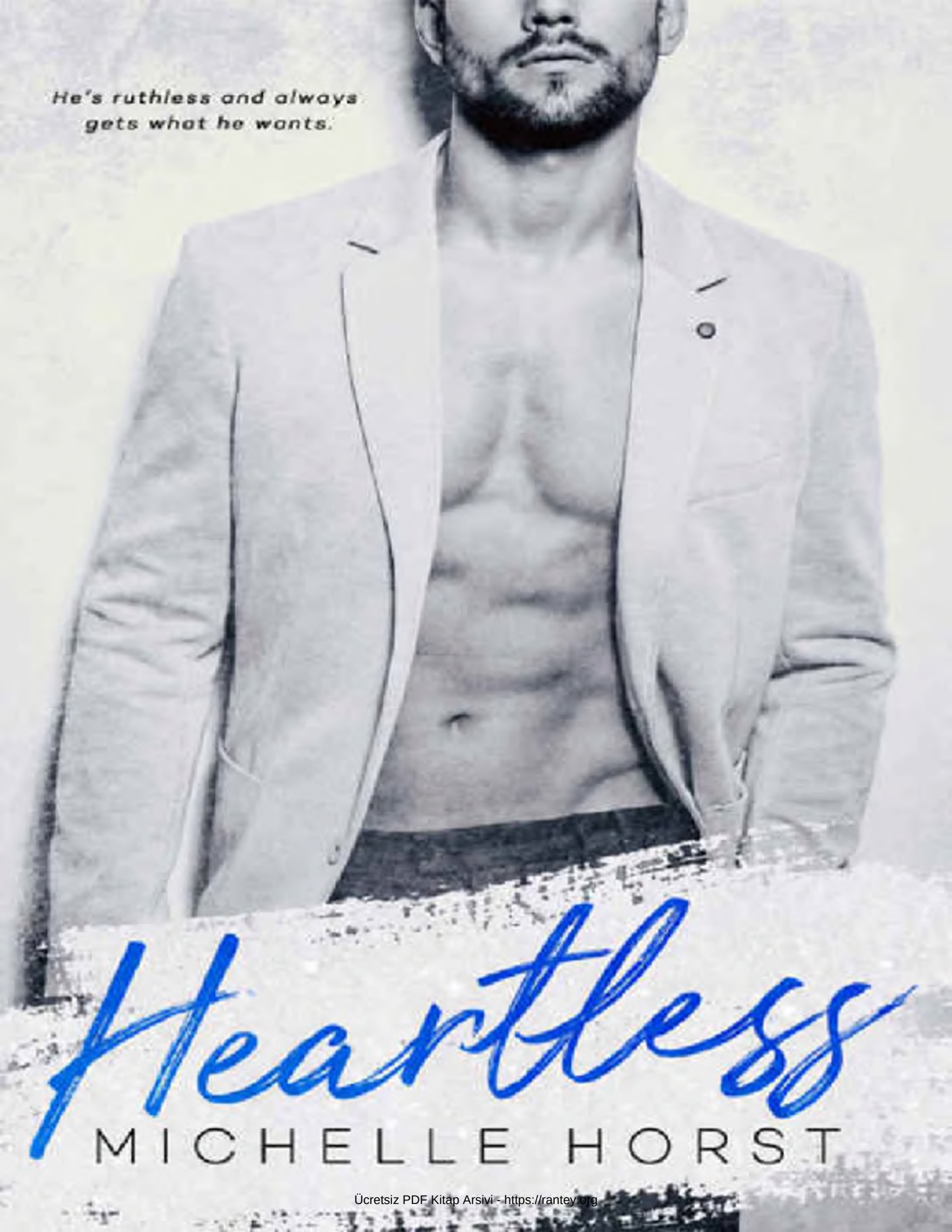
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*He's ruthless and always
gets what he wants.*

Heartless

MICHELLE HORST

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Heartless

MICHELLE HORST

Telif Hakkı © 2017 Yazar Michelle Horst tarafından.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için michelle.horst7@gmail.com adresine e-posta gönderin.

Yayıncının Notu: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür. Yer ve halk isimleri bazen atmosferik amaçlar için kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya işletmelerle, şirketlerle, olaylarla, kurumlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: RBA Tasarımları

Biçimlendirici: [Allusion Graphics,](#)

[LLC](#)

*Leeann, Morgan ve Kristine'e. Bana
inandığınız için teşekkür ederim.*

PROLOGUE

DELLA

Hayat bir dizi yalandan oluşur.

Aşk mı? Hepimizin yalnız olduğu soğuk ve katı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmamak için birilerinin uydurduğu bir peri masalı. Bu dünyaya yalnız gelirsiniz ve yalnız gidersiniz. Yalnızlık, en çok korktuğumuz şeydir. Unutulduğunuz, reddedildiğiniz ya da göz ardı edildiğiniz anlamına gelir.

Küçük kızlara, bir prensin gelip onları sevgi dolu kollarına alacağına dair masallar anlatılır. Küçük yaşlardan itibaren onlara amaçlarının bir yere ait olmak olduğu öğretilir. Bir aileye, bir kocaya, çocuklara sahip olmaları gerekir - bunlar olmadan başarısız olurlar.

Küçük çocuklara itfaiyeciler, polisler, her türlü kötülüğün üstesinden gelecek cesur ruhlar hakkında hikayeler anlatılır. Onlara amaçlarının evin erkeği olmak, korumak, sağlamak olduğu öğretilir - eğer bunu yapamıyorlarsa, erkek değildirler.

Bunların hepsi çoğu insanın inandığı yalanlar. Kendimiz için çok gereksiz acılar yaratıyoruz. Başarısız gibi hissediyorsunuz çünkü kimse sizi *sevmiyor*. Sadece seni gören biri varsa varsın. Hayatınız ancak bir başkası için yaşıyorsanız değerlidir.

Hissettiğiniz o huzursuzluk mu? Bu, inanmaya zorlandığınız tüm aldatmacalardan kurtulmak için haykıran ruhunuzdur.

Arada bir, birileri toplumun yarattığı normlardan kurtulur. Ben de o insanlardan biri olmak istiyorum. *Farklı* olmak istiyorum. Toplumun bizim için koyduğu her kuralı yıkmak istiyorum.

Bu, hayatta olduğum ve hayatın içinde amaçsızca dolaşan bir koyun olmadığım anlamına gelecektir.

BÖLÜM 1

DELLA

Ben masayı toplamaya başlarken kırmızı kafa heyecanla, "Şimdi bakma ama az önce içeri girdiler," diye fısıldıyor.

Üniversitenin ilk yılından beri çalıştığım bar ve lokanta Rameses her zaman öğrencilerle dolup taşıyor.

Sarışın arkadaşı omzunun üzerinden bakarken boş tabakları üst üste koyuyorum.

"Kahretsin, çok ateşli. Rhett tarafından becerilmek için her şeyimi verirdim."

Önceleri insanların böyle konuştuğunu duyduğumda utanırdım ama neredeyse üç yıldır üniversitede olduğum için artık beni şok eden çok az şey var.

Benim geldiğim yerde pek bir şey çıkmaz. Saluda'da sadece bir ilkokul olduğu için Polk County Lisesi'ne gitmek zorunda kaldım. Yoldan geçen rastgele maceraperestler ve yaz aylarında gelen turist dalgası dışında, yedi yüz civarındaki yetersiz nüfus pek fazla flört malzemesi sunmuyordu.

Kapıya doğru bakıyorum ve bir grup adamın içeri girişini izliyorum. Onları o kadar iyi tanımıyorum. Onlar hakkında söylentiler duymuştum, Screw Crew olarak biliniyorlarmış. Her kız onlar tarafından becerilmek ister ve her erkek onlardan biri olmak ister. Bu gerçekten aptalca.

Benim bölümüme oturuyorlar ve siyah saçlı olan, temizlemekle meşgul olduğum masada oturan sarışına sırtıyor. Alt dudağını ısırıyor ve ona göz kırpmıyor. Kahretsin, ben bile bunun seksi olduğunu kabul etmek zorundayım. Biriyle çıkmıyor olabilirim ama her sıcak kanlı kız gibi ben de ateşli bir erkek gördüğümde takdir ediyorum.

Sarışın heyecanla çığlık atar ve ayağa fırlar. "Yarına kadar, adım Rhett'in becerilenler listesinde olacak."

Kırmızı kafa masaya biraz para atar ve arkadaşını erkeklerin olduğu yere kadar takip eder. Sarışın, adamın kucağına kayar ve sanki yarın yokmuş gibi hemen onu öper. Üniversitede spor olarak *sevişme* olmalı. Yemin ederim öğrencilerin yarısı olimpiyatlara katılmaya hak kazanır.

Bizim oralarda insanlar böyle davranmaz. Eskiden çalıştığım Mom 'n Pop lokantasının sahibi Sue onları kapıdan kovalardı. Annem öldükten sonra Sue bizi yanına aldı. Sue sayesinde Grafik Tasarım alanında lisans eğitimi alabiliyorum. Onun cömertliği olmasaydı, Jamie ve ben sokaklarda yaşıyor olurduk. Annem kanserle uzun süren mücadelesinin ardından vefat ettiğinde yaklaşık üç aydır onun lokantasında çalışıyordum. Sue annemi toprağa verebilmem için bana borç para verdi. Bizi de yanına aldı. Yaşlı ve çivi gibi sertti ama aynı zamanda bizi önemseyen tek kişiydi.

Babam öldüğünde on yaşındaydım. Onu bizden alan bir kazaydı. Yürüyüş yaparken bir köke takılmış ve Büyük Bradley Şelalesi'nden aşağı düşmüştü. Babam öldükten sonra işler kötüye gitti. Annem Jamie'ye hamileydi ve geçimini sağlamak için her türlü tuhaf işi yapmak zorundaydı. Annem öldüğünde ben on altı yaşındaydım. Zavallı Jamie sadece altı yaşındaydı ve ölümün kesinliğini anlayamadı. Aylarca annemin nerede olduğunu ve ne zaman geri döneceğini sordu. Ailemizi erken yaşta kaybetmiş olsak da her şey o kadar da kötü değildi. Fakir olmak o kadar da önemli değildi. Hiçbir zaman dürüst bir iş yapmaktan korkmadım. Jamie için daha fazlasını istiyorum. Ona dünyayı vermek istiyorum.

ve o kasabada sıkışıp kaldığımız sürece bu olmayacak. Saluda sadece üç buçuk saat uzaklıkta olmasına rağmen, sanki başka bir gezegenden gelmişim gibi hissediyorum. Saluda'daki insanlar kendi yollarında ilerliyorlar. Ben öyle değilim. Hayattan, o küçük kasabanın sunduğu monoton varoluştan daha fazlasını istiyorum. Hayatın sunduğu her şeyi deneyimlemek istiyorum. Bağımsız olmak istiyorum. Seyahat etmek istiyorum. Yaşamak istiyorum.

Kirli tabakları mutfağa götürmeden önce bardakları tepsiye yerleştirdim. UNC'deki bu bedava yolculuğu kazanmak için kıcımlı yırtarak çalıştım. Kazandığım bahşişler neredeyse kirayı karşılıyor. Zaten fazla bir şeye ihtiyacım yok. Diplomamı alabilmek için buraya çalışmaya geldim.

Sadece altı ay kaldı ve işim bitecek. O zaman iyi bir iş bulabilirim. Saluda'ya dönüp Jamie'yi alacağım ve o kasabadan temelli ayrılacağız. Bu benim üç adımlık planım. Başka bir şey için zamanım yok, bırakın oyalanmayı. Bayan Amerika olduğumdan değil, onunla çıkmak için bekleyen bir sürü erkek var. Hayır, karşı cins beni neredeyse hiç fark etmiyor, bu da benim için gayet iyi. Ayrıca, erkeklerin hepsi azgın aptallar. Oda arkadaşlarımdan Willow'un bir keresinde "*Sikler hükmeder, beyinlerin salyası akar.*" dediğini duymuştum.

Üç ateşli kızla aynı daireyi paylaşıyorum. Leigh, Willow ve Evie'nin surat asması gerekiyor ve erkeklerin hepsinin ayaklarının dibinde salyaları akıyor. Fark edilmeden geçip gitmemi kolaylaştırıyorlar ki bu bir lütuf. Kızlarla aynı evi paylaşıyor olabilirim ama birbirimizi pek tanımıyoruz. Onlardan herhangi biriyle takılamayacak kadar meşgulüm. Düşünsenize, bazen Willow ya da Leigh'i görmeden koca bir hafta geçip gidiyor. Gün aşırı gördüğüm tek kişi Evie.

Dışarı çıkıyorum ve çocukların oturduğu masaya doğru ilerliyorum, daha fazla insanın onlara katıldığını fark ediyorum. Masaya geldiğimde Evie'yi görüyorum. Adamlardan birinin yüzünü yemekle meşgul olan sarışına ters ters bakıyor.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" Genel olarak soruyorum.

Evie gözlerini çiftten ayırıyor. Beni fark ettiğinde dudaklarında hoş bir gülümseme beliriyor. Keşke onun saçları bende olsaydı. Kızıl saçlarındaki doğal kıvrım sayesinde yıkayıp gidebiliyor ve kurumaya bırakabiliyor. Bense kalın kahverengi saçlarımı fönle kurutmak zorundayım, yoksa içine bir şey yuva yapmış gibi görünür.

"Hey, tatlılar. Bana her zamankinden getir lütfen" diyor. Hemen altı tavuk nugget siparişini yazıyorum. Burada servis ettiğimiz tavuk nugget'lara bağımlı.

"Onu tanıyor musun?" Adamlardan biri bana bakarken Evie'ye soruyor. Kirli sarı saçları var, güçlü çenesinin üzerinde saat beş yönünde bir gölge var. Bela olabilecek birine benziyor.

"Evet, Della oda arkadaşlarımdan biri." Aralarında oturduğu iki sarışın erkeği işaret ediyor ve onları bana tanıtmaya başlıyor. "Bu ikisi Jaxson ve Marcus." Sonra çenesini telefonuyla meşgul olan başka bir adama doğru uzatıyor. "Bu Logan. Jaxson ve Logan ikiz." Kaşlarını şakacı bir şekilde sallıyor. "Çifte bela."

Evie'nin arkadaşları olduklarını görünce onlara gülümsüyorum. Beni arkadaşlarıyla tanıştırmasının pek bir önemi yok, yarın onları hatırlayacak değilim ya.

Siyah saçlı adama tekrar ters ters bakıyor. "Bu Rhett," diye neredeyse onun adını tükürüyor.

Aralarında bir şeyler kötü gitmiş olmalı.

Rhett sarışını kucağından itiyor ve koyu kahverengi gözleri benim üzerimde gezinirken dudaklarını yalıyor.

"Neden seninle daha önce tanışmadık?" diye soruyor. "Apartmana birkaç kez geldim ama seni orada hiç görmedim. İnan bana, senin gibi bir yüzü hatırlardım."

Flörtünü görmezden geliyorum ve cevap veriyorum, "Ya ders çalışıyorum ya da isteyim. Oda arkadaşlarımı pek görmüyorum."

"Eminim tadın tatlıdır," diyor bana göz kırparak.

Evie'nin ondan neden hoşlanmadığını şimdi anlıyorum. Onu hiç suçlayamam. Tekrar masaya bakmadan önce ona kaşlarımı çatıyorum.

"Mutfaktan bir şey isteyen var mı? Yirmi dakika içinde kapatıyoruz." Rhett tekrar, "Ben sizden birini alırdım," dedi.

"Vaktini boşa harcıyorsun," diye tersliyor Evie, sinirlenmiş bir halde.

Evie'ye baktığında yüzündeki gülümseme kayboluyor. Bana dönüp bakana kadar saniyeler sessizlik içinde geçiyor. "Halı mı yiyorsun?"

"Ne?" Ona kaşlarımı çatıyorum, oyun oynayacak havada değilim.

Yorgunum ve uyumayı düşünmeden önce bitirmem gereken bir ödevim var.

"Amcıklardan hoşlanır mısınız?"

Ne pislik ama.

Muhtemelen Tanrı'nın kadınlara hediyesi olduğunu düşünüyordur.

Derin bir nefes alıyorum, böylece ona aklımdan bir parça vermiyorum. Bu işe, ona cehenneme gitmesini söylemenin tatmininden daha çok ihtiyacım var.

Jaxson aniden, "Ben bir Dr Pepper, çizburger ve patates kızartması alacağım," diyor. Bu diğerlerini de harekete geçiriyor ve ben de hızlıca tüm siparişleri yazıyorum. Siparişi mutfığa götürmeden önce Jaxson'a minnettar bir gülümseme veriyorum.

Siparişleri mutfığa teslim etmeyi bitirdiğimde, daha fazla masayı temizlemek için ön tarafa gidiyorum. Evie ve arkadaşlarının oturduğu masanın yanındaki masayı temizlemekle meşgulken Marcus, "Bacaklarını açtıramayacağına yüzüne bahse girerim," dedi.

"Kızların benim için genişçe açılmalarını sağlamakta ustayımdır. Açma çubuklarına benim adım verilmeliydi," diye şaka yapıyor Rhett, bir yandan da sarışını yanına çekiyor. "Öyle değil mi bebeğim?"

Başını hülyalı hülyalı sallıyor, aslında onun saçmalıklarına kanıyor.

Rhett'in o yüzlüğü çoktan cebine koyduğunu düşünerek başımı sallıyorum. Eğer söylerse, sarışın bacağı tam buraya vuracak.

Siparişlerini almaya gidiyorum ve Rhett'in tabağını önüne koyarken bileğimi tutuyor. Beni daha yakına çekmeye çalışıyor ama ben direnerek elimi onunkinden kurtarıyorum.

"Hadi bebeğim. Çok üşümüştün. Eminim seni ısıtmanın bir yolunu bulabilirim."

Boş ver onu, Della. O sadece kibirli bir pislik.

Kendi uyarımı görmezden gelerek ellerimi masanın üzerine koyuyorum ve tam yüzüne gelene kadar öne doğru eğiliyorum. Tatlı tatlı gülümsüyorum ve alt dudağımı ısıyorum, tıpkı onun daha önce yaptığı gibi. Gözlerinin dudaklarıma kilitlenmesini memnuniyetle izliyorum.

"Oh, bebeğim," diye inliyorum baştan çıkarıcı bir şekilde. Dudaklarında ukala bir gülümseme beliriyor. Benimle bir şansı olduğuna gerçekten inanacak kadar kibirli. Ne salak ama. "Sırf seksi olduğun için her kızın seninle birlikte olmak istediğini sanıyorsun. Bana dokunmana izin verdiğim gün, cehennemin donduğu gündür. Senin çürümüş, cinsel yolla bulaşan hastalıklı aletini yanıma yaklaştırmam. "

Ona bir öpücük verip uzaklaşıyorum, ona haddini bildirdiğim için kendimden memnun hissediyorum.

"Şunu iki yüz dolar yapalım. Dediğim gibi, bunu senin için yaymasına imkân yok," diyor Marcus gülmeye başlarken.

Kelimeleri duyunca olduğum yerde kalakaldım. Kanım kaynamaya başlarken yavaşça arkamı döndüm. Hatamı ancak Rhett'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayılınca anlıyorum. Aptal oyunlarına kanmıştım. Bahis benim hakkımdaydı.

Rhett benimle göz göze geldiğinde, "İki katı," diyor. "Dört yüz dolar."

Marcus ve masadaki diğer çocuklar yine gülüyor. "Sıra sende. Lanet olsun, paranı almaktan zevk alacağım."

"Ne kadar aptalsın sen?" Genel olarak tüm erkeklere soruyorum. Hepsi arasında herhangi bir beyin aktivitesi olduğundan ciddi olarak şüpheliyim. "Benim önümde bahse giriyorsunuz. Siz aptallardan birini yanıma yaklaştıracığımı mı sanıyorsunuz?" Beni ilk kimin becerebileceğine dair iddiaya girmelerine, üstelik bunu benim önümde yapmalarına kızgın ve kırgınım.

Rhett ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Ona ters ters bakıyorum, keşke bir bakışımı onu hadım edebilseydim.

Elini yüzüme doğru kaldırıyor ve ben tokatla uzaklaştırıyorum. "Sen cidden tam bir baş belasısın," diye çıkışıyorum, ona bedensel bir zarar vermek istiyorum.

"Burada neler oluyor?" diye derin bir ses Rhett'in suratına yumruk atma düşüncelerimi bölüyor.

Gözlerim sesin sahibine kayıyor ve bir an için kaşlarımı çatmayı unutuyorum. Onu grupta birlikte birkaç kez görmüştüm ama daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Kahretsin, çok seksi. Diğer çocuklar onun yanında sönük kalıyor. Diğerlerinden çok daha uzun boylu, koyu kahverengi saçları parmaklarımın kalın tellere dolanması için yalvarıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve neredeyse nefes almayı unutuyorum. Gözleri, herhangi bir kıza kendi adını unutturacak karanlık havuzlar gibi. Çenesi birkaç günlük kirli sakalla kaplı ve bu onu çok daha çekici kılıyor. Gömleği kaslı göğsünün üzerine sıkıca sarılmış. Görüldüğü kadar sert olup olmadığını öğrenmek isterdim.

Rhett aniden, "Carter, tam zamanında geldin. Bir bahse girdik. Onu ilk yayana 400 dolar." Pislik başparmağıyla beni işaret ediyor. Ani bir istekle onu yakalayıp elinden çekip almak istiyorum.

Nedense, Carter burada olduğu için bu aptal bahis beni gerçekten rahatsız ediyor.

İşleri daha da kötüleştirmek için üç adam daha içeri giriyor ve masada durmaya başlıyor.

"Siz de ister misiniz?" Marcus ateşle benzin döküyor. "Neye katılmak?" diye sorar içlerinden biri.

"Bahis havuzu. Onu ilk kim becerirse, o kazanır."

Gözlerim etrafımdaki tüm yüzlerde geziniyor. Evie bana "özür dilerim" diyor. Jaxson ve Logan dikkatlerini veremeyecek kadar yemekle meşguller. Marcus bana göz kırıyor ve bu öfkem yeniden alevleniyor.

İşler kontrolden çıkmadan önce arkamı dönüp mutfığa geri dönüyorum. Masalarımın geri kalanını temizlemek için dışarı çıkmadan önce onların gitmesini bekliyorum. Rameses'te neredeyse üç yıldır çalışıyorum. Screw Crew gibi aptallarla uğraşmaya alışkın olduğumu düşünebilirsiniz.

Eve yürüyüş bu gece çok daha uzunmuş gibi geliyor. Kamyonetimi almalıydım. Eski ve ne zaman kenara çeksem kocaman bir duman topu bırakıyor ama en azından hala çalışıyor.

Eve gittiğimde, daire boş oluyor. Diğer kızlarla paylaşmanın en sevdiğim yanı bu. Buradayken daire hep bana kalıyor. Bazen onlarla dışarı çıkmanın, birlikte gülüp eğlenebileceğim yakın arkadaşlarımın olmasının nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Ama sonra kendime buraya arkadaş edinmek için gelmediğimi hatırlatıyorum. Jamie için buradayım. Önemli olan tek şey kız kardeşim. Ben burayı bitirdikten bir ay sonra Jamie 11 yaşına girecek. O on iki yaşına gelmeden iyi bir iş bulmalı ve kendimize ait bir ev almalıyım.

Çantamı tek kişilik yatağın üzerine atıyorum. Odamda pek bir şey yok, sadece ikinci el bir yatak ve komodin var. Önce duş alıyorum, ardından yatağıma yerleşmeden önce kendime kahve yapıyorum. Verdiğim ödevi bitirmem gerekiyor.

Bütün gece sürse bile üzerinde çalışıyorum. Neyse ki yarın Pazar ve sadece 12'de işte olmam gerekiyor, bu da uyuyabileceğim anlamına geliyor.

Sonunda mutlu olana kadar işimin içinde kayboluyorum. İçinde hala biraz soğuk kahve kalan fincanı kaptığım gibi mutfağa yürüyorum. Kapının açıldığını duyduğumda fincanı durulamakla meşguldüm. Ellerimi kurulayıp hangi kızların evde olduğuna bakmaya gidiyorum. Carter'ın kolunu Evie'ye dolamış içeri girdiğini gördüğümde hafif bir hayal kırıklığı hissediyorum. İstenmeyen bu duyguyu üzerimden atıyorum.

"... lanet olası kaltak," gözleri üzerime dikildiğinde meşgul olduğu şeyi bitirdi.

Kahretsin, o gözleri zihnimi çamura çevirme gücüne sahip.

Sonra Evie başını kaldırıyor ve şişmiş yanağını görünce şaşkınlıktan dudaklarım aralanıyor. Maskara yanaklarına bulaşmış, gözlerinin etrafında kırmızı lekeler var. Öne atılıp Evie'yi ondan uzaklaştırıyorum.

"Çek ellerini onun üzerinden," diye tısladım.

Onlar içeri girerken Evie'ye küfretmekle mi meşguldü?

Onu kanepeye götürdüm ve oturmasına izin verdim. Yüzünü kaldırıyorum ve endişeli gözlerle yanağındaki çürüğü inceliyorum. Gözyaşları içimi öfkeyle titretiyor. Evie tanıdığım en iyi insanlardan biri. Neden ona zarar versin ki?

Carter'a dönüyorum, bedenim öfkeyle titriyor. "Çık dışarı!"

Bana doğru bir adım atıyor ve bu beni geriyor. Ben arkadaşlarım gibi değilim. Dizimi onun taşaklarına sokmakta tereddüt etmeyeceğim.

"İzin ver-" diye konuşmaya başladı ama sözünü kestim. Açıklamasını, becermeyi sevdiği o havai kafalı sürtükler için saklayabilir.

"Söyleyeceğin hiçbir şey bunu düzeltmeyecek. Omurgasız bir pislikten başka bir şey değilsin. Bu seni tahrik mi ediyor?" Ona doğru yürürken alay ediyorum. "Kendini erkek gibi mi hissettiriyor?"

"Della," diye sesleniyor Evie arkamdan. Ona geri dönmem gerekiyor. Onu itebildiğim kadar sert itiyorum ve geri adım attığımda memnun oluyorum.

Başını eğiyor ve yüzünde okuyamadığım bir ifade var. Kızgınlık olabilir mi? Kimin umurunda? Screw Crew'dan nefret ediyorum. Bir avuç zorbadan başka bir şey değiller. Umarım Evie'nin yakın arkadaşı değillerdir. Onlar gibi adamlardan uzak durmalı. Onlar beladan başka bir şey değiller.

Daha önce görmedim ama giydiği tişörtün markası pahalı. Para kokuyor. Bu her şeyi açıklıyor.

"O paranın birazını kullanıp kendine biraz ahlak satın almalısın," diye çıkışıyorum.

Şaşkınlıkla gülüyor ve başını bana doğru sallıyor. Gözleri bacaklarıma kayıyor ve ancak o zaman üzerimde sadece bir tişört olduğunu hatırlıyorum.

CARTER

Beyaz pamuklu külot. Sikeyim. Gömleği aşağı çekti ve bana kaşlarını çattı.

"Dikkatli ol bebeğim. Bana öyle bakarsan başın belaya girer," diye alay ediyorum.

Çünkü onu kızdırmak çok kolay.

Daha önce lokantada, aslında onun seksi olduğunu düşünmüştüm. Erkeklere karşı durduğu için onu takdir ettim. Harika bacakları olduğunu kabul etmek için ondan hoşlanmama gerek yok ve ağzından bahsetmeme bile gerek yok. Onu dizlerinin üzerinde, dudakları sikime sarılmış görmek isterdim. O zaman onun benim hakkımda düşündüklerini yaşarım ve onun adını da sikilenler listesine eklerim. O da başka bir yargılayıcı sürtük. Arkadaşlarıma onu savunduğum için pişmanım.

geri çekilmesini ve bahsi bırakmasını istiyorum. Sırf 400 dolarlık bir sikik olduğunu anladığında yüzündeki ifadeyi görebilmek için bu bahsi kazanacağım.

Çatık kaşlarının ölüm bakışlarına dönüşmesini izliyorum, ama yanaklarına süzülen allığı kaçırmıyorum. Ne biliyorsun ki? Küçük ve kudretli Bayan benden nefret ediyor olabilir ama kızaran yanakları benden etkilendiğinin açık bir işareti. Bu benim yararına olacak.

Ona sırtıyorum ve fısıldıyorum, "Oyun başlasın."

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve kokusunu alıyorum. Yenilebilir elma gibi kokuyor.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ve ben senin arkadaşlarından biri değilim" derken alnında hafif bir kaş çatma var. Aramızda bir parmağını oynatıyor. "Burada her ne olduğunu düşünüyorsan, öyle değil. Polisleri aramadan önce dairemizden çık. "

"Başkalarını yargılamakta çok hızlısın, değil mi?" Onunla eğlenmenin farklı yollarını planlamaya başladığımda söylüyorum. "Senden farklı olan herkesi yargılarken, yüksek kaidenin üzerinde oturmayı sevenlerden birisin. Bana sorarsan oldukça berbat bir durum."

"Sana sormadım," diye tersliyor, mavi gözleri öfkeyle parlıyor. Bu onları elektrikli gösteriyor.

"Hayır, yapmadın," diye fısıldadım. "Sana bir tavsiye, bir dahaki sefere hemen sonuca varmadan önce gerçeklerden emin ol. Böylece kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp özür dilemek için bana geri dönmek zorunda kalmazsın. Yine de seni dizlerinin üzerinde görmeyi çok isterim."

Yüzünü şüphe kapladığı anı görüyorum. Sonunda hareketlerini ikinci kez tahmin ediyor. Ona doğru eğildiğimde bu beni sırtıtmaya itiyor. Gözlerinin genişlemesini ve yanaklarındaki kızarıklığın derinleşmesini izliyorum.

"Unutma, bu küçük oyunu ben başlatmadım, sen başlattın." Yanaklarımız birbirine değene kadar daha fazla eğildim ve kulağına fısıldadım, "Ama kesinlikle bitireceğim, bebeğim."

Geri çekiliyor, nefesleri hızlı geliyor. "Hiçbir şeyi ben başlatmadım ve acınası bir oyun oynamıyorum."

Hâlâ ne yaptığını anlamıyor. "Tatlım, beni çok fazla parası olan ve zerre kadar ahlakı olmayan bir pislik olarak etiketlemekte çok hızlı davrandın. Ben kimim ki seni hayal kırıklığına uğratayım? Benimle ilgili kafandaki imaja uygun yaşamak zorundayım. Senin gibi zeki küçük bir şeyi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Kocaman gözlerle bizi izleyen Evie'ye bakıyor. Della bana dönüp bakamadan arkamı dönüp gidiyorum. Özür dilemesini kolaylaştırmayacağım. İnsanların benimle dalga geçmesine izin vermeyeceğimi ve bunun yanına kâr kalmayacağını zor yoldan öğrenecek.

Beni Evie'ye vuracak boktan bir zengin çocuğu olmakla suçladığı için ona kızgın mıyım, yoksa onun katil vücudundan tahrik mi oldum, emin değilim. Daha önce bir kadın için hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Onun ne düşündüğü neden umurumda ki? Benim hakkımda pek bir şey düşünmediği açık.

Evie'ye yardım ediyordum. O ve Rhett, Rhett'in etrafında dolaşan psikopat sarışın ona saldırdığında tartıştılar. Rhett'e erkek gibi davranmasını ve Evie'yi önemseydiğini kabul etmesini söyledim. Çöplerden kurtulmasını da söyledim. Yemin ederim Evie'ye aşık olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmamak için önüne gelen her şeyi beceriyor. İnkâr edip duruyor ama ne zaman başka bir erkek ona baksa kendini kaybediyor.

Neden bir araya gelmediklerini anlamıyorum. Kör bir adam bile birbirlerine aşık olduklarını görebilir.

Psikopat sarışın Evie'yi tokatladıktan sonra, iyi olduğundan emin olmak için onu eve getirdim. Bunu yaptım çünkü o iyi bir insandı ve başına gelenleri hak etmiyordu.

oldu. Bunu yaptım çünkü Rhett benim en iyi arkadaşlarımdan biri ve olanlardan dolayı kendini kötü hissedeceğini biliyorum.

Ama çoğunlukla Della'yı tekrar görme umuduyla yaptım. Daha önce lokantada aramızda bir gerginlik vardı ve bunun gerçek olup olmadığını merak ediyordum. Daireye ilk girdiğimde, Evie'nin yüzünü görene kadar gerginlik tüm gücüyle oradaydı.

O yargılayıcı tavrını takınana kadar adamların bu lanet bahsi unutmalarını sağlamaya niyetliydim. Daha önce de yanlış yargılandım ve bu beni hiç rahatsız etmedi. Marcus ve Rhett'in lanet listeleri var. Lakabımız olan Screw Crew'dan sorumlu olan erkek fahişeler onlar. Ben aziz değilim ama o ikisine karşı hiçbir şeyim yok. İkizler Jaxson ve Logan'a gelince, onlar flört etmeyi pek sevmezler. Jaxson üniversite ve kişisel antrenörlük arasında meşgul oluyor, Logan ise gruptaki sessiz kişi.

Bana gelince, tüm odağım diplomamı bitirmek. Mezun olduktan sonra Indie Ink Publishers'da çalışmaya başlayacağım. Babam en alttan başlamam gerektiğini söyledi. Nedenini anlıyorum. Şirket ve orada çalışan insanlar hakkında her şeyi öğrenmemin en iyi yolu bu. Babamdan görevi devraldığım, bunu hak ettiğim için yapmak istiyorum.

Çocuklarla paylaştığım eve dönerken, aklım o küçük ateşböceğine gitti. Sadece bir gömlek ve külot giymiş olmasına rağmen beni bir patron gibi idare etti. Evie'yi savunduğu için onu takdir etmeliyim. Ama lanet olsun, ben asla bir kadını incitmem.

Della ile biraz eğleneceğimden eminim.

BÖLÜM 2

DELLA

"Her şeyi yanlış anladınız," diyor Evie. "Carter beni sadece eve getirdi. Bana vuran o değildi. Carter bana asla zarar vermez."

Lanet olsun!

Ne halt ettim ben?

Kapıya doğru dönüyorum ve Carter'ın çoktan gittiğini görünce mideme korkunç bir his yerleşiyor.

"O sarışın sürtük beni tokatladı çünkü Rhett ile kavga ettim," diye açıklıyor. "Bu tür kızlardan neden hoşlandığını gerçekten anlamıyorum."

Kapıyı kapatıp mutfığa doğru yürüdüm. Buzdolabını açıp soğuk bir şeyler arıyorum. Fazla bir şey yoktu, ben de bir şişe su aldım. Oturma odasına geri dönerken etrafına bir bulaşık bezi sarıyorum.

Hafifçe Evie'nin yanağına bastırıyorum. "Sadece orada tut. Şişliğe iyi gelecektir."

Yanına oturdum ve iç çektim. Başımı arkaya atıyorum ve sefil bir iç çekiş daha yapıyorum.

"Carter'ı sana vurmakla suçladım," diye fısıldadım. "Kahretsin, özür dilemek zorunda kalacağım."

Evie elimi sıktı. "Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Alt dudağımı dişlerimle endişelendiriyorum. Evie'yle göz göze geldiğimde, sadece acıma duygusu var.

"Kahretsin, fena çuvalladım, değil mi?"

Başını sallıyor ve su şişesini kucağına bırakıyor.

"Carter hakaret edip yanına kâr kalacak türden bir adam değil. Gruptaki en kalpsiz kişi o."

"Kalpsiz mi?" diye sordum. "Eve sağ salım dönmeni sağladı."

"Çünkü Rhett ile aramızda bir aşk-nefret ilişkisi var. Bu dört adam Carter'ın ailesi. Onlar için her şeyi yapar. Onu üç yıldır tanıyorum ve beni hâlâ güvenli bir mesafede tutuyor."

"Yani bana özür dilemememi mi söylüyorsun? Hatalı olduğumu kabul etmekten korkmuyorum."

Evie vücudunu benimkine doğru çeviriyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Sadece zamanınızı boşa harcayacak ve işleri daha da kötüleştireceksiniz. Jaxson'ı aldatan bir kız vardı. Carter, seks yapacaklarını düşünerek onu iç çamaşırlarına kadar soydu. Evlerinin dışında iç çamaşırlarıyla utanç yürüyüşü yaptırdı. Carter affetmedi, intikamını aldı. Tüm bunları görmezden gelsen daha iyi olur. Zaten onu çok sık görmüyorsun."

Ondan su şişesini aldım ve açtım. Az önce söylediklerini düşünerek birkaç yudum aldım. Onu zalim biri olarak görmemiştim. Belki de Evie haklıdır? Onu sık sık gördüğüm söylenemez. Ayrıca, diplomamı almama sadece birkaç ay kaldı. Biz farklı dünyaların insanlarıyız. Buradan ayrıldıktan sonra Carter'ı bir daha asla görmeyeceğim.

Merakıma yenildim ve sordum, "Neden onlarla takılıyorsun? Belaya benziyorlar."

"Onlar sorun değil, Della" derken derin düşüncelere dalmış görünüyor. Onlar benim ailem. Çok az insan bunu bilir ama benim hiçbir şeyim yoktu. Sadece biriydim.

Rhett beni bulduğunda açlıktan ölmekten ve sokakta yaşamaktan kurtuldum." Dairenin etrafına bakınıyor. "Bütün bunlar onların sayesinde. Eğitimimi, ihtiyacım olan her şeyi onlar karşılıyor."

İçimde bir şok dalgası. Milyon yıl geçse de Evie'nin bir zamanlar sokaklarda yaşadığını tahmin edemezdim.

"Karşılığında ne istiyorlar?" Ben soruyorum. Karşılığında bir şey elde etmeyen hiç kimse bir şey yapmaz.

Başını sallar. "Bir şey yok. İlk başta bir bit yeniği olduğunu düşünmüştüm. Yani, insanlar o kadar da iyi değiller, anlıyor musun? Ama hiçbir zaman bir şey istemediler, Della. Onları bu yüzden seviyorum. Mükemmel olmaktan çok uzaklar ama onlar benim."

Evie'nin bana anlattığı her şeyi özümseyerek bir yudum daha su içiyorum. "Onların adını kim buldu, Screw Crew?"

Evie kanepeye yaslanıp rahatlatırken kıkırdıyor. Şimdiye kadar en çok konuştuğumuz an bu. Güzel olduğunu kabul etmeliyim.

"Bu Marcus. Bu işe ilk o başladı. Eğer erkeklerden biriyle yattıysan, o zaman sen bir Screw Crew bebeğisin."

"Öyle m i s i n ?" Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum. "Üzgünüm, bu kişisel bir soru."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Hayır, gelmeyeceğim. Kız kardeşlerin yasak olduğuna dair bir kuralları var."

Kaşlarımı çatıyorum, anlamıyorum. "Ama hiçbiriyle akraba değilsin."

"Beni de öyle görüyorlar, o yüzden yasaklıyım. Bana sorarsanız bu aptalca bir kural. Sadece ben ve Mia varız, Rhett'in kız kardeşi. Rhett bu kuralı Mia 18 yaşına girdiğinde koydu. Sanırım Logan ona aşık. Rhett bana doğru baktığında Logan ona kuralı hatırlatıyor. Bence Rhett'i kuralı çiğnemeye zorluyor, böylece Mia ile bir ilişki yaşayabilecek."

"Logan telefonla konuşan iyi biri miydi?"

Başını sallıyor. "Her zaman telefonu açık. Mia'yla sürekli mesajlaştığını kimsenin bilmediğini sanıyor ama ben ekrana bir göz attım."

"Rhett neden kuralı bozmuyor?"

Evie'nin yeşil gözlerini hüzünlü bir bakış gölgeliyor. "Mia onun dünyası. Onu korumak için her şeyden vazgeçer ve hiç kimse onun küçük kız kardeşiyle çıkmaya layık değildir."

"Onun izni olsa da olmasa da birileriyle çıkacak," diye açık açık söylüyorum. "Önüne gelen her şeyi becerirken ondan biriyle çıkmamasını bekleyemez." Yüzünde bir acı titreşimi var ve bu beni sözlerime pişman ediyor. "Üzgünüm, Evie."

"Haklısın," diyor acısını omuz silkerek. "Carter'ın kalpsiz olduğu yerde, Rhett utanmaz. Önceleri, bir kıza bağlanmamak için o kadar çok kızla yattığını düşünürdüm. Zamanla bunun acımı hafifletmek için kendime söylediğim bir yalan olduğunu fark ettim. Bana ve Mia'ya bakıyor. Kendini bize adadı. Ben onun için sadece küçük bir kız kardeş gibiyim."

"Erkekler aptaldır," diye homurdanıyorum.

CARTER

Televizyonda bir maç var, kimin kazandığını söyleyebileceğimden değil.

Burada oturmuş Della'yı düşünüyordum. Normalde ona bir ders vermek için uygun bir ceza düşünürdüm. Sorun şu ki, aklıma gelen her senaryo onun yatağında çıplak yatması ve adımı haykırmasıyla son buluyor.

Onu tanımıyorum bile. Onu iki kez gördüğümde, bana oldukça bakımlı göründü. Bu saçmalıklara ayıracak vaktim yok.

İnsanların arkamdan neler söylediğini biliyorum. Dedikoduları duydum. Ben kalpsizim. Pisliğin tekiyim. Bana bulaşırsan seni mahvederim.

Doğruysa söylenti sayılmazlar.

İnsanların hakkımda ne düşündüğü zerre kadar umurumda değil. İnsanların beni sevip sevmemesi hiç önemli değil. Hayatta herkesin yeri doldurulabilir.

Dört kardeşim var, Logan, Jaxson, Marcus ve Rhett. Onlara ve sadece onlara güveniyorum. Evie ve Mia tahammül edebildiğim tek dişiler. Geri kalanlar sadece sikimi gömmem için sıcak bir yer.

Della'nın sadece sıcak bir beden olduğunu unutmamalıyım.

Rhett oturma odasına giriyor ve yanıma oturuyor. Ekranı bakarak birkaç dakika geçirdikten sonra, "Mia'yı kontrol etmeden önce bir şeyler yemek için Rameses'e gidiyorum," dedi.

Ona saçma sapan numaralarına kanmayacağımı belirten bir bakış atıyorum. "Geri çekil şu lanet bahisten," diye homurdanıyorum.

Rhett tekrar ayağa kalkıyor ve omuz silkerek, "Acıktım. Harika yemekler servis ediyorlar. Amcığın, yani pastanın orgasmik olduğunu duydum."

Kalktım ve anahtarlarımı aldım.

"Nereye gidiyorsunuz?" Evden çıkarken Rhett soruyor. "Yiyecek bir şeyler almaya," diye homurdandım.

Gülmeye başlarken şakacı bir şekilde sırtımı sıvazlıyor. "Evet, sen de biraz am havasında mısın?"

Durup ona bakıyorum ve yumruk atma isteğimle savaşıyorum. Yüzünde ona kızgın kalmayı zorlaştıran kocaman bir gülümseme var.

"Onunla uğraşma," diye uyarıyorum. O hatunu neden savunduğumu ben bile bilmiyorum. Onu kuruması için asmalıyım.

Rhett kaşlarını sallıyor. "O zaman bahsi kazansan iyi edersin."

BÖLÜM 3

DELLA

Arkamı dönüp Rhett ve Carter'ın benim bölümümde oturduklarını gördüğümde, günümün geri kalanının kötü geçeceğini anlıyorum.

Bir an Maggie'den onlara yardım etmesini istemeyi düşündüm ama sonra sineye çekip onlara doğru yürüdüm. Onlarla şimdi yüzleşmezsem, geri gelmeye devam edecekler.

Dün geceki davranışım için kendimi çok kötü hissediyorum. Masaların arasından geçip köşede oturdukları yere doğru ilerlerken gözlerim Carter'la ilgili her şeyi alıyor.

Bir gece önce hissettiğim hayal kırıklığının aynısını hissediyorum. Bu sefer ona adaletsiz davrandığım için. Ben o tür bir insan değilim. Yargılayıcı olmadığımı düşünmek isterdim ama davranışımın sonra kendime iyice bakmam gerekiyor.

Masaya ulaştığımda Carter başını menüden kaldırmaya zahmet etmiyor.

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye sordum.

Rhett sırtıyor ve kaşlarını bana doğru sallarken dirseklerini masaya dayıyor. "Senden uzun bir bardak istiyorum."

Onu görmezden geliyorum ve Carter'a bakıyorum. Hâlâ başını kaldırmayınca, ben de devam ediyorum. "Dün gece için özür dilerim."

Menüyü masaya bırakıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. Yoğun bakışları altında kendimi rahatsız hissederek not defterime bir şeyler karalamaya başlıyorum.

"Bir daha düşündüm de," diyor kabinden kayarak çıkarken. Göz temasını korumak için başımı kaldırmak zorunda kalıyorum. "İştahımı kaybettim."

Yüzündeki ifade bir tiksinti ifadesi ve bunun benim yüzümden olduğunu bilmek gerçekten acı veriyor.

"Bahisten öylece vazgeçecek misin?" Rhett soruyor. Ses tonu hafif ve şakacı ve Carter ile benim aramdaki gerilimin tam tersi.

Carter bana bir adım daha yaklaşırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Kendimi tutuyorum, ondan ne kadar korktuğumu göstermemeye kararlıyım. Çok yakınıma eğiliyor ve kör edici bir an için gerçekten beni öpeceğini düşünüyorum. Kalbim çılgınca kaburgalarımın çarpmaya başlıyor ve midem gergin bir heyecan dalgası tarafından yutuluyor.

Beni öpmek yerine kokluyor. O geri çekilince titrek bir nefes alıyorum.

"Bana bok gibi kokuyor." Sözleri acımasız ve her biri değer duyguma saplanıyor. Bunu bana söylediğine inanamıyorum. Şimdi Evie'nin Carter'ın kalpsiz olduğunu söylerken ne demek istediğini anlıyorum. O sadece zalim değil, aynı zamanda bir pislik. Beni etkilemesine izin vermemem gerektiğini biliyorum ama lanet olsun, bu çok zor.

Gözlerimi ondan ayırıp Rhett'e dönüyorum. Evet, az önce Carter'ın yüzünde gördüğüm nefret yerine Rhett'le ve onun flörtleriyle yüzleşmeyi tercih ederim.

"Sana ne getirebilirim, Rhett?" Duygularımı kontrol altında tutmak için savaşıırken soruyorum.

Carter'ın beni üzmesine izin vermemeliyim. Sözlerinin beni neden bu kadar incittiğinden bile emin değilim. Daha önce insanların hakkımda ne düşündüğünü hiç önemsememiştim. Ayrıca, benim için gerçekten bir şey ifade etmiyor.

"Evet, bebeğim," diyor Rhett ve bu kez şakacı bir tonu yok. Aslında benim için üzgün görünüyor. "Bir hamburger ve patates kızartması alayım."

"Ve içmek için?" Siparişleri yazarken gözlerimi not defterimden ayırmıyorum, onlara bakmamak için bir nedenim olduğu için şükrediyorum.

"Sadece su."

Carter'a son bir kez bakma dürtüsüyle savaşıyor uzaklaşıyorum. Nefes almak için biraz zamana ihtiyacım var.

Uzun bir gün oldu. Her şey ters gitti. Kamyonum bu sabah çalışmadı, sonra Carter'la ilgili bir şey oldu. En azından Rhett siparişini getirdiğimde bana sorun çıkarmadı. Hatta bir müşterinin üzerine bir shake döktüm. Dediğim gibi, uzun bir gün oldu.

Saat gece yarısını geçmesine rağmen hava nemli ve bu da eve yürüyüşü işkence gibi uzun kılıyor.

Evimin yolunu yarılamaştım ki yakındaki bir evden gelen müzik sesini duydum. Müziğin geldiği eve yaklaştığımda, garaj yoluna ve kaldırıma park etmiş bir sürü araba fark ediyorum. Birileri parti veriyor gibi görünüyor. Henüz kimsenin polise şikayette bulunmamış olması şaşırtıcı.

Bu bölgedeki ev ve apartmanların çoğu öğrenciler tarafından işgal edilmiştir.

Evin önünden geçerken adamın birinin "Şuna bak" dediğini duydum.

Arkama bakmıyorum, bunun yerine biraz daha hızlı yürüyorum, benden mi yoksa başka bir şeyden mi bahsettiklerinden emin değilim.

Arkamdaki ayak seslerinin aşırı farkına varıyorum. Kahretsin, bu ihtiyacım olan son şey.

Biri kolumdan tutup beni savuruyor. Nefes alışım hızlanırken gözlerim iki adamın üzerinde geziniyor.

"Acelen ne? Gel bizimle takıl," diyor kolumu tutan kişi.

Harika! Sarhoş aptallar.

Şu anda içinde bulunduğum durumun ne kadar ciddi olduğunu fark ettiğimde panik göğsümde dönmeye başlıyor. Belli ki içkiyi fazla kaçırmış iki adamla karanlıkta neredeyse tek başımayım.

Adamı kızdırmak istemediğim için kolumu kurtarmaya çalışıyorum. Kollarımdaki tutuşunu sıkılaştırdığında, sakince "Eve gidiyorum. Sadece iki ev ötede. Beni bekleyen insanlar var." Umarım bu yalana kanarlar.

Adam karanlık bir şekilde kıkırdıyor, sonra arkadaşına bakıyor. "Duydun mu? Onu bekleyen insanlar var. Bizi ne kadar aptal sanıyorsun?"

"Egonuzdan IQ'nuza sıçramak intihar olur," diye çıkışıyorum, kolumu çekip kurtarıyorum.

Adam kolumu tekrar kavradı, ben de hemen tepki verdim. Dizimi kaldırıyorum ve sertçe kasığına çarpıyor. Güç, acı dolu bir çığlıkla sendeleyerek geri çekilmesine yetti.

Bir adam ezilmiş taşaklarını tutarken ben etrafta dolanıp kaçmaya çalışıyorum. En azından, umarım ben ezmişimdir.

"Yakalayın şu kaltağı!" Adam bağılıyor.

Peşimden gelirken yola çarpan ayak seslerini duyduğumda korku göğsümde patlıyor. Bacaklarımı olabildiğince sert itiyorum ama gürleyen adımları yaklaşmaya devam ediyor.

Aldığım her nefeste göğsüm ağrımaya başlıyor. Panik, ciğerlerimdeki tüm hava sıkılana ve başka bir nefes alamayana kadar ciğerlerimi sıkıştırıyor.

Karanlık düşünceler mide bulandırıcı dalgalar halinde üzerime geliyor.

Bu benim başıma gelmiyor.

Boğazıma dolan safrayı yutuyor ve acı dolu bir nefes çekmeye çalışıyorum. Tırnaklarımı terli avuçlarıma daha da geçirerek, beni eve yaklaştıran her adıma odaklanıyorum. Onların sapkın pençelerinden kurtulmalıyım.

Onları tam arkamda hissedebiliyorum ve bu göğsümdeki panik ve korkunun aniden yükselmesine neden oluyor. Savaşmadan düşmeyeceğim. Yanan ciğerlerime bir sonraki nefesimi almak, birkaç değerli dakika daha sakın kalmak için mücadele ediyorum.

Görüşüm önümdeki yolda tünel oluşturuyor.

Kendini toparla, Della. Neredeyse bebeğim, neredeyse vardın.

Başarabilirsin.

Yere çökmek ve bir topun içine kıvrılmak istiyorum. Ciğerlerim fena halde yanıyor. Ama koşmayı bırakamam çünkü bu pes ettiğim anlamına gelir ve ben pes eden biri değilim.

Birden önümde bir araba savruluyor ve kaldırımın yarısında gıcırdayarak duruyor.

Yolumu kapattığında midem fena halde bulanıyor. Arkasından dolanmak için direksiyonu kırdığımda, adamlardan biri bana yetişiyor. Parmakları koluma giriyor ve bedenimi geriye çekiyor.

Dengemi kaybedip adama çarparken yardım için bağırarak istiyorum ama dudaklarımdan dehşet dolu nefeslerimden başka bir şey kaçmıyor.

Dengemi geri kazanmak için savaşıyorum ve kolumu onun elinden kurtarıyorum. Koşmak için döndüğümde bir şeye sertçe çarptım. Kollar etrafıma dolanıyor ve sonunda sesimi buluyorum. Yakındaki evlerden birinin sakinlerinin beni kurtarmaya geleceğini umarak korku dolu bir çığlık atıyorum.

O kişi çenemi tutuyor ama ben yüzümü çeviriyorum. "Bırak beni!"

Kolu etrafımda sıkılaşıyor ve bu sefer çenemi tuttuğunda, geri çekilmek yok. Gözlerimiz buluşana kadar yüzümü yukarı itiyor. Carter olduğunu gördüğüm an kanım donuyor.

Bunların hepsi dün geceki kavga yüzünden mi? Kimse o kadar zalim olamaz mı?

"İyi misin?" diye soruyor ama kelimeler korkunun etkisinden kurtulamıyor. Kurtulmaya çalışarak göğsünü itiyorum.

"Della," diye bağılıyor ve ben anında donakalıyorum. "Siktir," diye tısladı, sonra beni başka bir çift kolun arasına itti. "Ben bu şerefsizlerle uğraşırken onu tut."

Gözlerim kocaman ve sulanıyor. Rhett'e baktığımda neredeyse ağlayacaktım.

"Bırak onu ben alayım," diyor daha yumuşak bir ses. Başımı ona doğru çeviriyorum ve Logan olduğunu gördüğümde içimde bir rahatlama hissediyorum. Logan birine, özellikle de bir kadına zarar verecek bir adama benzemiyor.

Beni Rhett'ten uzaklaştırıyor ve ben de onun hakkında yanılmadığımı umarak isteyerek gidiyorum.

"Hadi ama dostum." Beni kovalayan adamlardan biri sızlandı. "Onu ilk biz gördük."

Aynı adamın homurtularını duyunca omzumun üzerinden bakıyorum. Carter, Marcus, Rhett ve Jaxson iki adamın etrafında dönüyor. Adamların başlarının belada olduğunu anladıkları anı görüyorum.

Carter bir yumruk atıyor ve yumruğunu beni yakalayan adamın çenesine indiriyor.

Ancak o zaman neler olduğunu anlamaya başladım. Çocuklar bana yardım etmek için durdular.

Onlar iki pisliği dövmeye başlarken Logan beni gruptan uzaklaştırıyor.

"Bunu görmek istemezsin. Arabaya bin," diyor Logan.

"Onlar senin arkadaşın değil mi?" Artık başımın belada olmadığından emin olmak isteyerek soruyorum.

Logan arka kapıyı açarken, "Çöplerle işimiz olmaz," diye homurdanıyor.

Logan arkamdan gelirken ben de içeri kayıyorum. Beni kollarının arasına aldığı anda, sonunda güvende olduğum için mutlu bir şekilde ona doğru kıvrılıyorum. Kalbim hâlâ çılgınca atıyor ve korkudan başım dönüyor.

Homurtular ve yumruk sesleri geceyi doldururken nefesime odaklanıyorum.

Diğer adamlar arabaya bindiğinde, işler gerçekten garipleşti. Arkada dördümüze yetecek kadar yer yok. Rhett benim sağ tarafıma geçti. Beni kucağına çektiğinde neredeyse kavga edecektim. Ama sonra kanlı eklemelerini görüyorum ve beni tutmasına izin veriyorum. Benim için savaştıktan sonra bana zarar vermez. En azından umarım incitmez.

"İyi misin, bebeğim?" Sesi aşırı ısınan beynime soğuk bir duş gibi geliyor.

Yüzümde kalan korku ve utancı görmemeleri için çenemi göğsüme indiriyorum.

Rhett beni göğsüne doğru çekerken saçlarıma bir öpücük kondurarak beni şaşırtıyor. Kolları beni koruyucu bir şekilde sarıyor ve bana sıkıca sarılıyor.

Sadece bana sarılıyor. Sapıkça sözler yok. Flört yok.

Tanrım, buna çok ihtiyacım var. Zayıf sinirlerim için yatıştırıcı bir merhem gibi.

Apartmanımın önüne park ettiklerinde Carter'ın "Gecenin bir yarısı sokaklarda ne halt etmeye yürüyordunuz?" diye sorduğunu duyuyorum.

Önce Logan indi. Hareket etmeye başlıyorum ama Rhett arabadan kayarak iniyor ve beni de yanına alıyor. Kolunu bana doluyor, bunun için minnettarım. Belki Carter'ın beni öldürmesini engeller.

Başımı kaldırıp bakıyorum ama Carter'ın yüzündeki öfkeyi görünce hemen başka tarafa bakıyorum.

Kollarımı belime dolayarak fısıldıyorum, "Kamyonum bu sabah çalışmadı."

"Yani lanet olası bir gece yarısı gezintisine çıkıp kendini tehlikeye atmaya mı karar verdin?" diye kelimeleri gıcırdatıyor.

Gecenin şoku geçmeye başlıyor ve Carter'a kaşlarımı çatıyorum.

"Ben uçamam, göt herif!"

İçim öfkeyle doldu ve Rhett'ten uzaklaştım. Uzaklaşmaya başladım ama öfkem beni ele geçirdi.

"Sana ne bundan?" Sesim tehlikeli bir şekilde histerik çıkmaya yakınken söylüyorum.

Bana doğru yürüyor, uzun bacakları aramızdaki kısa mesafeyi hızla kat ediyor.

Vücudunun ani yakınlığı nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Kafam karışıyor ve kendimi ön cama çarpan bir böcek gibi hissediyorum.

Rhett yine beni şaşırtarak önüme geçiyor ve vücuduyla beni Carter'dan koruyor.

"Sakinleşmen gerek. Çok kötü bir gece geçirdi. Onu yukarı çıkaracağım."

Rhett elimi tutuyor ve beni Carter'dan uzaklaştırıyor. Arkasından giderken kendimi zombi gibi hissediyorum.

Daireme vardığımızda, elini bana uzattı. "Anahtarı bana ver, bebeğim."

Çantamı karıştırmaya başlıyorum ve onları bulduğumda titreyen bir elle teslim ediyorum.

Gözlerimin hemen arkasında bir baş ağrısı başlıyor.

Rhett kapıyı açtı ve önce benim girmeme izin verdi. Daire sessizdi. Diğer kızların evde olup olmadığından emin değilim.

Mutfağa gidip kendime bir şişe su ve biraz aspirin alıyorum. Ancak bunları yuttuktan sonra çocukların hepsinin içeri girdiğini görüyorum.

"Kamyonetinin nesi var?" Jaxson aniden soruyor ve sorusuyla beni biraz hazırlıksız yakalıyor.

Boğazımı temizliyorum ve cevap vermeden önce bir nefes alıyorum. "Sadece anahtarı çevirdiğimde bu sızlanma sesini çıkarıyor."

"Bana anahtarları ver, senin için bir göz atayım."

Anahtarı anahtarlığımdan çıkarırken uyuşmuş yüzümü gülümsemeye zorluyorum.

Jaxson'a verdiğimde fısıldadım, "Teşekkür ederim."

"İyi olacak mısın?" Logan soruyor.

Lanet olsun, ikizler harika çocuklar olmaya başladılar. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse Rhett bile. Marcus henüz bir şey söylemedi. Bunun için minnettarım. Aptal bahis hakkında ukalaca bir yorum yapacak gücüm kalmadı.

"Ben iyiyim," diyorum yüzüme son bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak. Sadece bir duşa ve uykuya ihtiyacım var.

Marcus, Logan ve Jaxson'ın gidişini izliyorum. Rhett kolunu omuzlarıma doluyor ve bana yandan sarılıyor. "Biraz dinlenmeye çalış, bebeğim."

Başımı sallıyorum, aniden gözlerimin arkasındaki yaşların sızısını hissediyorum. Rhett'in bu kadar iyi biri olmasını hiç beklemezdim. Görünüşe göre hepsi hakkında yanlışım. Benim bir sürtük olduğumu düşünüyor olmalılar.

Rhett, Carter'ın gitmediğini fark edince durur.

"İyi olacağım," diye fısıldıyorum, bu geceyi daha fazla uzatmak istemiyorum.

Carter bana dönmeden önce Rhett apartmandan çıkana kadar onu izliyor.

"Neden bu kadar geç çıktın?" diye tekrar sorar.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "İşten dönüyordum." "Seni bırakacak birini bulamadın mı?"

Başımı sallıyorum, iyilik isteyebileceğim biri olmadığını açıklamaya hazır değilim.

"Bana telefonunu ver," diye fısıldıyor, artık sesindeki ısırik kaybolmuş.

Ona temkinli bir bakış atıyorum, huzura bir an bile güvenmiyorum.

"Ver şu lanet telefonunu bana," diye ısırdı.

Çantamdan telefonumu çıkarırken ona kaşlarımı çatıyorum. İsteksizce ona verdim.

"Çok inatçısın" diye homurdanırken numarasını tuşlamasını izliyorum.

Telefonu bana geri verdi. "Bir daha asla gece yürüme. Beni ara, gelip seni alacağım."

Kaşlarım çatıldı ve ne oluyor bakışına dönüştü. Kafamı çarptım ve şimdi halüsinasyon mu görüyorum? Belki de şok yüzünden bir şeyler görüp duyuyorumdur?

"Bana öyle bakma," diyor kapıya doğru yürümeye başlarken. "Arkamdan kilitle ve kışını yatağa sok."

Dediğini yaptım, kapıyı arkasından kilitledim. Sonra öylece bakıp bu gece neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

CARTER

Lanet olsun, bu kadın ölmek istiyor.

Beni en çok kızdıran şey, olayın evimizin bir sokak aşağısında gerçekleşmiş olması. Mia'yı ziyaretten dönüyor olmasaydık, ona yardım etmek için orada olamazdık.

Neler olabileceğini düşününce tüylerim diken diken oluyor. Della, Evie'nin oda arkadaşı. Üzgün olmamın tek nedeni bu, çünkü Evie'nin ne kadar üzüleceğini biliyorum.

O iki pisliğin UNC'den atılmasını sağlayacağım. Onlar etrafta olduğu sürece hiçbir kadın güvende değil.

Eve giderken hepimiz sessizdik. Arabayı park ettikten sonra içeri girdik. Doğruca odama gittim. Kapıyı arkamdan kapatamadan Jaxson, "Kamyonunu yarın tamir edeceğim." dedi.

Lanet olası kamyonu ateşe verseler de umurumda olmadığını söylemek istiyorum ama bunun bir yalan olduğu gerçeği kelimelerin dudaklarımdan dökülmesini engelliyor.

Onun yerine "Teşekkürler," diye fısıldıyorum.

Yatak odamın kapısını kapattım ve tişörtümü başımın üzerine çektim. Tam duşa girmek üzereydim ki Rhett içeri girdi.

"Geç oldu," diye çıkışıyorum.

"Geç oldu," diye taklit ediyor beni, lanet olası bir çocuk gibi suratını çekiştirerek.

Yatağıma düştü. "Neden ona karşı bu kadar piçsin?"

Ona ters ters bakıyorum ama bunun Rhett'in gözünü korkutmayacağını şimdiye kadar anlamış olmalıydım. "Dışarı çıkmayan bir bok gibisin. Lanet olası sinir bozucu adam," diye çıkışıyorum.

ona.

Oturuyor, yüzünde nadir görülen ciddi bir ifade var.

"Sen de çok kibirlisin dostum. Kışında bir cetvel mi var? Çünkü onu çıkarıp seni onunla döveceğim."

"Sen ve lanet olası ordun," diyorum, ikimizin de boşa kürek çektiğini bilerek. Birbirimize asla şiddet uygulamayacağız.

Rhett yataktan kalkıp önüme geldi. "Şaka bir yana, onu biraz rahat bırakmalısın."

"Küçük hanımefendiyi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Sen neden bahsediyorsun?" Bana kaşlarını çatı.

"Evie'yi eve götürdüğümde Della, Evie'ye vuranın o olduğunu sandı."

"Oh," diyor elini bir günlük sakalına sürterek. "Bu yüzden mi özür diledi mi?" "Evet."

"Ve bunun peşini bırakmayacak mısın?"

"Hayır."

"Neden?" diye sorar.

"Neden olmasın?" Ben de karşılık verdim.

"Bak," diyor Rhett kapıya doğru yürümeye başlarken. "Babanın izinden gitmen gerektiğini anlıyorum ama bu onun gibi bir pislik olman gerektiği anlamına gelmiyor. "

Rhett kapıyı arkasından kapatır.

Sadece duştayken söylediklerini düşünüyorum. Hayatım boyunca babam bana nasıl davranmam gerektiği konusunda öğütler verdi. İlk kalp krizinden sonra iyice kötüleşti. Sanki panik moduna geçti, olmamı istediği gibi bir adam olmamı sağlamak için yanında olamayacağından korkuyordu.

Beni sevdiğini biliyorum. Benim için sadece en iyisini istiyor. Annem ben daha bezden çıkmadan ayrılmış. Babam milyar dolarlık bir imparatorluğu yönetirken beni büyüttü. Beni bir dadıya verebilirdi ama vermedi. Evde tek başıma kalabilecek yaşa gelene kadar ya okulda ya da ofiste onunla birlikteydim.

Bana her zaman bakılacağından emin olmak için kışını yırttı. Hep birlikte yaşayabilelim diye bu evin parasını bile ödedi. Tüm eğitim masraflarımızı karşılıyor, New York'ta babama katılmadan önce üç yıl boyunca çocuklarla birlikte olmamı sağlıyor. Bunu yapmak zorunda değildi. Beni kendisine yakın bir üniversiteye yerleştirebilirdi. Okuldan hemen sonra çalışmaya başlamam için beni zorlayabilirdi. Ona çok şey borçluyum. Onu hayal kırıklığına uğratamam.

Rhett'in haklı olduğunu biliyorum. Tıpkı babam gibi oluyorum.

Della'ya biraz daha yumuşak davranacağım ama kesinlikle ona yalakalık yapmayacağım.

BÖLÜM 4

DELLA

Kahretsin, geç kalacaktım. Pazartesi günleri sadece bir dersim vardı, ama dün gece aldığım uyku miktarıyla ömür boyu hapis cezası da olabilirdi.

Merdivenlerden hızla iniyorum ama kamyonetim üzerinde çalışan adamları görünce aniden duruyorum.

Başımı eğip kaşlarımı çatıyorum. Bu görmeyi beklediğim son şeydi. Biraz daha yaklaşıyorum, olanlardan sonra onlara nasıl davranacağımdan emin değilim.

"Günaydın," diyorum dikkatlerini çekmek için.

Karşılığında bir 'sabahlar' gümbürtüsü alıyorum ama sadece Rhett ve Carter çalışmayı bırakıyor.

Rhett gözleri üzerimde gezinmeden önce bana sarılıyor. Bu sefer sapık bir bakış değil, endişeli bir bakış.

"Nasıl hissediyorsun, bebeğim?"

Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Rhett'in herkesi kör etmeye çalıştığı erkek düşkünü imajının altında çok yumuşak bir kalbi olduğunu hissediyorum.

"Ben iyiyim." Saatiime baktım. "Şimdi derse gitmezsem öleceğim."

Carter "Seni götürüyoruz." dediğinde arkamı dönmeye başladım.

Sersemlemiş bir halde, arabasına doğru yürürken sadece sırtına bakabiliyorum. Bir gece önceki cip değil. Bu sabah eski ve pahalı görünen eski bir Mustang kullanıyor.

Carter'ın beni derse götürme konusunda ciddi olup olmadığından emin olmak için Rhett'e bakıyorum. Rhett sadece omuz silkiyor ama en azından o da geliyor, böylece Carter'la yalnız kalmayacağım.

Carter'ı ne yapacağımı bilmiyorum. O asla çözemeyeceğim bir muamma. Ondan bu kadar hoşlanmam çok kötü. Hatta ona aşık olduğumu itiraf edecek kadar ileri gidebilirim. Bu konuda mutlu olduğumdan değil. Carter gibi birine aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Genelde güçlü, belalı tiplerden hoşlanmam. Logan daha çok benim tipim, güçlü sessiz tip.

Carter mı? Dışı günah gibi sıcak ama içi buz gibi soğuk.

Evet, kendimi Rhett'in arkadaşlığına gönüllü olarak maruz bırakacağım bir günün geleceği kimin aklına gelirdi? Onu Bay Kalpsiz'le aramda bir tampon olarak kullanabildiğim için minnettarım.

Kampüse gidiş garipti. Ön tarafa baktığımda Carter'ın gözleri benimkilere takılıyor, ben de çareyi camdan dışarı bakmakta buluyorum.

Rhett aniden, "Bu hafta sonu gelmelisin," diyerek arabadaki yoğun gerginliği bozar.

Carter ona kaşlarını çatıyor ve bu beni sadece meraklandırıyor.

"Neye?" Eve dönme planlarım olmasına rağmen soruyorum. İşten izin aldığım her iki hafta sonunda Jamie'yi ziyaret ediyorum.

"Bir parti veriyoruz."

Kesinlikle Screw Crew ile bir parti havasında değilim. Onlardan öğrendiğim kadarıyla her yerde çıplak kadınlar olacak.

"Planlarım var."

"İşten bir gece izin alamaz mısın?" Rhett soruyor.

"Bu hafta sonu çalışmıyorum." Carter'ın keskin bakışları benimkilere kilitleniyor ve nedense açıklama yapmak zorunda hissediyorum. "Eve, kız kardeşimi görmeye gidiyorum."

"Saçmalıyorsun, Della. Herkes partide olacak. Bugün cuma. Hâlâ kardeşini ziyaret edebilirsin. Evie'ye de oraya gelmesini söyleyebilirsin yoksa onu oraya kendim sürüklemek zorunda kalacağım. Sen de gelebilirsin. Siz kızlar grup halinde gezmeyi ve el ele tutuşmayı seviyorsunuz."

Rhett haklı. Zaten cumartesi sabahı erkenden ayrılacağım.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Evie'nin beni dinleyeceğini sana düşündüren nedir?"

Ayrıca, onu daha uzun zamandır tanıyorsun. Ona kendin sor."

Rhett koltukların arasından bana bakıyor ve gözlerini büyütüyor. "Hayatta olmaz, köpek evindeyim. Şimdi onunla konuşursam taşaklarımı koparır."

"Ve onu senin de olacağın bir partiye davet etmemi mi istiyorsun?" Rhett'ten gerçekten hoşlanmaya başlıyorum.

"Evet, kaybedecek cesaretin yok. Ayrıca, hafta sonuna kadar tamamen sakinleşmiş olacak."

"İyi, çünkü dün gece için sana bir borcum var. Evie'ye soracağım, ama hiçbir şeyi garanti etmiyorum ve çok geç saate kadar kalamam."

Kampüs çok kalabalık ve Carter çift park etmek zorunda kalıyor.

"Rhett, sen park alanının etrafından dolaş. Ben birkaç dakika içinde döneceğim," diyor Carter arabadan inerken.

"İyi günler Rhett," diyorum dışarı çıkarken.

Arabanın önüne doğru yürürken Rhett "Ders ne zaman bitiyor?" diye bağırdı.

"İki saat içinde," diyorum yolun karşısına geçmeye başlarken. "Dikkat et," diye tersliyor Carter.

Güçlü parmakları kolumu kavıyor ve beni geri çekiyor. Ani sarsıntıyla dengemi kaybediyorum ve bedenim onunkine çarpıyor. Ellerim

Göğsüne iniyor ve görüldüğü kadar sert hissettirdiği gözünden kaçmıyor.

"İntihara meyilli misin lan sen?" diye hırlıyor.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor. Karanlık ve sertler. Ağzının etrafındaki acımasız çizgi onu daha da muhteşem gösteriyor. Onu bu kadar çekici bulduğum için nefret etmeye başlıyorum. Hoşlanmadığın birinden hoşlanmak gerçekten kafa karıştırıcı.

"Neden böyle bir pislik olmak zorundasın?" Ondan uzaklaşıyorum ama bu sefer yolun karşısına geçmeden önce sağıma soluma bakıyorum.

Adımlarımı hızlandırıyorum ama sonra Carter yanımda yürümeye başlıyor. Nereye gittiğini merak ederek ona bakıyorum.

"Dersin var mı?" Onu daha önce kampüsün bu tarafında görmemiştim.

"Hayır, derse girmeden önce o güzel boynunu kırmadığından emin olmaya çalışıyorum," diyor sinirli bir sesle.

Ne pislik ama!

Kırıldım, durdum ve hançer gibi ona baktım. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Emin misin?" diyor önümde dururken. "Bir tanesine ihtiyacın var gibi görünüyor."

Gözlerim yüzünün güçlü hatlarında dans ediyor. Öldürücü, için için yanan bir bakışı ve öpülesi dudakları var.

Hayır, Della! Odaklan. Kızgın olman gerekirken onun görünüşüne ağzının suyu akarak bakamazsın.

"Ne yazık ki kalpsiz bir pisliksin." Sözcükler aramızdan çıktıktan sonra, onları yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum.

Ugh.

Bir adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor, göğsü benimkine bastırıyor.

Vay canına. Bu hormonlarım için aşırı bir yük.

Bazı öğrencilerin aramızdaki bu küçük etkileşimi izlemek için durduklarını fark ediyorum. Carter onların hiçbirini fark etmiyor gibi görünüyor.

Etrafım onun kokusuyla çevrili, erkeksi odunsu kokusu, doğal bir şey, diğer erkeklerin çoğu gibi baharatlı değil.

Sert kaslarının yumuşaklığıma, Carter'ın boyun eğmeyen her santimine baskı yaptığını hissedebiliyorum. Isı midemde dönüyor ve boynuma kadar yükseliyor.

"Della," diye fısıldıyor. Kulağa bir uyarı gibi geliyor.

Kahretsin. Hayır. Benimle şimdi konuşma, sana salyalarım akarken olmaz.

Kahretsin, onun ne kadar farkında olduğumu görecektir. Radarın altında uçuş planım şimdi geri tepemez. Son iki gündür ona olan delice hislerimi saklamakta çok iyi bir iş çıkarıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve derin bir nefes çekiyorum, vücudumdan gelen ısı dalgalarını hissetmeden önce kendimi soğutmayı umuyorum. Elde ettiğim tek şey Carter'la dolu bir ciğer daha.

Elini kaldırıyor, parmakları boynumun arkasına dolanıyor. Dokunuş elektrik gibi, neredeyse beynime kısa devre yaptırıyor. Başparmağı kulağımın altındaki sıcak deriyi sıyrıyor ve bacaklarımın arasındaki noktaya doğru bir şimşek çizgisi gönderiyor.

Ben buyum, işim bitti. Artık bir şey saklamaya çalışmanın faydası yok.

Başımı geriye doğru eğiyor ve onun delici gözlerine bakmaktan başka çarem kalmıyor. Gözlerimiz buluşup kilitlendiğinde, midemden bir sarsıntı geçiyor.

Şu an çok kötü durumdayım.

CARTER

Ona baktığımda, dürüstçe söyleyebilirim ki beni çok sinirlendiriyor.

Zorluklardan korktuğumdan değil. Yani, lanet olsun, babam emekli olmadan önce önümüzdeki üç yıl boyunca kışımı yırtarak çalışacağım. Korktuğum şey kesinlikle meydan okuma değil.

O çok güzel, nefes kesici, yürek parçalayıcı türden. Bu kıza kafayı takmaya başladım ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Bu tam bir saçmalık. Bütün yanlış düğmelerime basmak gibi sinir bozucu bir alışkanlığı var. Sürekli beni kızdıracak bir şeyler söylüyor. Ondan nefret etmeliyim, ama tek yapmak istediğim ona sarılmak.

Teni parmaklarımın altında ipeksi bir yumuşaklıkta. Gözleri kocaman ve tamamen bana odaklanmış durumda. Bana hiç kimsenin bakmadığı bir şekilde bakıyor.

Çoğu kişiye göre ben yürüyen bir bankayım. Babam için, şirketinin geleceğiyim. Erkekler için, bir kardeş. Kadınlar için, yürüyen bir sikim.

Della için neyim ben?

Dili dışarı fırlayıp alt dudağını ıslatıyor. Dudakları aralanırken kalbim sıkışıyor ve yanaklarında bir kızarıklık belirliyor.

"Carter?" diye fısıldıyor, yüzünde belirsiz bir ifade belirirken.

Kafamı karıştırıyor ama adımı söylediğini duymak bana bir şeyler hissettiriyor.

Hayatım üzerindeki sıkı kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Ağzım onunkine çarpıyor. Elleri havaya kalkıyor ve pazularımı kavıyor. Hafifçe geri çekiliyor, dudakları nefes almak için ayrılırken yüzünde bir şok ifadesi var.

Boynunu sıkıca kavıyorum ve ağzını ağzımın altında eziyorum. Diğer kolumu ona doluyorum ve parmaklarımı sırtının alt kısmında gezdirerek onu kendime doğru bastırıyorum.

Bana karşı çok iyi hissediyor. Adımı haykırdığını duymak istiyorum. Kahretsin, bu kadının içine gömülmek istiyorum.

Ve bana tüm bu istenmeyen duyguları hissettirmesinden nefret ediyorum.

Bu sadece onu daha sert öpmemi sağlıyor. Dilimi ağzının içine sokuyorum ve dillerimiz aramızdaki bu savaşa devam ediyor.

Elleri omuzlarımdan yukarı kayıyor. Parmakları çenemde gezinirken nefesini içine çekiyor.

Bir yerde bir araba geri tepiyor ve beni şimdiye geri çekiyor.

Della'dan uzaklaşıyorum, gözlerim onun yüzünde yanıyor. Gözlerinin mavisi gece yarısı gibi görünüyor. Dudakları ıslak ve şiş ve bu görünüm onu büyüleyici kılıyor.

Titreyen elini ağzına götürüyor ve gözlerini etrafımızda gezdiriyor. Ancak o zaman öğrencilerin bizi izlediğini fark ediyorum.

İçimde bir batma hissi var. Onu öpmemem gerekiyordu. Ondan hoşlanmıyorum bile.

Ona ters ters baktım. "Tadı bok gibi," diye tükürdüm kelimeleri.

Gözleri akmayan yaşlarla dolarken yüz hatlarını şok kaplıyor.

Sözlerimin nasıl bir hasara yol açtığını görmek için beklemeden ondan uzaklaşıyorum. Benden ne kadar nefret ederse o kadar iyi. Etrafımda dolanmasına ihtiyacım yok.

Ben Carter Hayes. Kalpsizim. Arkamdaki mavi gözlü güzel kız umurumda değil. Onu istemiyorum. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ayrıca, kadınlar hakkında tek bildiğim çabuk kaçtıkları, tıpkı annem gibi. Hiçbiri burada kalmıyor.

MBA derecemi neredeyse tamamladım, sonra New York'taki en büyük yayınevinin CEO'su olacağım. Babamı hayal kırıklığına uğratamam. Benim için çok fedakârlık yaptı, arkadaşlarımla birlikte olabilmem için evden uzakta okumama izin verdi. Son kalp krizi neredeyse onu benden alıyordu. Emekli olma vakti geldi. O ofiste ölmesini istemiyorum.

BÖLÜM 5

DELLA

Hayatım normale döndü, bu da her şeyin oldukça olaysız geçtiği anlamına geliyor. Çocuklar kamyonetimi tamir ettiklerinden beri Rhett'i sadece birkaç kez lokantaya geldiğinde gördüm. Partiye gitmedim ve neyse ki kimse nedenini sormadı. Carter'ı öpüştüğümüzden beri görmedim, bu da bir bonus oldu.

Bunu sadece gösteriş için yaptığını biliyorum ama aklım bana oyun oynamaya devam ediyor.

Öpücük çok gerçekçiydi. Dürüst olmak gerekirse, hiç böyle öpülmemiştim.

Ama onun sözlerini hatırladığımda öpücük düşüncesi ekşiyor.

Bok gibi kokuyorum. Tadım bok gibi.

Benim hakkımda ne düşündüğünü açıkça belirtti. Çok da önemli değil.

Aptalca bir an için hedeflerimi unuttum. Bir daha asla.

Jamie'yi ziyarete gittiğimde Sue iyi görünmüyordu. Korkunç bir şekilde öksürüp duruyordu. Grip olduğunu söylüyordu ama Jamie'nin gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Jamie'ye Sue'nun ne kadar süredir hasta olduğunu sorduğumda, haftalar olduğunu söyledi. Zamanım tükeniyormuş gibi hissediyorum. Sue'ya bir şey olursa ne yapacağımı bilmiyorum. Jamie'yi buraya getiremem, bu da Saluda'ya geri taşınmam ve sınavlarım için buraya gidip gelmem gerektiği anlamına geliyor. Sadece benzin parası bile birikimlerimin çoğunu tüketir.

Tüm enerjimi derslerime vermeliyim. Sınavlar haftaya başlıyor. Sadece önümüzdeki birkaç haftayı atlatmam gerekiyor. Her şey yoluna girecek. Olmak zorunda.

İlk sınavım için tüm çalışma materyallerini hazırladıktan sonra hızla mutfağa koşuyorum. İki şişe su ve bir elma alıyorum. Odama dönerken ön kapı açılıyor. Willow, Leigh ve Evie içeri girerken gülüyorlar. Üçü birlikte çok zaman geçiriyorlardı. Evie beni de dahil etmeye çalıştı ama reddetmek zorunda kaldım. Ekstra çalışma saatleri ve kışımı yırtarak ders çalışmak arasında yemek yemeye bile zor vakit buluyorum.

Çocuklar kızları içeri kadar takip ettiklerinde, odama koşup kapımı tekmeleyerek kapattım.

Şişeleri ve elmayı yatağımın ayak ucuna koyduktan sonra kitaplarımın ve dizüstü bilgisayarımın önüne oturup bacak bacak üstüne atıyorum.

Sesleri ve kahkahaları duymamak ve önümdeki kelimelere odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Kapımın çalınması, iç çekmeme neden oldu. Hiçbiri için zamanım yok.

"Della," diye sesleniyor Rhett kapının diğer tarafından. Omuzlarım yenilgiyle çöktü. Bütün gece ders çalışmayı gerçekten çok istiyordum.

Bir dizi kapı çalınıyor, her birinin ardından "Della." *Tak.* "Della." *Tak.* "Beni içeri al, Della. İstedğini biliyorsun. Cazibeme ancak bu kadar direnebilirsin. Teslim ol, bebeğim. Beni görmek için can attığını itiraf et."

Onun aptallığına gülmeye başladım. Yataktan sürünerek kalkıp kapıyı açmaya gittim. Rhett'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Kaşlarını bana doğru sallıyor. "Şortuna ve çoraplarına bayıldım bebeğim. Bu görünüm sana çok yakışıyor."

Kıyafetlerime bakıyorum. Beyaz, uzun kollu bir gömlek, pembe çizgili bir şort ve dizlerime kadar uzanan çoraplar giyiyorum.

"Çok rahat," diye karşılık veriyorum.

"Nasılsın bebeğim?" Gözlerinde yüzüme bir gülümseme çizen samimi bir bakış var.

"Ben iyiyim. Sadece çalışmam gereken çok şey var. Sınavlar gelecek hafta başlıyor."

Eğilip bana sarılıyor. Biri tarafından kucaklanmak o kadar iyi hissettiriyor ki, o anı özümsemek için gözlerimi kapatıyorum. Bazen başka bir insana dokunmayı ne kadar özlediğimi unutuyorum.

Tam Rhett'in arkasından kapıyı kapatmak üzereydim ki Carter elini kapıya çarptı. Rhett'le konuşurken hissettiğim sıcak duygu, gözlerim Carter'inkilerle buluştuğunda buz gibi oluyor.

Kapıyı iterek kapatmaya çalışıyorum ama o sadece yaklaşıyor ve vücuduyla beni engelliyor. Ondan uzaklaşmak için acele ederek kapıyı bırakıyorum ve yatağıma doğru yürüyorum. Kitaplarımın önüne oturuyorum ve gözlerimi kelimelere odaklanmaya zorluyorum.

Kapının kapandığını duyuyorum, ama rahat bir nefes alamadan onun hareket ettiğini duyuyorum.

Kahretsın!

Kendimi kavgaya hazırlıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Nasıl girdiysen öyle çıkabilirsin."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve dikkatimi onlara çekiyor. Dudaklarını dudaklarıma değdirmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamamı sağlıyor. Cennet bile o öpücüğün yanında hiç kalır. Saf bir coşkuydu. Öpücüğü etrafımdaki her şeyi, geçmişimi, sorunlarımı, belirsiz geleceğimi ve hatta hayallerimi silip süpürme gücüne sahipti. Beni var olduğunu bile bilmediğim bir dünyaya götürdü.

Tabii ki ağzını açtığı anda her şey *boka* sardı. Birden "Bok gibi görünüyorsun." dedi.

Ağzım açık kaldı. Şaşırmamalı ya da incinmemeliyim. Ama reddedilmenin acısını hissetmekten kendimi alamıyorum.

insan. Biri size bu kadar sert davrandığında, yardım edemezsiniz ama kendinizi boşa harcanmış gibi hissedersiniz.

Acımı yutuyorum ve dişlerimi sıkarak tıslıyorum, "Sanki senin fikrin gerçekten önemliymiş gibi. Çıkarken kapının sana çarpmasına izin verme."

Dediğimi yapmak yerine elmayı aldı ve tiksintiyle baktı. "Bu yemek değil," diye tersledi.

Konunun aniden değişmesiyle kaşlarımı çatıyorum.

"Sen bir deri bir kemik kalmışsın, Della. Daha çok yemelisin."

Yine ağzım açık kalıyor ve ona sadece şok ve öfke içinde bakabiliyorum. Onun aksine, günde üç öğün yemek yemeye gücüm yetmiyor. Her kuruşumu Jamie için saklamak zorundayım.

Dehşet içinde arka cebinden cüzdanını çıkarışını izliyorum. Birkaç banknot çıkarıp yatağın üzerine fırlatıyor.

Başımı sallamaya başladım, nelerle meşgul olduğumu anlayamıyordum.

Öfke üzerime çöktü ve yataktan fırladım. Parayı aldım ve sertçe göğsüne bastırdım.

Onu benden almak için hiçbir hamle yapmadığında, başka bir öfke dalgası üzerime çöküyor ve öz kontrolümün her parçasını silip süpürüyor.

Kemerini tuttum ve parayı pantolonunun içine soktum. Elim erkek vücudunun o kısmına en çok bu kadar yaklaşmıştı. Daha sonra utancımın öleceğim. Şu anda fokur fokur kaynıyorum.

Onu kendimden uzaklaştırdım ve yatağıma doğru yürüdüm. Oturduğumda vücudum öfkeyle titriyordu.

"Sen bencil bir pisliksin," diye çıkışıyorum. Bir kez öfkelendiğimde sakinleşmem sonsuza kadar sürüyor. Ayrıca sağlıklı düşünemiyorum. Duvara yaslanıyorum ve dizlerimi yukarı kaldırıyorum. Pisliğe bakarak bacaklarımı sonuna kadar açıyorum.

"İstediğin bu mu? Bacaklarımı açmamı. Senin için ağırlı ve muhtaç mı görünmeliyim?" Gözleri vücudumda geziniyor ve nasıl karardıklarını fark etmemek zor. "Bu asla olmayacak, Carter. Sanılanın aksine, herkes senin sikilecekler listende olmak istemiyor."

Çok hızlı hareket ediyor, ben nefes bile alamadan üzerime atlıyor.

Ağız benimkine çarparken sert vücudu beni yatağa bastırıyor. Onu kendimden uzaklaştırmak niyetiyle saçlarını tutuyorum, ama sonra dili dudaklarımı iterek zorla ağızımın içine giriyor.

Tek koluyla arkamdan itiyor ve yataktan kalkarak bedenimi kendi bedenine bastırıyor. Beni aşağı çekiyor ve tüm ağırlığını üzerime bırakıyor. Onun tamamını üstümde hissetmek inanılmaz.

Sert çıkıntısını bacaklarımın arasında hissediyorum. Dişleri ve dili koymak istediğim direnci çabucak yok ediyor. Bacaklarımın arasında ağrıyan bir his nabız gibi atmaya başladığında zihnim bulanıklaşıyor.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Ondan nefret ediyorum ama onu istiyorum. Onu kendimden uzaklaştırmak istiyorum ama aynı zamanda beni soymasını da istiyorum.

Onu istediğim için kendimden nefret ediyorum.

CARTER

Dudaklarının benimkilere karşı titrediğini, yumuşak vücudunun içimde eridiğini ve amından yayılan sıcaklığı hissetmek aklımı kaçırmama neden oluyor.

Onu sistemimden atmak istiyorum. Geçen günkü o lanet pckten beri onu düşünmeden edemiyorum. O bir zehir, yavaş yavaş içime yayılıyor, ta ki benden çok onu düşünene kadar.

Elleri omuzlarıma gidiyor ve beni itmeye başlıyor. Vücudunu daha da altıma çekiyorum ama sonra öpüşmeyi kesiyor. Omuzlarımı sertçe iterken nefes nefese kalıyor. Sersemlemiş bir halde arkama yaslanıyorum ve benden uzaklaşmak için acele ederken neredeyse yataktan düşmesini izliyorum.

"Bunu yapamazsın," diye fısıldıyor gözyaşları yanaklarından szlmeye başlarken.

Kızarmış yüzü hızla soluyor ve kollarını beline doluyor.

İlk pşmemizden sonra hissettiğim o batma hissi var içimde.

"Odama öylece girip bana fiilen saldıramazsın."

Bir an kendimi kötü hissettim ama sonra gidip beni bir kez daha boktan şeylerle suçladı.

fkem alevlendi ve ona doğru bir adım attım.

"Rhett!" diye bağırıyor. Kapıya doğru koşuyor, yanımdan geçip gidiyor. "Rhett!"

Kapı çarparak açıldı ve yan tarafına çarptı. Acıttığını bildiğim için irkildim. Ondan hoşlanmıyor olabilirim ama gerçekten onu incitmek istemiyorum. Sadece ona bir ders vermek istedim.

Rhett onun kolunu yakalıyor ve endişeli gözleri onun gözyaşı dolu yüzünden bana kayıyor. Onu kollarına çekiyor ve bu sadece onun daha çok ağlamasına neden oluyor.

"Gitmesini sağla," diye hıçkırıyor.

Benimle göz göze geldiğinde yüz hatlarını öfke kaplıyor. Başını sallıyor ve Della'yı odadan dışarı çıkartıyor. Kapıya vardığımda bütün erkekler ayaktaydı.

"Ne yaptın lan sen?" Jaxson bana doğru yürürken soruyor.

"Az önce onu öptüm," diye tükürdüm. Bu saçmalığa ihtiyacım yok. "O lanet olası bir deli."

Daireden dışarı çıktım, drama havasında değildim.

Eve döndüğümde biraz sakinleşmişim. Della'ya karşı bir pislik olduğumu bilecek kadar. Bu, onun izni olmadan onu öptüğüm ikinci seferdi.

O da beni öpmüş olsa da bu, kendimi ona zorla kabul ettirdiğim gerçeğini değiştirmiyor.

Ön kapı çarparak açıldı ve Rhett bana doğru yürüdü. Bir yumruk attığında, onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Bunu hak etmişim.

Yumruğu sol yanağıma çarpıyor ve başım şiddetle geriye savruluyor. Acı içimi titretiyor ama ayakta durmaya devam ediyorum, gözlerinin içine bakıyorum.

"O lanet olası bir kadın," diye bağıyor. "Gücünü asla bir kadına karşı kullanamazsın. Onları zapt etmek için güçlü değilsin. Onları korumak için daha güçlüsün, pislik."

Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum.

"Sakın bunu yapma. O kadar kolay kurtulamazsın," diye tıslıyor.

Başını sallıyor ve yüzündeki hayal kırıklığını görmek berbat bir şey.

"Onu incitmek istememişim," diyorum.

"Sana ne yaptı da ondan bu kadar nefret ediyorsun?" Kollarını iki yana açıyor.

İlk başta ona cevap vermeyi düşünmüyorum ama sonra kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. "O benim lanet derimin altında. Annemin babama yaptığını bana yapmasına izin vermeyeceğim."

Rhett bana kaşlarını çattı. Göz göze gelene kadar bana bir adım daha yaklaşıyor. "Bu çok boktan. O senin annen değil dostum. O masum bir kadın."

"Onun benim annem olmadığını biliyorum," diye bağıyorum. "İnan bana, biliyorum."

Rhett yüzünde anlayış belirirken, "Ah be," diyor.

Birimizin bu lanet olası karmaşayı anlamasına sevindim, çünkü ben anlamadığıma eminim.

"Ne?"

"Onunla savaşıyorsun," diyor şaşırılmış bir sesle. "Ondan hoşlandığın için kendinle savaşıyorsun."

"Ondan hoşlanmıyorum," diye homurdanıyorum.

İçten içe saçmaladığımı biliyorum. Ondan hoşlanıyorum ve bu beni çok korkutuyor.

"Hoşlanmadığın kadınlarıöpmezsin." Rhett gitmeye hazırlanıyor ama kapıda omzunun üzerinden bana bakıyor. "İşin asıl boktan kısmı kendini suçlaması. Seni baştan çıkardığını söylüyor. Seni çok zorladığını söylüyor. Onunla aranı düzeltmelisin."

Giderken ona öylece baktım, çünkü haklıydı. Della'ya bir özür borçluyum.

Sanki aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve hepsi onun yüzünden. Ondan hoşlanmıyorum çünkü ondan hoşlanıyorum. Bu ne kadar boktan bir durum?

BÖLÜM 6

DELLA

Çalışmalarım ve sıkıştırabildiğim her ekstra saatte çalışmam arasında, çantamı alırken ayaklarım yere basmıyor.

Bir saat önce yağmur yağmaya başladı. Kamyonumla gelmedim çünkü benzin parasından tasarruf etmeye çalışıyorum.

Yemekten çıktığımda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. En azından hava sıcak. Caddede yürümeye başlıyorum ve birkaç dakika içinde tişörtüm ve şortum ıslanıyor. Sandaletlerim attığım her adımda gıcırdamaya başlıyor, ben de durup onları çıkarıyorum.

Bir araba kaldırıma yanaşırken parlak ışıklar üzerime düşüyor. Camlar açılıyor ve Carter yolcu koltuğuna doğru eğiliyor. "Atla."

Ona en ağırbaşlı bakışımı atıyorum, sıırıslam olmuş gibi görüdüğümü düşününce

Kedi.

Pencereyi kapatır, ama uzaklaşmak yerine arabayı kapatır. arabadan iner.

Yüksek sesle iç çekiyorum, onunla bir kez daha kavga edecek havada değilim.

Önümde durmak için geliyor ve bana karşı her zamanki kaşlarını çatmış halinin görünürde olmadığını görünce şaşıyorum.

"Bak, sana pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Özrü beni hazırlıksız yakaladı. Yağmur damlalarının arasından ona göz kırpıyorum, bu ani barış hareketine güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim.

Ondan özür dilediğimde, bana bok gibi koktuğumu söyledi. İyiliğine karşılık vermeliyim.

"Oh." Ona cehenneme gitmesini söylemek yerine, bu kelime dilimden güçlükle döküldü.

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Aramızdaki hava gerilirken bana bakmaya devam ediyor. Yemin ederim, bu adam söz konusu olduğunda cezalandırılmaya bayılıyorum.

Islak gömleğimi göğsümden çekiyorum ve sertçe yutkunuyorum. Fikrini değiştirmeden önce özrünü kabul edip kaçsam iyi olacak. Bu tür *şeyler* bana göre değil. Dikkat çekmemenin yolu bu değil.

"Sorun değil." Söyleyecek başka bir şey bulmaya çalışıyorum ama yine elim boş dönüyorum. *Siktir et bunu.*

Gitmek için dönüyorum ama hayal kırıklığı içimde dönmeye başlıyor. Carter'ın bir özrünü yaptığı her şeyi telafi edebileceğini düşünmesi beni incitiyor.

Arkamı döndüğümde Carter'ın delici kara gözlerinin tüm gücüyle çarpıldım.

Tükür onu ve kışını kaldır kızım.

"Seni haksız yere yargıladıktan sonra işleri düzeltmeye çalıştım ama özrümü kabul etmedin. Bana bok gibi koktuğumu söyledin, Carter. Kim bir insana böyle bir şey söyler ki? Sana söylediklerimi inkâr etmiyorum ama en azından oda arkadaşımı savunuyordum. Sen bana saldırdın çünkü beni incitmekten sapıkça bir zevk alıyordun."

"Özür dilerim Della," diyor tekrar. Yüzünde hâlâ tiksintiden eser yok.

"Neden?"

Su damlacıkları yüzünde iz bırakıyor ve dürüstçe söyleyebilirim ki hayatımda bundan daha güzel bir şey görmedim. Hayattaki en güzel şeylerin her zaman yüksek bir bedeli vardır. Carter'ın hayatımda olması için ödemem gereken bedeli karşılayabileceğimden emin değilim.

"Berbat durumdayım."

Onun uyduruk mazereti karşısında başımı salladım. Nedense ondan daha fazlasını beklerdim.

"Hepimiz berbat durumdayız, Carter. Geri kalanımızın bu konuda tam bir pislik olduğunu görmüyorsun."

Yine başını sallıyor. Onun bu yönünü gerçekten sevmiyorum. Beni hayal kırıklığına uğratiyor.

Arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım, bu çok tuhaf konuşmayı bitirmiştım.

"Ezilmiş elma gibi kokuyorsun," diyor ve bu sözler beni olduğum yerde durduruyor. "Tadın ezilmiş elma gibi," diye fısıldıyor bana yaklaşırken.

Ona geri döndüm. "O zaman neden bana o şeyleri söyledin?"

"Çünkü ezilmiş elmaları düşünmeden edemiyorum. Kokusuna takıntılı hale geldim. Tadına doyamıyorum."

Onu anladığımdan emin olmadığım için "Ne diyorsun?" diye sordum.

Bana bir adım daha yaklaşırken "Bu şansı hak etmiyorum ama istiyorum" diye fısıldıyor.

"Bir şans mı?" Omuz silkiyorum, keşke tükürse diyorum.

"Seninle," yağmurun altında kelimeleri zar zor

duyabiliyorum. Başımı sallayarak gözlerimi kapatıyorum.

Gözlerimi açtığımda bana doğru uzandı. Beni göğsüne çekiyor ve sanki gerçekten arkadaşmışız gibi sarılıyor.

"Neden beni öpüyor ve sarılıyorsun?" Kıvranarak uzaklaşmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor. "Neden burada olduğunu bile anlamıyorum," diye sinirleniyorum ama cesaretim sönerken sesim gücünü kaybediyor, gerginlikten yumuşaklığa dönüşüyor.

Ona bakmaya devam ettikçe, kollarında durmak ve en başta onu neden ittiğimi unutmak istiyorum. Kavgaya ettiğimizi ve bana söylediği tüm o acımasız şeyleri unutmak istiyorum.

Bakışlarımı göğsüne indirdim ve tam geri çekilmek üzereydim ki, "Senden hoşlanıyorum Della. İlk başta sana karşı olan hislerimle savaştım. O gece o adamlardan kaçarken yüzündeki korkuyu görmek beni öldürdü. Ondan sonra, benden nefret etmeni sağlayabilirsem, sana olan çekimimle savaşmak zorunda kalmayacağımı düşündüm."

Elleri sırtımdan omuzlarıma doğru hareket ediyor. Parmakları boynumun arkasına dolanana kadar devam ediyor. Cevap vermemi beklemiyor, sadece devam ediyor. Ağzım bir karış açık kalıyor çünkü karşımda onca insan arasından Carter bana tam olarak ne söylüyor?

"Seni öylece bırakamayacak kadar çok seviyorum," diye kıkırdıyor ve bu onu daha da seksi yapıyor.

"Sadece bir uyarı," diyorum. "Artık çocuk değilsin. Saçımı çekerek senden hoşlanmamı sağlayamazsın."

"Yani sapıkça şeylerle ilgilenmiyorsun?"

Ona kaşlarını çatıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Göğsüm göğsüne yaslanana kadar beni kendine çekiyor. Kalbinin benimki kadar hızlı attığını hissedebiliyorum. Gözleri için için yanıyor, neredeyse simsiyah. Onları hiç bu kadar karanlık görmemiştim. Kendimi her zaman güçlü biri olarak görmüşümdür, ama Carter'ın yanındayken tüm sözde gücüm yok olup gidiyor. Aşk insanı aptallaştırıyor.

Devam ettiğinde sesi daha yumuşaktır. "Ben kalpsiz bir pisliğim. Bir araya gelme şansımızın içine ettiysem bunu anlarım."

Parmakları sol kolumda sıcak bir yol çiziyor, elimi tutuyor ve aramıza getirip göğsüne yerleştiriyor. Elinin benimkini nasıl bütünüyle yuttuğunu izliyorum.

Carter benden hoşlanıyor mu? Yani, benden gerçekten hoşlanıyor mu? Benim ondan hoşlandığım gibi mi?

Ondan hiç hoşlanmamam gerektiğinden değil. Ne kadar zalim olduğunu, ne kadar iyi öpüştüğünü ya da onun hakkında ne hissettiğimi unutacak değilim.

"Neden kalpsiz bir pisliksin?"

Sadece başını sallıyor, ben de konuyu zorlamıyorum.

Carter'ın güçlü yüz hatlarının her santimini gözlerimin içine çekmesine izin verdim. Kimse benim için onun yaptığı gibi yapamaz. Onunla bir şansım olsun istiyorum ama ona güvenebileceğimden emin değilim. Umutsuzca aşık olmak istiyorum ama ya tüm bunlar gardımı düşürmemi sağlamanın bir yoluysa?

Kendimi parmak uçlarımda yukarı kaldırıyorum ve kalbim gümbür gümbür atarak kendimi rezil etmemek için dua ediyorum. Ellerimin Carter'ın boynuna doğru kaymasına izin veriyorum, ama çenesinden daha yukarı çıkmaya kendimi ikna edemiyorum.

Karnımdaki karıncalanmalar her an tam gelişmiş havai fişeklere dönüşecek.

Ağzım kulağına ulaştığında yavaşça nefes veriyorum. *Yapabilirsin, Della.*

"Özrünü kabul ediyorum ama zamana ihtiyacım var. Seninle öylece yatağa atlamayacağım."

Aman Tanrım, bu kulağa çok ezikçe geliyor.

Vücut ısısının benimkini ısıttığını hissedene kadar beni kendine çekiyor.

"İhtiyacın olan tüm zamanı al," diye fısıldıyor yanağıma doğru ve yemin ediyorum

Bu an o kadar yoğun ki, bacaklarımda arasında ikinci bir kalp atışı gibi hissedebiliyorum.

Sanki çekilmemi bekliyormuş gibi ağzı benimkinden bir santim uzakta durana kadar hafifçe geri çekiliyor.

Midem sıkışıyor ve kalbim hızla çarpıyor. İçim pelteye dönüyor ama aramızdaki mesafeyi kapatmamak için kendimi zorluyorum. Bunları öylesine söylemediğinden, gerçekten kastettiğinden emin olmalıyım.

"Seni eve götürmeliyim," diye fısıldıyor.

Tüm gücümle kollarından kurtuluyorum.

"Yağmuru severim. Ben yürüyeceğim. İyi geceler Carter."

CARTER

Bir elinde sandaletlerle uzaklaşmasını izliyorum.

Özür dileme fırsatı bulduğum için kendimi daha iyi hissediyorum. Bana inandığından emin değilim ama en azından ona nasıl hissettiğimi söyleyebildim.

Arabaya bindim ve yavaşça onu eve kadar takip ettim. Onu öylece bırakmamın imkanı yok. Apartmana girmeden önce dönüp bana el sallıyor.

Keşke numarası bende olsaydı diye binasının önünde oturuyorum.

Randevulaşma konusunda berbatım. Hiç bir kızla çıkmadım. Bacaklarını açmaları için hiçbiriyle çıkmam gerekmedi. Della'yla çıkmak istememin sebebi bu değil. Della'da durum farklı ve bu beni çok korkutuyor.

Ertesi sabah Della'ya gitmeden önce iki kahve aldım. Ona zaman ayırmak için çok fazla.

Tam kapıyı çalacakken kapı açıldı ve Evie dışarı çıktı. "Hey, Della evde mi?"

"Evet, ona karşı nazık ol," diye uyardı beni gitmeden önce.

İçeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Oturma odasına girdiğimde, önümdeki manzarayı içime çekerek donup kaldım.

Della kanepede baş aşağı uzanmış, kulaklık takmış. Ayaklarını kanepenin arkasında zıplatıyor, pikseller ve oranlar hakkında bir şeyler söylüyor.

Yaklaşıyorum ve yanında durup onu izlerken gülümsüyorum. Odada başka birinin olduğunu fark etmesi birkaç dakikasını alıyor. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ayağa fırlıyor.

Kulaklıkları çıkarırken boynunda derin bir kızarıklık belirliyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana kahve getirdim. Biraz soğuk ama."

Bir fincan alıp yudumluyor, gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi yüzümde geziniyor.

"Ne düşünüyorsun?" Birine karşı nerede durduğumu bilmemekten nefret ediyorum.

"Seninle tanıştığımdan beri hep karanlık ve düşünceli oldun. Benden hoşlandığına dair hiçbir işaret vermedin. Ya da ben hepsini tamamen kaçırdım. Aynı çevrelerde bile dolaşmıyoruz." Dürüstlüğü beni hiç şaşırtmadı. Onda en çok sevdiğim şeylerden biri de bu.

"Benim düşünceli olduğumu mu düşünüyorsun? Sessiz, derin düşüncelere dalmış gibi mi, yoksa üzgün gibi mi?" Ona gülümsüyorum. Onunla kavga etmemek garip hissettiriyor. Kavga etmekten sadistçe bir zevk aldığımdan değil, çok alıngan olduğu için. Gözlerinin parladığını görmek hoşuma gidiyor.

"Sessiz türden," diyor. "Burada anlatmak istediğim bu değil."

"Tamam, sessiz kalıp dinleyeceğim," diye gülüyorum. "Meşgul olduğumu mu söylüyorsun?"

Yüzümü asmamaya çalışıyorum ama nedense tek yapmak istediğim gülümsemek.

"Gerçekten neden buradasın Carter?" Sesi yumuşak, fısıltı yumuşaklığında değil, kırılğan bir yumuşaklıkta. Kalbimi parçalıyor çünkü nedenini biliyorum. Çünkü bana güvenmiyor ve ben de onu suçlayamam.

"Karakterimdeki ani değişimin senin için ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu çok iyi anlıyorum."

Bacaklarını altına sıkıştırarak kanepede kendini daha rahat hissederken başını sallıyor.

"Haklısın. En azından sen benden nefret ederken ben seninle nerede durduğumu biliyordum."

Yanına otururken başımı sallıyorum. "Senden hiç nefret etmedim, Della. Senden hoşlandığım için kendimden nefret ettim ama senden asla nefret etmedim."

"Neden?"

"Ben hiç flört etmedim. Hiç yapmak zorunda kalmadım. Sonra seni gördüm ve bunu ilk kez gerçekten düşündüm. Evie'yi eve getirdiğim gece, o kıvılcımın hala orada olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyordum."

İç çeker ve fısıldar, "Seninle yattığım gece."

"Evet," diyorum başımı kanepeye yaslariken. "Söylediğin şeyler yüzünden üzgündüm. Beni en çok üzen şey, sen beni aşağıladıktan sonra bile senden hâlâ hoşlanıyor olmamdı. Bu beni çok kızdırdı."

"Bu hissi bilirim," diyor ve elindeki fincanı kanepenin yanındaki masaya bırakıyor.

"Kontrolden çıkmasına izin verdik ya da en azından ben verdim. Senden ne kadar hoşlandıysam, o kadar üzüldüm," diye odasına doğru el sallıyorum, "yatağındaki öpücüğe kadar."

"Carter," diyor, sesi ciddi. Ona bakıyorum ve yüzündeki endişeyi görünce ben de endişelenmeye başlıyorum. Ya bana çekip gitmemi söylerse? Eğer derse onu suçlayamam. "Şu anda hayatımda çok şey oluyor. Senden zaman istediğimi biliyorum ama sorun şu ki zaman yok. Ben

Sınavlarla meşgulüm ve tüm dikkatimi derslerime vermem gerekiyor. Artık her şeyi berbat edemeyecek kadar sona yaklaştım."

"Biliyorum. Haklısın." Tek yapabildiğim kabul etmek çünkü o haklı. Endişelenmem gereken kendi sınavlarım var.

"Sizi vurduğumu düşünmenizi istemiyorum, çünkü vurmuyorum. Şu anda bizi düşünemiyorum."

Aramızdaki ilişkinin daha da garipleşmesini istemediğim için ayağa kalktım. Denedim ama zamanlamam berbattı.

Ayağa kalktı ve beni kapıya kadar geçirdi. Ayak parmaklarının üzerinde duruyor ve ağzımın kenarına yumuşak bir öpücük konduruyor. Gözlerimi kapatıp kokusundan derin bir nefes alıyorum.

"Anlayışın için teşekkür ederim Carter."

"Elbette," diyorum, çoktan uzaklaşmıştım.

Umduğum bu değildi ama bana hak ettiğimden fazlasını verdi. Bu bir kadınla denediğim ilk ve son şeydi. Bundan sonra Ben düzüşmeye devam edeceğim.

Della kafa karıştırıcı duyguların kasırgası.

BÖLÜM 7

DELLA

Final sınavımı yaptığım sınıfa doğru yürürken kendimi sönük hissediyorum.

Buradaki son günümün nasıl olmasını bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Havai fişekler güzel olurdu. Bu ıssız sessizlik dışında her şey olabilir.

Salı günü Rameses'teki son vardiyamı bitirdim. Dün bütün günümü bugün için çalışarak geçirdim. Şimdi gidip toplanmam lazım. Yarın sabah ilk iş yola çıkmak istiyorum.

Jamie'nin okulu bitene kadar Sue'ya lokantada yardım edeceğim. Yaz tatilini Raleigh'e taşınmak için kullanacağız, orada onu ortaokula kaydettirebilirim.

Daireye girdiğimde kızları değişiklik olsun diye burada görünce şaşıyorum. Odalar arasında koşturuyorlar ve kanepenin üzerinde kocaman bir giysi yığını var.

"Siz de mi eve gidiyorsunuz?" Oturma odasındaki dağınıklığa bakarken soruyorum.

Evie topuğuna basmayı bitirdiğinde zıplayarak odasından çıkar. Elimi tutuyor ve beni kanepeye doğru çekiyor.

"Bir partiye gidiyoruz. Hepimizin sınavlarını bitirmesini kutlamak için son bir parti veriyorlar."

Başımı sallamaya başlıyorum ama sonra Willow da katılıyor. "Sen de geliyorsun."

Leigh, uzun sarı saçlarını fırçalayarak odadan çıkar.

"Üç yıldır birlikte yaşıyoruz ve birbirimizle neredeyse hiç vakit geçirmedik. Parti birbirimize ve çocuklara veda etmek için güzel bir yol olacak."

Haklı. Çocuklarla vedalaşmak isterdim ama en çok Carter'ı son bir kez görmek isterdim.

"Tamam, temiz bir şort ve final sınavım boyunca terlemiş gibi kokmayan bir tişört giyeyim."

Willow önüme geçip eliyle kanepeyi işaret ediyor. "Her zamanki şortun ve tişörtün bu gece için uygun değil."

Kanepeye dönüp bakıyorum ve başımı sallamaya başlıyorum. "Elbise giymiyorum."

"Öylesin ve muhteşem görüneceksin," diyor Leigh, gömlektten çok saç bandına benzeyen bir şeyi eline alırken. Neyse ki onu kenara fırlatıyor.

Çok geçmeden Evie, Willow ve Leigh malzeme yığınıni karıştırıyor, kıcımı en iyi neyin göstereceğini tartışıyorlardı.

Popomu zor kapatan bir elbise giydirdiler. Çıkarmak için çekmeye başladığımda üzerimde zor duruyordu.

"Sadece bir şort giyeceğim," diyorum ve aceleyle odama giriyorum. Etrafta duran eski bir kot pantolondan yaptığım bir tanesini alıyorum. Bence çok şirin görünüyor.

Kızlar şortlardan memnun görünüyorlar ama tişörtlerimi giymeme izin vermiyorlar. Siyah bir sütyen giymemi söylediler, sonra bir parça

Şifon ellerimde. Kollarımı dayanıksız kollardan geçiriyorum, sonra geri kalanıyla ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum.

Evie iki uzun ucu alıyor ve göğüslerimin üzerinden geçirerek sırtımdan bağlıyor. Kolları geniş ve gerçekten çok güzel. Malzemenin koyu mavisi gözlerime uyuyor ve kendimi gerçekten güzel hissediyorum. Görünümü biraz rimelle tamamlıyorum.

Kendi kamyonumu almakta ısrar ediyorum. O kadar geç saate kadar kalmayacağım. Sabah erkenden yola çıkmadan önce eşyalarımın çoğunu toplamam gerekiyor.

Evie'nin Mini Cooper'ının arkasından gidiyorum ve çocukların evinin önüne geldiğimizde, işten eve dönerken her seferinde önünden geçtiğimi görünce şaşıyorum.

İçimde gergin bir heyecan kabarmaya başladı. Carter'ı neredeyse iki haftadır görmemiştim. Ona zamanlamanın yanlış olduğunu söylediğim için pişmanlık duyduğum birçok an oldu. Birkaç kez neredeyse onu arayacaktım. Ama kendimi tuttum ve sınavlarımı bitirdim.

Derin bir nefes alıyorum ve aynadaki yansımamı kontrol ediyorum. Jamie'nin evine gittiğimde, yetişkin gibi davranmak zorunda kalacağım. Partiler için zaman olmayacak. Bu gece saçlarımı serbest bırakacağım.

Yolun karşısına geçip kızlara katılırken yüzümde kocaman bir gülümseme var. Eve girdiğimde gözlerim her yere dalıyor. Dernek evi gibi görünmüyor. Pahalı bir tat kokuyor.

Etrafta zaten bir sürü insan var. Kızların hepsi kendi yönlerine gidiyor ve ben sola gitmeye karar veriyorum. Bir verandaya ve havuza açılan büyük bir odaya giriyorum.

Herkesin eğlenmesini izlerken gülümsüyorum. Bazıları dans ederken diğerleri yüzüyor.

Siyah saçlı ve berrak yeşil gözlü bir kız yanıma geliyor. İkimiz de yüzen insanlara bakıyoruz.

"Sen de benim hissettiğim gibi yersiz görünüyorsun," diyor.

Ona gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Partilere alışık değilim." Ona elimi uzattım. "Ben Della Truman."

Elimi tutarken gülümsememi karşılıyor. "Mia Daniels. Rhett'i tanıyor musun?"

"Rhett'i kim tanımaz ki?" diyerek gülüyorum.

Anlayışla başını sallıyor. "Evet, ağabeyim oldukça ele avuca sığmaz biri olabiliyor."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Sen Rhett'in kız kardeşi misin?" "Evet. Bunun için altın madalyayı hak ediyorum."

Logan'ın havuz kenarında kurulandığını fark ettim. El sallıyorum ve Mia'ya dönüp baktığımda gözleri Logan'a yapışmış.

Birbirlerine bakarken ikisinin arasına bakmaya devam ediyorum.

Mia'nın elini tutarak onu dışarıya doğru çekiyorum. Logan'a ulaştığımızda, Logan'a en yakın olması için onu biraz öne çekiyorum.

"Mia'yla yeni tanıştım," diyorum sessizliği tuhaf bir hal almadan bozmak için.

"Evet, hepimiz New York'a gitmeden önce geceyi burada geçirecek."

Gülümseme yüzümden düştü. Bunun bir veda olduğunu biliyordum ama New

York mu? İçten içe onlarla bir yerlerde karşılaşmayı umuyordum. Onlar New York'tayken bu asla olmayacak.

Bu gece Carter'ı gerçekten son görüşüm olacak.

"Carter'ı gördün mü?" Kalbim hızla çarpmaya başlarken soruyorum. Bu geceyi en iyi şekilde değerlendireceğim. Buradan pişmanlıklarla ayrılamam.

"Evet, onu en son mutfakta gördüm. İçeri girin ve ön kapıdan sağa dönün."

"Teşekkürler." İnsanların arasından aceleyle geçiyorum. Öğrenciler gelmeye devam ediyor ve ev hızla doluyor. Yakında ortalık karışacak. Carter'ı bulmalıyım.

O zamandan önce.

Mutfağı bulduğumda gözlerim Carter'a takılıyor. Birasından bir yudum alıyor ve Marcus'un söylediği bir şeye gülüyor.

Bir kız ona yaklaşıyor ve eğilirken parmağını adamın pazusunda gezdiriyor. Onun dikkatini çekmek için çok uğraşıyor. Adam kıza bakıyor ama sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzündeki şaşkınlığı görüyorum.

Sahip olduğum tüm cesareti toplayıp ona doğru yürüyorum.

Tezgâha yaslandığı yerden doğruldu ve boylu boyunca uzandı.

Ona ulaştığımda, kız kendini onun yanına yapıştırıyor, açıkça bana onun kendisine ait olduğunu göstermeye çalışıyor.

CARTER

Onun bana doğru yürüyüşünü izlerken tek düşünebildiğim bunun bir rüya olması gerektiği. Uyanmak istemediğim bir rüya.

Della önümde duruyor ve bana bakmadan önce kıza kaşlarını çatıyor.

"Ben mi o mu?" Della sanki böyle bir seçenek varmış gibi konuşuyor.

Gözlerimi Della'dan ayırmadan kıızı itiyorum.

"Sen," diye homurdanıyorum, kolumu beline dolayıp vücudunu kendime çekerken.

Elleri göğsümde geziniyor ve çeneme ulaştığında beni kendine doğru çekiyor. Ağızlarımız birbirine çarpıyor ve kavurucu bir sıcaklık yayılıyor.

Dili benimkinin üzerinde gezinirken tadı o kadar tatlı ki. Öpücüğü daha acil hale geldikçe anında sertleşiyorum.

Dillerimiz birbirine dolanıyor ve alt dudağını ısırduğımda k1ç1n1 tutup vücudunu kendime doğru kaldırıyorum. Bacaklarını bana doluyor ve onu mutfaktan dışarı taşıyorum. Her nasılsa k1çımın üstüne düşmeden bizi odama götürdüm.

Onu yatağıma yatırıyorum ve üzerine sürünüyorum, hala bunun onu gördüğüm başka bir rüya olup olmadığından emin değilim. Açık ara en iyisi.

Tek elini göğsüme götürüyor. Birbirimizi yutarken odadaki tek ses ateşli nefes alış verişlerimiz.

Beni sırtüstü yatırıyor ve bir an için kafam karışıyor, ta ki o da beni takip edip üstüme çıkana kadar.

Evet! Bu işin gidişatını sevdim.

Bana sarılıyor ve içimi bir hüsrana dalgası kaplıyor. Kıyafetlerin gitmesini istiyorum. Della'yı tenimde hissetmek istiyorum.

Kalçalarını aşağı doğru itiyor, amını sikime sürüyor. İçine gömülmek için sabırsızlanıyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, birkaç saniye içinde her şey bitecek.

Dudaklarından yumuşak bir inilti dökülüyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli ses.

Kendimi yatak başlığına doğru çekiyorum ve gömleğimi çıkarıyorum.

o.

"Bu Bir, " o fısıldıyor, çekiştirme at thet-shirt I var üzerinde

Altından. Başımın üzerinden çekmesine izin verdim. Parmakları göğsümden karın kaslarıma doğru sıcak bir yol izlerken tenimde lezzetli ürpertiler oluşuyor.

"Ne yapıyorsun, Della?" Niyetinin ne olduğunu, bunu ne kadar ileri götürmek istediğini bilmem gerekiyor.

"Şimdilik ikinci üs." İki sihirli kelime çeneme sıcak bir şekilde çarpıyor.

Kalçaları tekrar hareket ediyor, bana karşı sertçe sallanıyor. İkimiz de inliyoruz ve eğer bana böyle bastırmaya devam ederse, lanet bir nükleer savaş başlığı gibi patlayacağım. Onu sabit tutmak niyetiyle kalçalarını tutuyorum ama onun başka fikirleri var. Yavaş ve sabit bir ritme başlıyor, amını çelik gibi sert sikime sürtüyor.

"Kahretsin Carter," diye inliyor, nefes alışları hızlanıyor.

Tekrar inlemesini duymak isteyerek boynundan aşağı öpücükler kondurmaya başlıyorum ve göğüslerine doğru ilerliyorum. Ağzım, malzemenin arasından sert meme ucunu bulana kadar göğüslerinin kıvrımını takip ediyor. Onu ağzımın içine çekiyorum ve bu da bana o tatlı iniltiyi kazandırıyor.

Elleri saçlarımı kavıyor ve sırtını dikleştirerek göğüslerini yüzüme doğru itiyor. Bu gece daha mükemmel olamazdı.

Ona daha çok ihtiyacım var. Kulağına kadar öpüyorum ve kulak memesinin hemen altına son bir öpücük konduruyorum.

"Sana dokunmak istiyorum, Della. Kahretsin, seni çok istiyorum." "Tamam."

Hiç tereddüt etmeden. Bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama bu şansın elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

Arkasındaki yayı çözüyorum ama o da bana yardım etmek zorunda kalıyor.

Sütyenle yardıma ihtiyacım yok ve bir saniyede çıkarıyorum.

Sıkı göğüslerini görünce ağzım sulandı. İkisini de avuçluyorum ve başparmaklarımla sert meme uçlarını okşuyorum. O mükemmel bir uyum.

Sırt üstü yatana kadar onu döndürüyorum. Külotuyla birlikte şortunu da tutup bacaklarından aşağı sürüklüyorum. İçim arzuyla erimiş lav haline geliyor. Tekrar üzerine sürünmeden önce sandaletlerinden kurtuluyorum.

Altımda cırılçıplak. *Cennet gibi.*

Göğüslerinin üzerinde sıcak öpücükler bırakıyor, kremi tenini usulca ısıyorum.

Elimi kalçasına koyuyorum ve çıplak tenini parmak uçlarımda altında hissetmek cennet gibi. Kahretsin, kıyafetlerimin gitmesini istiyorum ama pantolonumu çıkardığım an oyun bitecek.

Üstüne uzanıyorum ve kendimi onun merkezine sürüyorum. Kuru sürtünme beni daha önce hiç bu kadar tahrik etmemişti.

"Bunu yap... tekrar yap," diye sertçe nefes alıyor. Tırnakları omuzlarıma batıyor ve beni ağzına doğru çekiyor. Kalçalarımı tekrar ona doğru yuvarlıyorum ve bu onun vücudunun benimkinin altında titremesine neden oluyor. Dili üzerimde hızlı ve sıcak bir saldırıya başlıyor. Vücudumdaki her sinir karıncalanıyor. Her santimim onun için yanıyor.

Elimi kalçasından kaydırıyorum ve elim onu kavradığında ikimiz de inliyoruz. Ben onun parlayan gözlerine bakarken ağızlarımız birbirinden birkaç santim uzakta.

Bir parmağımı amının içine sokuyorum, benim için ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum. "Della, çok hazırsın," diye inliyorum.

Kalçalarını yukarı kaldırarak kendini elime bastırıyor. Derin bir nefes çekiyor, aramızda oluşan şehvetle hareketleri düzensizleşiyor.

"Ben hiç..." diye konuşmaya çalışırken boğazında alçak bir inilti yükseliyor. "Ah. Carter."

Bir parmağımı daha içine sokarken avucumu klitorisine sürüyorum. Keskin bir nefes alıyor, vücudu bir an geriliyor ve sonra tatlı bir titreme onu sarsıyor.

"Acırsa söyle," diye fısıldıyorum. Çünkü, lanet olsun, yapmak istediğim son şey onu incitmek.

"Hı-hı," diye mırıldanıyor, sonra yanağını yanağıma değdirip çeneme yumuşak öpücükler konduruyor.

Parmağımı daha da içine sokuyorum, avucumla üzerinde yavaş daireler çiziyorum. O kadar sıkı ki. Onun içinde olmak cennet gibi hissettirecek.

Ellerini yanlarıma doğru kaydırıyor ve ben bunu iyiye işaret olarak alıyorum. Yavaşça çekiyorum. Bu sefer daha derine ittiğimde, vücudu benimkine doğru kavis çiziyor. Kollarını belime doluyor, sıkıca sarılıyor.

"Ow." Bu yumuşak kelime beni dondurdu.

"Nasıl?"

Ona ne soruyorum ki?

"Rahatsız edici." Derin bir nefes alıyor. "Devam et."

"Durabiliriz." Geri çekilmeye başladım ama Della bileğimi tuttu.

Başı yastığa doğru düşüyor.

"Durma. Bunu istiyorum. Dokun bana, Carter." Elimi daha sert bastırıyor, beni tekrar içine girmeye zorluyor ve bu çok sıcak.

Bana iki kez sormasına gerek yok. Yavaşça hareket ediyorum, tepkisini kontrol ediyorum. Elime doğru ittiğinde rahatlıyorum. Yavaşça başlıyorum, her itişte parmağımı daha derine kaydırıyorum. Nefes alış veriş hızlanmaya başlıyor ve bileğimi sıkıca kavıyor.

"Bu daha mı iyi,
bebeğim?" "Çok iyi,"
diye nefes alıyor.

Diğer eli karın kaslarım boyunca ilerleyerek kot pantolonuma doğru işkenceli bir yol çiziyor. Düğmelerini açtığını hissediyorum ve sonra fermuarı açıyor. Bileğimi bırakıp kotumu çekiyor ve boxerımı geri çekiyor.

Parmak uçları ereksiyonumun başına değdiği anda neredeyse çözülüyordum.

"Lanet olsun, Della." Yüzümü saçlarına gömdüm.

O beni kavrarken vücudumdaki her kas geriliyor. Bu isteyebileceğimden çok daha fazlası.

Bana yavaşça saldırmaya başladı, elini uzunluğum boyunca yukarı ve aşağı hareket ettirdi. Parmaklarımı ona ne kadar hızlı sokup çıkarırsam, o da beni o kadar hızlı okşuyor.

"Carter, ben..." başını geriye atıyor. Ne demek istediğini anladım. Durmak zorunda yoksa üzerine boşalacağım.

Diğer kolumu aramıza sokup elini kapatıyorum ve bana doğru tutuyorum. Vücudu titriyor ve bacaklarını benim için daha geniş açtığında inliyorum ve hızımı artırıyorum.

"Ah, evet!"

Ellerini pantolonumdan çekip iki eliyle elimi kapatıyor ve nefesi kesilirken beni kendine doğru çekiyor. Bu şimdiye kadarki en güzel ses. Hareketleri yavaşlıyor ve orgazmını atlatırken kalçaları bana karşı erotik bir şekilde sürtünmeye başlıyor.

"Carter," diye fısıldıyor son titremeler vücudunu sararken ve ben umursamıyorum. Komodine uzanıyorum ve çekmecedan bir prezervatif alıyorum.

Pantolonumdan kurtuluyorum ve onu sikimin üzerinde yuvarlarken, kızarmış yanaklarının ve yastığın üzerine yayılmış saçlarının görüntüsünü içime çekiyorum. Keşke bu görüntüyü kalbime kazıyabilseydim. Keşke bunu da yanımda götürebilseydim. "Hiç," diye boğuluyorum ve Della sesimdeki duyguyu duyuyor olmalı

Çünkü gözleri aniden açılır. Hafif bir kızarıklık boynuna doğru süzülüyor ve yanaklarını mükemmel bir pembeye boyuyor, Tanrı bilir şimdi ne düşünüyordur.

"Hayatımda daha güzel birini görmedim," diye bitiriyorum söylemek istediğimi.

Dudakları öpücüklerden şişmiş ve parmak uçlarını dudaklarının üzerinde gezdirmek için uzanıyorum. Nefesini içine çekerken gözleri benimkileri buluyor. Birbirimize bakarken, etrafımızdaki hava arzuyla çatırıyor.

Bu kadının benim olmasını istiyorum. Sadece bu gece için değil, sonsuza kadar. Bana hiç kimsenin meydan okumadığı kadar meydan okuyor.

"Daha önce hiç çıkmadım Della, bu yüzden çıkmak için doğru protokolün ne olduğundan emin değilim. Tek bildiğim seninle sıradan bir ilişki istemediğim. Daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum."

"Daha bir randevuya bile çıkmadık," diyor. "Birbirimizi tanımıyoruz."

Şu anda paniklemesini istemiyorum. Ağzına şefkatli bir öpücük konduruyorum ve fısıldıyorum, "Seni istiyorum. Beni tanıman için ihtiyacın olan tüm zamanı sana vereceğim. Sadece bunun sıradan bir sevişme olmadığını bilmeni istiyorum Della."

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme oluşuyor ve bu gülümseme kaybolana kadar onu öpmeme neden oluyor.

"Ben bir kontrol manyağıyım. Benim olduğumu açıkça belirtmek istiyorum. Paylaşmayacağım. Ne olursa olsun ya da birbirimizi tanımamız ne kadar sürerse sürsün, benim olduğumu bilmelisin."

Sanki şu anda ciddi olup olmadığımdan emin olmaya çalışıyormuş gibi gözleri yüzümde dans ediyor.

"Yani sen de şu alfa eğilimleri olan adamlardan mısın?"

"Ve kıskanıyorum. Ben tek çocuğum. Paylaşmak benim DNA'mda yok." "Daha önce hiç kimse beni kıskanmamıştı. Bu çok seksi."

Bana uzanıyor ve beni kendine doğru çekmesine izin veriyorum. Ona karşı bir pislik gibi davranarak bu kadar zamanı boşa harcadığıma inanamıyorum. Bunu çok daha erken yaşayabilirdik.

BÖLÜM 8

DELLA

Bu gece mükemmel olmaya başladı. Carter cidden dünyamı salladı.

Başka bir şey söylemesi için ona zaman vermedim. Uzanıyorum ve onu tekrar üstüme çekiyorum. İçimde gergin bir beklenti oluşurken kalbimin her atışını duyabiliyorum.

Bu anla ilgili her şeyin farkındayım, vücudunun benimkine tüm doğru yerlerden baskı yapmasının. Ona dokunduğumda çıkardığı cinsel hırıltılar beni çözüyor.

Ağzı benimkini yutuyor ve aklım ona duyduğum şehvetle dolup taşıyor. Bu anın sonsuza dek sürmesini istiyorum. Ellerimi sırtından aşağı kaydırıyorum, kıkına ulaşana kadar omurgasını izliyorum, ellerimin oyalanmasına izin veriyorum.

Vücudunu benimkinin üzerine daha sert bastırıyor, göğsü göğüslerime yaslanıyor. Onu bacaklarımın arasında sert ve hazır hissediyorum. Bacaklarım onun için açılırken karnım kasılıyor.

"Mükemmel," diye inliyor.

Kendini açıklığımda konumlandırırken çenesi boyunca sıcak öpücükler izliyorum.

Çok büyük bir risk aldığımı, uğruna çok çalıştığım her şeyi tehlikeye attığımı biliyorum ama şimdi duramam.

Bencillik mi yapıyorum? *Evet.*

Ama bunu çok istiyorum. Vedalaşmadan önce Carter'la sadece bir an. Tatlı yalanlardan oluşan tutku dolu bir an. Sadece bana ait olacak ve sonsuza dek hatırlayabileceğim bir şey istiyorum.

"O sensin Della," diye fısıldıyor yavaşça içime doğru itmeye başlarken.

Onu daha sert öpüyorum ve içimi yavaşça doldururken tek hissettiğim hafif bir rahatsızlık oluyor. Çekildiğinde, zevkle iç çekiyorum ve neredeyse ona karşı eriyorum.

Carter kollarını altıma sokup bedenimi onunkine yapııştırıyor.

"Seni gördüğüm andan itibaren benim olduğunu biliyordum," diyor, kalçalarını içime doğru yuvarlarken, içimde her yerde küçük havai fişekler patlatıyor, onun her lezzetli, sert santimini hissediyorum.

Ağzım açık kaldı. Carter bana yepyeni bir coşku seviyesi gösterirken sesimi bile çıkaramıyorum.

Beni mahvediyor. Bir daha asla eskisi gibi olamayacağım.

Karnımda bir hızlanma hissi oluşuyor ve parmaklarımı kıkına sokarak onu orada tutmaya çalışıyorum.

Boğazımdan kısık bir inilti kaçıyor ve başımı geriye atıyorum, bedenimi onunkine doğru itiyorum, o içimde sallanırken daha da yakınlaşmaya çalışıyorum.

Elini kıkıma götürdü ve beni kendisine kilitledi. Hareket ettiğimi bile fark etmedim. Beni yerinde tutan eli tam da ihtiyacım olan şey çünkü daha sert itmeye başladığında onu çok daha derin hissediyorum.

Hızlanıyor ve kalçalarının her güçlü itişiyile sikini içime sokuyor. Ayak parmaklarımda karıncalanmalar başlıyor ve birbiri ardına gelen saf lezzet dalgalarıyla sıkılıp kasılırken vücudum sıvı bir coşkuya dönüşüyor.

İnleyemiyorum. Son dalgalanma geçene kadar nefes alamıyorum ve Carter'ın üstümde zevkten kendinden geçerken titrediğini hissediyorum.

Gözleri ikiz kömürler gibi yanıyor, tutkuyla yaşıyor. O kadar güzel ki içim titriyor. Carter Hayes ile seks yaptığıma inanamıyorum.

Vay be. Bu inanılmazdı.

Boğazımın arkasında gözyaşları birikiyor çünkü bu an o kadar mükemmel ki ondan vazgeçmek istemiyorum. Bencil olmak ve burada onunla kalmak istiyorum.

Uzaniyorum ve parmaklarımı yüzünün yan tarafında gezdiriyorum. Dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor.

"Hemen döneceğim." Benden uzaklaştığı anda onun sıcaklığını özlüyorum. Yataktan kalkıyor ve tuvalete gidiyor.

Kapıyı arkasından kapattığında doğrulup etrafıma bakıyorum.

Çarşafılar etrafımda buruşuyor ve havada ağır bir seks kokusu asılı duruyor.

Telefonu odanın içinde bir yerde çalmaya başlar. Tuvaletten çıkar ve hızla kot pantolonunu giyer. Cebinden telefonu çıkarıp ekrana bakıyor. Telefona bir göz atıyorum ve Charlotte ismini görüyorum.

Cevap verirken yataktan uzaklaşıyor. Diğer taraftan tiz bir ses duyuyorum.

Carter bana garip bir gülümseme veriyor ve kapıya doğru yürüyor. Tam kapıyı arkasından çekip kapatacağı ki, "Hiçbir şeyi bölmüyorsun. Ne var ne yok?"

İşte o zaman tüm sözlerinin yalan olduğunu anladım. Boş yalanlar ve ben her birine kandım. Az önce bahsi kazandı. Dört yüz dolar için bana sahip olmasına izin verdim.

Aşağılanmış bir şekilde giyindim. Üzerimdeki aptal tişörtle boğuşuyorum ve onun yerine bir tane alıyorum. Sandaletlerimi giyip odadan aceleyle çıktım.

"Sadece sakın ol. Hemen gidiyorum," dediğini duyuyorum ve bu sözler her şeyi çok daha netleştiriyor. Ben sadece bir vidaydım.

Koridordan koşarak geçtim ve merdivenlerden inip evden çıktım.

Kamyonetime bindim ve eve dönmek için tüm hız sınırlarını aştım.

Odama koştuğumda gözyaşlarım dökülmeye başladı.

Ben bir aptalım.

Eşyalarımı çantalarım atıyorum ve her şeyi kamyonetime götürüyorum. Her şeyi paketlemeyi bitirdiğimde anahtarlığımdan anahtarımı çıkarıyorum. Anahtarı kapının altına sokmadan önce ön kapıyı kapatıp kilitliyorum.

Acele edersem gece yarısından önce Saluda'ya dönebilirim.

CARTER

Ekranımda Charlotte'un adının yanıp söndüğünü gördüğümde, bunun iyi bir şey olamayacağını biliyorum. O kadar uzun zamandır babamın asistanı ve sağ koluydu ki aileden biri bile olabilirdi.

Bu konuşmayı Della'nın önünde yapmak istemiyorum, bu yüzden cevap verirken odamdan çıkıyorum.

"Konuşabilir misiniz?" diyor aceleyle, onu selamlamama zaman bırakmadan. "Hiçbir şeyi bölmüyorsun. Ne oldu?"

"Eve dönen ilk uçağa yetişmelisin. Baban arıyor."

Buz gibi bir korku kaplıyor içimi. Kalbim korkuyla çarpmaya başlarken bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Peki ya babam? Ne oldu?"

"Eve gel!" diye bağıyor. "Yine kalp krizi geçirdi. Durumunun kötü olduğunu söylüyorlar. Hemen gelmen gerek."

Sanki hayatım etrafımda paramparça oluyormuş gibi hissediyorum.

"Sadece sakın ol. Hemen gidiyorum," diyorum otomatik olarak.

Ben aramayı keserken Rhett merdivenlerden çıktı. Yüzümü görene kadar sinirli görünüyordu.

"Ne oldu? Della bir şey yüzünden üzgün bir şekilde dışarı çıktı. Yine kavga mı ettiniz?"

Başımı sallıyorum, ne dediğini anlamıyorum.

"Babam kalp krizi geçirdi," diyorum gecikmiş şokun etkisi içindeyken.

"Lanet olsun. O iyi mi?"

Rhett omzumu tutuyor ve kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Eve gitmeliyiz. Durum kötü."

"Eşyalarını topla. Ben herkesten kurtulup uçuşlarımızı ayarlayacağım."

Odama geri dönmek için dönüyorum ama Rhett beni geri çekip sarılıyor.

"O bir savaşçı."

İçimi bir endişe kaplarken başımı sallıyorum. Sanki gece üzerime çöküyor ve bir daha güneşin parıltısını göremeyecekmişim gibi geliyor.

"Onu kaybedemem," diyorum başkasından çok kendime.

BÖLÜM 9

DELLA

(Dokuz ay sonra.)

Sanki ağrı içimi parçalayacakmış gibi hissediyorum. Bana verdikleri ilaçlar hiç yardımcı olmuyor.

"Lütfen," diye inliyorum bir başka kasılma sırasında. "Acımı dindirecek bir şey verin bana."

Sue alnımda boncuk boncuk biriken teri silerken, "Sadece nefes al," diyor. Hemşire doktorun birazdan geleceğini söyledi. Sana bir şey verecek."

"Şimdi bir şey istiyorum," diye sefilce ağlıyorum. Annem nasıl olur da bunu iki kez yapar?

Hemşire odaya geri gelir. Sue ona dik dik bakıyor, yüzündeki çizgilerin arasına endişe kazınmış. "Doktor bebek doğmadan önce burada olacak mı?"

"Bu normal, hanımefendi. Doktor birazdan burada olur" diye bizi temin ediyor ama duymak istediğim bu değil.

"Bunun hiçbir şeyi normal değil" diye feryat ediyor. "Her gün bir bebek doğurmuyor. Bu çocuk için çok bunaltıcı ve acı verici bir an. Hemen gidip doktoru getirin."

Hemşire, doktoru getireceğine söz vererek hızla ayrılır.

"Teşekkür ederim," diye inliyorum. Bir sonraki kasılma başladığında Sue'nun elini daha sıkı tutuyorum.

Yüzümü serin bir bezle silerken bana annece gülümsüyor.

Son dokuz ayda cehennemi yaşadık. Sue'yu neredeyse zatürreden kaybediyorduk. O iyileşirken lokantanın işletmesini ben devraldım ve son bir aydır da o bana bakıyor.

Eve döndükten kısa bir süre sonra hastalanmaya başladım. Kısa süre sonra hamile olduğumu öğrendik. Raleigh'e taşınma hayalimden vazgeçmek zorunda kaldım.

Karşılığında başka bir şey daha aldım: bir aile. Çok şeyimiz olmayabilir ama Sue her zaman yeterince şeye sahip olacağımızdan emin oldu. Onun ve Jamie'nin yardımıyla odamı bebek için bir çocuk odasına dönüştürdük.

Hemşire anestezi uzmanıyla birlikte döner. "Sadece birkaç saniye sonra ağrı geçecek."

Karnımda zonklayan yoğun acıya rağmen nefes alırken başımı sallıyorum.

Omurgama bir şey yerleştirirken arkamda çalışıyor ve birkaç dakika sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum. Biraz midem bulanıyor ama en azından ağrı artık sadece hafif bir sızı.

Hemşire Dr. ile dönene kadar iki saat daha beklemek zorundayız.

Lee. Yorgun görünüyor ki bu pek rahatlatıcı değil.

"Della, sana söylediğimde ıkınmanı istiyorum," diyor.

Tekrar başımı sallıyorum, sadece tüm bunların bitmesini istiyorum.

"İt," diye talimat verdi.

Uzun dakikalar boyunca ıkındıktan sonra yatağa doğru yığılıyorum. Bunu yapamam. Bu çok zor.

Ağlamaya başlıyorum ama sonra Sue elimi sıkıyor. "Tatlım, bunu yapabilirsin. Sen çok güçlüsün. Bu bebeği dünyaya getir." Elimi ovmaya devam ediyor, gözleri yaşlarla parlıyor.

Sue'yu hayatımda hiç bu kadar duygusal görmemiştim.

"Bebek taçlanıyor," diyor Dr. Lee. "Sıkı ıkın, Della."

Tüm g ü c ü m l e i terken sessizce ağlıyorum. Bir çığlık odayı doldurduğunda hıçkırmaya başlıyorum. Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel sestir.

"O bir kız," diyor Dr. Lee.

Sue'ya baktığımda gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Bebeğe bakarken yüzünde şaşkın bir gülümseme var.

"Hazır mısın anne?" diyor hemşire ve gözlerim kucağındaki kundağa kayıyor.

Onu kollarıma bırakıyor ve ben de küçük kırmızı yüzünü içime çekiyorum. Tıpkı Carter gibi bir tutam siyah saç var.

"Bir adınız var mı?" diye sorar hemşire.

Başımı sallıyorum, onun hakkını verecek bir isim olup olmadığından emin değilim. "Daniele," diye fısıldıyorum. "Annemden sonra."

Sue gururla gülümsüyor. "Güzel bir isim, güçlü de."

"Doğum belgesini sizin için tamamlayacağız. Baba olarak kimi yazalım?"

Neredeyse hiç kimse diyecektim ama bu Daniele'e haksızlık olurdu. "Carter Hayes."

CARTER

(Daniele'nin doğumundan üç yıl sonra.)

Öğle yemeği için çetenin geri kalanıyla buluşmak üzere ana yola doğru yürüyorum.

Sonunda yoğun programımdan biraz uzaklaşabildim. Son dört yıl tam bir kabus gibiydi. Babam vefat ettikten sonra onun yerini doldurmak zorunda kaldım. Öğrenecek çok şey vardı ve çocuklar olmasaydı tüm bu baskıya boyun eğebilirdim. Başımı suyun üstünde tuttular.

Bu küçük kasabadaki tek lokantaya giriyorum ve arkadaki en büyük masada oturan adamları görüyorum. Adamların burayı nasıl bulduklarını bilmiyorum ama görünüşe göre harika açık hava etkinlikleri var.

"Selam çocuklar, beni beklediğiniz için teşekkürler," diyorum yerime otururken."

"Konferans görüşmesi iyi geçti mi?" Rhett soruyor. Bana bir menü uzatıyor ve ben de tabaklara bakmaya başlıyorum.

"Evet, bundan sonrasını Charlotte halledecek. O yüzden bu haftayı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Ben ofise döndükten sonra uzun bir süre böyle bir fırsat olmayacak."

"Efendim, yemek ister misiniz?" diye soruyor yanımdaki minik bir ses.

Aşağı bakıyorum ve koyu renk bukleleri olan güzel bir kızın bana baktığını görüyorum. Parlak mavi gözleri var.

"Daniele." Büyük bir kız, küçük kızın elini tutuyor ve onu masamızdan uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Hayır," diye bağırıyor Daniele ve minik ayaklarını yere vuruyor. "Yardım etmek istiyorum."

"Sorun değil," diyorum.

"Daniele, buraya gel," diyor başka bir ses ve bu kez küçük kız dinliyor.

Onu bir kadına doğru koşarken izliyorum. Küçük kızı yakalamak için çömeliyor. Başını kaldırdığında kalbim tekliyor ve bir acı dalgası sertçe çarpıyor. Tüm masa sessizleşirken nabzım hızlanmaya başlıyor.

"Siktir." Rhett'in şok içinde nefes aldığını duyuyorum.

Yavaşça sandalyeden kalkıyorum ve ona doğru yürüyorum. Gözlerim onunla küçük kız arasında dans ediyor.

Sonunda sesimi bulmayı başarıyorum. "Della," diye soluyorum adını.

Dört yıl oldu. Birden ortadan kayboldu. Babamı gömdükten sonra, aynı gece gittiğini duydum. Hiçbir kız ya da erkekte numarası yoktu. Lanet kalbimden geriye kalanları da kırdı. Babamı ve Della'yı bir gecede kaybettim.

"Carter," diye fısıldıyor. Yüzü solgun ve bu, gözlerinin mavisini ortaya çıkarıyor.

Genç kız Della'nın yanına geliyor ve üçünün de aynı renk gözlere sahip olduğunu fark ediyorum.

"Onlar senin kız kardeşlerin mi?" Sadece biraz sohbet edebilmek için soruyorum.

Vücudunun her santimini bilmeme rağmen onun hakkında hiçbir şey bilmemem çok boktan.

"Um," titrek bir nefes alır ve genç kıza döner. "Daniele'i arka tarafa götür."

Bana dönmeden önce onların gitmesini bekliyor. "Jamie benim kız kardeşim. Daniele benim kızım."

Kahretsin, o evli. Bu düşünce içimi ürpertti. Bunca yıl sonra bile onunla tekrar karşılaşacağıma ve hiç sahip olmadığımız şansı yakalayacağımıza dair içimde bir umut titreşimi vardı.

"Vay canına, ne zaman evlendin?" Ağır hayal kırıklığını yutkunarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Ben yapmadım." Görmem için sol elini bile kaldırdı. Yüzük yok.

Kaşlarımı çatıyorum, birinin parmağına yüzük takmadan önce onu hamile bırakmış olmasından memnun değilim.

"Baba nerede?"

Evet, bunca yıldan sonra bile, kızımı incitenin kışına tekmeıı basarım.

Sadece başını sallıyor. "Öğle yemeği telaşıyla meşgulüz. Daha sonra buluşabilir miyiz?"

Etrafa bakıyorum ve insanlarla dolu olduğunu görüyorum. "Burada mı çalışıyorsun?"

Bu da başka bir sürpriz. Diploması varken neden bir lokantada çalışsın ki?

"Bir kez garson olan, her zaman garson olur" diyor.

Acelesi olduğunu görebiliyorum ama daha sonra buluşacağımızdan emin olmak istiyorum. "The Falls'ta kalıyorum. Orada buluşabilir miyiz?"

"Tabii. Biz kapattıktan sonra uğrarım. Saat on civarı olmalı."

"Harika." Tekrar yerime oturmadan önce onun uzaklaşmasını izliyorum.

BÖLÜM 10

DELLA

Saate bakıp duruyorum. Sanki ölüm hücresindeymişim gibi hissediyorum.

Sue geçen yıl vefat etti. Bize her şeyini bıraktı ama bir faydası olmadı. İlk başlarda her ayın sonunda zar zor geçiniyordum ama işler yavaş yavaş kötüye gitmeye başladı.

İşler böyle giderse burayı daha uzun süre ayakta tutamayacağım. Paniğin tanıdık pençelerinin kalbimin etrafını sardığını hissediyorum. Danny ve Jamie'nin ihtiyaçlarını nasıl karşılayacağım?

Artık Carter için de endişelenmem gerekiyor. Ona Daniele'in kızımız olduğunu söylediğimde, onu benden almaya çalışabilir. Onun parası var ama benim yok.

Sikeyim.

Şakaklarımı ovuşturarak gözlerimin arkasına vuran baş ağrısından kurtulmaya çalışıyorum.

Neden bir kez olsun bir şeyler benim istediğim gibi gitmiyor? Neden hayat bu kadar zor olmak zorunda?

Jamie akşam yemeğinden sonra Danny'yi yatağına götürdü. Ben Carter'la konuşurken ona göz kulak olacağını söyledi.

Kapıyı kilitleyip yavaşça yola çıkıyorum. Kasaba yaz tatillerinde her zaman cıvıl cıvıldır ama yılın geri kalanında ölüdür. İnsanlar Saluda'da sunduğumuz açık hava etkinliklerini seviyor. Bu yaz dalgasının

Ziyaretçiler lokantayı kurtarmama yardım ederdi ama bunun gerçekleşmesi için bir mucize gerekecek.

Carter'ın kaldığı otele vardığımda avuç içlerimi şortuma silmek için duruyorum.

En yakın deliğe girip ağlamak istiyorum. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. O kadar tatil yeri varken, neden buraya geldi?

Fuayeye adım attığımda, Carter'ın resepsiyonun yanındaki koltuklardan birinde oturduğunu görünce şaşıyorum. Beni görünce ayağa kalktı. Gözleri gözlerime kilitleniyor ve odanın öbür ucundan gelen yoğunluk dalgasını hissediyorum. Son dört yıl onu kararlı bir adam haline getirdi. Omuzları, üzerlerinde duran zenginliğin gücüyle kare şeklinde ve güçlü

Kendimi ilerlemeye zorlayarak onunla ortada buluşuyorum. Kaçıp saklanmayı tercih ederdim ama şu anda böyle bir seçeneğim yok.

"Hangi odanın benim olduğunu sana söylemedim," diyor. "Hadi yukarı çıkalım. Orada daha fazla mahremiyetimiz olur."

Onu takip ederken tek düşünebildiğim, beni öldürdüğünde kimsenin tanıklık etmeyeceği.

Asansöre biniyoruz ve yukarı çıktıkça rakamların değişmesini izliyorum. Elbette en üst katta olacak.

Seks yapmadan önce varlıklı bir aileden geldiğini biliyordum. Sonradan ne kadar zengin olduğunu öğrendim. Babası öldüğünde tüm haberlere çıkmıştı. Carter şimdi Amerika'nın en büyük yayınevinin CEO'su. Eskiden Indie Ink Publishers'da çalışmayı hayal ederdim. Bu yüzden Grafik Tasarım okudum. Raleigh'de iyi bir iş bulup New York'a gidebilirdim.

Olurdu. Sadece boş bir hayaldi.

Carter kapıyı açıyor ve beni takip etmeden önce süite girmemi bekliyor. Gözlerim etrafımdaki tüm zenginliği algımlarken kapının kapanma sesini duyuyorum.

Duvardaki tablolardan sadece biri bile sahip olduğum her şeyden daha pahalı olmalı.

Bara doğru ilerlerken, "Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve ellerimi tekrar şortuma siliyorum. "Baban için üzgünüm," diyorum. "Haberlerde vefat ettiğini gördüm."

Bana gülümsüyor ve sonra rahatça soruyor: "Nasılsın?" Ağır görünümlü kristal bir bardağa kehribar rengi sıvı dökmesini izliyorum.

Biz zıt dünyaların insanlarıyız. O zamanlar görmeliydim ama çok aşkıttım.

Şimdi tek gördüğüm bu. Aramızdaki her fark, asla yıkamayacağımız sağlam bir duvar oluşturuyor.

En çok acı veren düşünce, Daniele'i benden alabileceğini ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağımı bilmek.

Bunca zaman sonra neden buraya geldiğini anlamıyorum. Daniele doğduktan sonra ona mektuplar gönderdim ama o zaman umursamadı.

"Neden buraya geldin?" Sonunda sordum. Olacaklardan saklanamam, o yüzden yüzleşmeliyim.

CARTER

Elim viski bardağının üzerinde donuyor ve gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor.

Düşmanlık beklemiyordum. İki arkadaşın eski günleri yad etmesinden başka bir şey beklemiyordum.

"Kısa bir tatil için buradayım. Çocuklar beyaz su akıntılarından aşağı inmek istiyor."

Kaşlarını çatıyor ve yüzünde beliren şaşkınlığı görüyorum. Hâlâ nefes kesici bir güzelliğe sahip ve gözleri hâlâ beni yere serecek güçte.

"Buraya sadece tatil için mi geldin?" Şaşkınlığı yerini hemen incinmeye bırakır.

Onun yanında olmadığım için gerçekten incindi mi? Birkaç saat öncesine kadar nerede olduğunu ya da ona ne olduğunu bilmiyordum. Kahretsin, o zamanlar bana başka seçenek bırakmamıştı. Daha başlamadan bittiğimize karar verdi.

"Saluda'da yaşadığını bilmiyordum."

Gözlerinde öfke kıvılcımları çakmaya başladığında barın arkasından çıkıyorum. "Bu agresif davranışlar da neyin nesi? Barın arkasından sıvışan sendin.

bir teşekkür bile etmeden odamdan ayrıldım."

Dudakları aralanıyor ve keskin bir nefes alıyor. "Odanızdan mı kaçtınız?" diye öfkelenildiği her halinden belli.

Bu iş hızla gariplikten deliliğe doğru gidiyor.

"Charlotte," diye tükürdü bana.

Onu uyaran bir bakış attım. Asistanımı bu işe bulaştırmasına izin vermeyeceğim.

"Charlotte yüzünden ayrıldım. Değerli Charlotte'un yüzünden uzak durdum. Benim gibi bir servet avcısının senden bir dolar bile alamayacağını açıkça belirtti."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Boğazımdaki yanmayı hissetmek için viskiden kocaman bir yudum alıyorum.

"Bana aptalı oynama. Charlotte aradı ve benden yeterince hızlı uzaklaşmadın. Bahsi kazandın. Dört yüz dolar için beni kazıkladın. O doğduktan sonra sana üç kez ulaşmaya çalıştım. İki kez mektuplarım göndericiye geri döndü. Üçüncüsüne Charlotte cevap verdi ve seninle tekrar iletişime geçmeye çalışırsam değer verdiğim her şeyi yok edeceği konusunda beni uyardı. Geri çekildim. İstedğini yaptım. Şimdi buradasın." Devam etmeden önce cümleler arasında nefes nefese kalıyor. "Onun yok edebileceği pek bir şeyim yok, bu yüzden sana yalvarıyorum, lütfen git."

Önce sözlerinin aklımda yer etmesine izin veriyorum. Söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

"Asistanımla görüştün mü?" Aynı Charlotte'tan bahsettiğimizden emin olmak için soruyorum.

Başını sallıyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor, "Lütfen Carter. Senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece bizi rahat bırak. Sana yalvarıyorum."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, söylediği tek kelimeyi bile anlamıyorum. Lanet olsun, başka bir dil konuşuyor da olabilir.

"Neden bana yazdın? Neden beni görmeye gelmedin ya da beni a r a m a y ı denemedin?"

Ellerini havaya kaldırıyor, yüzünde hayal kırıklığı ifadesi beliriyor. "Yeni doğmuş bir bebekle New York'a gidemezdim. Ayrıca, o kadar param da yoktu. Kamyonum bu yolculuğu asla yapamazdı. Sizi her aramaya çalıştığımda, bana çağrı kabul etmediğinizi söylüyorlardı. Böylesine büyük bir şirketi aramak ve beni CEO'larına bağlamalarını talep etmek çok zor."

"Az önce gittin, Della. Neden benimle iletişime geçmeye çalıştın ki?"

Bir an sadece bana bakıyor ama sonra yüzündeki tüm kan çekiliyor. Bayılacakmış gibi görüldüğünde ilerledim.

"Gerçekten bilmiyorsun," diye fısıldıyor akıldan çıkmayan bir sesle.

"Otur," diye bağırdım. Neyse ki beni dinliyor ve kanepeye oturuyor.

Yanına oturuyorum ve bardağı masanın üzerine koyuyorum.

"Neyi bilmiyorum?" Ağzından çıkacak bir sonraki şeyin gerçekten mantıklı olmasını umarak soruyorum.

"Daniele," diye fısıldıyor.

"Kızınız mı? Onun ..." ile ne ilgisi var? Bana bir şimşek gibi çarptı.

Şok dalgaları üzerime çökerken ayağa kalkıp ondan uzaklaşıyorum. "Daniele Hayes," diyor gözyaşları yanaklarından süzülürken.

Benim bir çocuğum var.

Şoka kısa sürede öfke de eklenir.

Çok güzel küçük bir kızım var ve o benden saklandı.

BÖLÜM 11

DELLA

"Benim bir çocuğum var ve sen bana söylemedin mi?" diye acı bir tadı varmış gibi kelimeleri tükürüyor.

"Ne?" Tıslıyorum, şu anda duyduklarıma inanamıyorum. "Neden sana söylemedim? Şu anda ciddi misin? Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı?"

Bana karanlık bakışlar atıyor. Aniden hareket etti ve bardağı duvara fırlattı. Kırılma sesi, gürleyen kalbimle birlikte odanın içinde yankılanıyor.

Carter'ın ne kadar acımasız olabileceğini unutmuşum. Bir aşağı bir yukarı yürüyor, her anı öfke dolu.

Yavaşça ayağa kalkarken korku omurgamdan aşağı süzülüyor. Benim için bir hamle yapmayınca kapıya doğru koşuyorum. Kapıyı çekip açtım ama Carter tam arkamdaydı. Kollarıyla yanımdan geçip kapıyı çarparak kapatıyor. Tahtaya yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Neden onunla normal bir konuşma yapabileceğimi düşünmüştüm ki?

Elini kapıya dayayarak göğsünü sırtıma bastırıyor. Her sert kasını hissedebiliyorum ve bedenimi kapıya yaslıyorum. Sıcak nefesini ensemden hissediyorum ve vücudum ürperiyor.

Bunca yıl sonra bile Carter Hayes söz konusu olduğunda vücudumun kendine has bir aklı var.

"Sana zarar vermeyeceğim. İkimiz de sakinleşelim, tamam mı?" diye fısıldıyor.

Çabucak başımı sallıyorum. Geri çekiliyor ve ben de en azından onu görebilmek için arkamı dönüyorum.

"Bardağı fırlattığım için özür dilerim. Şu anda çok üzgünüm." Bana bakıyor ve ben yine başımı sallıyorum. "Bana öyle bakma Della. Hiçbir zaman bir kadına vurmadım ve şimdi de vurmayacağım. Sadece dört yıl önce neler olduğunu açıklığa kavuşturmak istiyorum."

"Tamam," diyorum ama kapıdan uzaklaşmıyorum. Güvenimi kazanmak için hiçbir şey yapmadı.

"Benimle iletişime geçmeye çalıştığını mı söyledin?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor.

Mektuplar hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilir mi?

"Evet, Charlotte'un yanıtladığı mektuplar. Gerçekten seninle temasa geçmeye çalıştım. Daniele'in hayatında olmanı istedim. Onun bir babaya ihtiyacı var. Kendi kızıma karşı asla bu kadar acımasız olup onu babasından uzak tutmazdım."

"Charlotte'un bu işe karışmasını aklım almıyor. O sadece benim asistanım. Neden kendi çocuğumla ilgili haberleri benden saklasın ki?"

Başımı sallıyorum. Bu onun için cevaplayamayacağım bir şey. Kanepeye oturuyor ve ben de temkinli bir şekilde ona yaklaşmaya karar veriyorum. Sakin görüldüğünde yanına oturuyorum.

Gözlerim onun güçlü yüz hatlarında geziniyor. Üniversitedeyken çekiciydi ama şimdi bir erkek ve güçlü bir CEO olunca rahatsız edici derecede yakışıklı oldu.

"Üç yaşında mı?" diye soruyor. Göz göze geldiklerinde kalbimin bir parçası onun için kırılıyor. Gözlerinde yaşlar parlıyor. Carter'ı hiç bu kadar savunmasız görmemiştim.

"Evet. O sağlıklı, Carter. Gerçekten elimden geleni yaptım. Asla aç kalmadı ve her zaman sıcak olduğundan emin oldum. Söz veriyorum."

Dişlerini gıcırdatıyor ve bu hareket beni geri oturtuyor.

Elime uzanıyor ve sıkıyor, sonra gözlerimin önünde yıkılıyor. Diğer elimi onunkinin üzerine koyuyorum, bunu onun için kolaylaştırmak için ne yapabileceğimi bilmiyorum. Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Diğer eliyle gözlerini kapatıyor ve ağlıyor. Ona yaklaşırken ben de kendi gözyaşlarımı tutamıyorum. Onu kollarıma çekip sarılıyorum. Kızımın hayatının ilk üç yılını kaçırdığımı öğrenseydim benim de kalbim kırılırdı.

Son birkaç yılın tüm kalp acısı beni ezerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

"Orada olamadığım için üzgünüm," diye fısıldıyor duygularını biraz kontrol edebildiğinde. "Onu görmek istiyorum Della. Küçük kızımı kucağıma almak istiyorum."

"Yapacaksın. Geç oldu ve o uyuyor. Yarın sabah lokanta açılmadan önce gelersen onunla biraz vakit geçirebilirsin."

"Avukatımla görüşmeliyim."

Sözleri beni şok etti. Bunları duymayı beklemiyordum. İşleri kendi aramızda halledeceğimizi düşünmüştüm. *Aptalmışım.*

Ayağa kalktım ve sinirli bir şekilde ellerimi sıktım. "Onun için seninle dövüşmem, Carter. Bunu biliyorsun. Son üç yıldır tanıdığı tek kişi benim. Küçük kızımıza bunu yapma. Ben onun annesiyim. Lütfen onu benden alma." İçimi bir hıçkırık kaplarken nefes nefese kaldım. Öleceğim. Varlığım sona erecek.

Bana öylece bakınca, saçmalamaya başladım. "O sadece üç yaşında, Carter. En büyük başarısı gece boyunca yatağını ıslatmadan uyuması."

Ayağa kalktı ve omuzlarımdan tuttu. "Onu senden almayacağım, Della. Ben lanet bir canavar değilim ve düşman da değilim. İhtiyacım olan

Avukatım DNA testi yaptırabilir. Charlotte'un bu olayda nasıl bir rol oynadığını öğrenmeli. Bana bir şey olursa Daniele'e bakılacağından emin olmalıyım. Babamın benim için yaptığını ben de onun için yapacağım. Şu anda düşünmem gereken tek şey bu."

Sadece tek bir şeye odaklanıyorum. "Onu benden almayacak mısın?" "Hayır. Velayeti paylaşacağız. İkimize de ihtiyacı var."

Gülmeye başlıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Ona sıkıca sarılıyorum ama kısa süre sonra kahkahalarım hıçkırıklara dönüşüyor. Kollarını bana doluyor ve ben göğsüne yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlarken o da bana sıkıca sarılıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldamayı başarıyorum.

Geri çekiliyor ve güçlü elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor. "Teşekkür ederim," diyor gözlerinde parıldayan yaşlarla. "Bana bir çocuk verdin, Della." Alnıma bir öpücük konduruyor.

Cehennem gibi bir gece oldu ve daha bitmediğini biliyorum. Ama şimdilik çocuğumun benimle güvende olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

CARTER

Della'nın arkasından kapıyı kapatır kapatmaz Rhett'i arıyorum.

Telefonu açar açmaz, "Odama gelmeni istiyorum." diye bağırdım.

"Evet patron," diye homurdanıyor. Bana sadece onu kızdırdığımda patron diyor.

Babam öldüğünden beri, çocuklar onun yerini doldurmam için bana bakıyorlar. Babam lise yıllarımızda hepsini yanına aldı. Biz vermedik

ona fazla seçenek bırakmadı. Bir keresinde bana güçlü bir arkadaş grubum olduğunu söylemişti, keşke ben de büyürken böyle olsaydım demişti. Bu yüzden onlara kendi arkadaşları gibi davranırdı. Geleceğimi garanti altına almanın bir başka yoluydu bu.

Bütün çocuklar şirkette bana katıldı. Önümüzdeki yıl dünya çapına açılmayı düşünüyoruz. Eğer Avrupa'nın en büyük yayıneviyle bir anlaşma yapabilirsem Indie Ink Publishing rakipsiz olacak. Bu babamın hayaliydi ve ben bunun gerçekleşmesini sağlayacağım.

Rhett'i beklerken avukatım George'u aradım. Adamın gece yatmasına izin vermeden önce ona ihtiyacım olan şeyleri hızlıca anlatıyorum. Logan, George emekli olduğunda onun yerini alabilmek için onun yanında eğitim görüyor.

Logan'a telefon ettiğimde Rhett geldi.

Logan telefona cevap verirken, "Saat gece yarısı ve ben tatildeyim," diye homurdanıyor.

"Az önce George'la konuştum, işleri o halledecek. Della bana Daniele'in benim olduğunu söyledi. George'a DNA testi yaptırmasını söyledim. Eğer gerçekten benimse, onu korumak için bir şeyler yapmalıyız."

"Siktir," diye inliyor Logan. "Sabah ilk iş buna başlayacağım."

"Teşekkürler." Telefonu kanepeye fırlattım ve tekrar aşağı yukarı yürümeye başladım. Hayatımda hiç bu kadar huzursuz hissetmemiştim.

"Ne oldu?" Rhett soruyor. Telefonumu alıyor ve kanepeye uzanmadan önce masanın üzerine bırakıyor.

"Daniele benim. Lokantadaki o küçük kız benim."

Rhett tekrar doğruluyor ama şaşırılmış görünmüyor. "Onu Della'nın kollarında gördüğüm anda bunun olacağını anlamıştım."

"Tabii ki. Senin her şeyi bildiğini unutup duruyorum," diye hırlıyorum ona.

"Bana kızma. Onu hamile bırakan senin sikin."

En iyi arkadaşıma karşı kendimi kaybetmemek için derin bir nefes alıyorum.

"Bana yazdığını, Charlotte'un onu uzak durması için tehdit ettiğini söyledi," diye kelimeleri zorlayarak söyledim.

"Bir düşünsene. Charlotte'a Della'dan bahsettin mi?" "Tabii ki anlatmadım. Bunun benim lanet olası asistanımla hiçbir ilgisi yoktu!"

"Sakin ol dostum. Bunun senin için bir şok olduğunu biliyorum ama sakın olmalısın yoksa her şeyi berbat edeceksin. Demek istediğim Charlotte'un Della'nın gerçek olduğunu bilmesine imkân yoktu. Kadın senin hayran mektuplarıyla uğraşmak zorunda. Eminim dışarıda çocuklarının babası olduğunu iddia eden bir sürü kadın vardır. Paranız varsa böyle şeyler olur."

Yorgun bir şekilde yüzümü sildim. "Haklısın."

Bir keresinde on bin dolar vermezsem ailesini öldürmekle tehdit eden bir adam beni aramıştı. O Charlotte'un telefonuna cevap verdiğim tek zamandı. İşler o kadar yoğundu ki unuttum. Böyle kaç telefon alıyor?

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Şu anda biraz uyumalısın. Yarın her şeyi çözeceğiz. Aklında tutman gereken tek şey, Della'yı düşünmeden o çocukla ilgili herhangi bir karar veremeyeceğin. Dört yıl önce çuvalladın. Bir daha batırma."

Giderken ona ters ters bakıyorum ama haklı olduğunu biliyorum. Destansı boyutlarda bir bok fırtınasına doğru gidiyorum.

Kesin olan bir şey var ki, eğer DNA testi Daniele'in benim olduğunu kanıtlarsa, bu kasabayı onsuz terk etmemin imkanı yok.

BÖLÜM 12

DELLA

Danny yüzüncü kez, "Pembe olanları giymek istiyorum," diyor.

Dün gece pek uyuyamadım ve ona karşı sabırlı olmaya çalışıyorum. "Dün giymiştin Danny. Kirlenmiş. Mor çoraplarını giy."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, alt dudağı titremeye başlıyor ve kesinlikle kalbi kırılmış görünüyor. "Pembelerimi istiyorum," diye fısıldıyor ilk yağlı gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanırken.

Tam o sırada kapı çalındı. Danny'nin önünde yere otururken, "Jamie, Carter'ı içeri alır mısın lütfen?" diye sordum.

Jamie lokantanın önüne doğru yürümeden önce önce bana, sonra Daniele'e baktı. Henüz onunla konuşacak zamanım olmadı. Son yirmi dört saati anlamlandırmaya çalışmak şöyle dursun, özümsemeye bile vaktim olmadı.

"Seninle bir anlaşma yapalım. Onları bu gece yıkayacağım, böylece yarın giyebilirsin." Alt dudağını daha da dışarı iterek başını sallıyor.

Jamie yanımda diz çöktü. Benden mor çorapları alarak, "Prenses Danny'nin bir ziyaretçisi var. Hadi şu çorapları giyelim de kim olduğunu gör."

Danny surat asmayı unuttur ve Jamie'nin çorapları giymesine izin verir. Böyle zamanlarda kendimi başarısız hissediyorum.

Ayağa kalkıyorum ve at kuyruğumu biraz daha sıkarak dönüyorum ama Carter'ın yüzündeki ifade beni durduruyor. Gözleri endişeyle doluydu.

benimkiyle kilitleniyorlar.

Lanet olsun! Kızının ayağına çorap bile giydiremediğimi gördü.

"Ben bir prensesim," diye şarkı söylemeye başlar Danny. Etrafında dönmeye başlar, böylece elbisesi etrafına yayılır.

Carter çömeliyor ve yavaşça yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Gözleri küçük kızına yapışmış. Kendini tutmak için mücadele ettiğini görebiliyorum.

"Danny," diyorum tekrar onun yanına diz çökerken.

Dönmeyi bırakıyor ve büyük miktarda hava yutuyor. "Bu çok fazla işti."

Elini tutuyorum ve minik bedenini kendime doğru çekiyorum. Onu babasıyla nasıl tanıştıracığımı bilemediğim için kelimeleri tükürerek söylüyorum. "Bu Carter Hayes."

Küçük yüzü aydınlanıyor ve birden Carter'la ilgilenmeye başlıyor. "Hey, o benim adım. Aynı isme sahip olamazsın, aptal."

Carter sert bir nefes çeker ve gözlerinden yaşlar süzölmeye başlar.

"Sen benim küçük kızsın," diye fısıldıyor duygularını kontrol etmekte zorlanırken.

Daniele'in gözleri kocaman oldu ve benden ona baktı. Benden uzaklaşıyor ve Carter'a doğru yürüyor. Minik elini onun omzuna koydu. "Şşş, sorun yok. Ağlama. Aynı ismi alabilirsin."

Bir hıçkırık içini titretir ve onu kendine çeker. Yüzünü onun koyu renk buklelerine gömüyor.

Ona tekrar sarıldığında titreyen elimle ağzımı kapatıyorum. Onu okşuyor ve elini nazikçe saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Sorun yok," diye fısıldıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve ayağa kalkıyorum. Onlara yaklaşıyorum ve elimi sırtına koyarak dikkatini çekiyorum.

"Daniele, bu senin baban."

Uzaklaşıyor ve minik elleri onun yüzünü kucaklıyor. "Benim bir babam mı var?"

Daha fazla tutamıyorum. Ayağa kalkıyorum ve gözyaşlarım serbest kalırken onlardan uzaklaşıyorum.

"Evet, ben senin babanım," diyor.

"Nereden geldin sen?" diye soruyor tüm masumiyetiyle.

Çabucak yüzümdeki gözyaşlarını siliyorum ve onlara geri dönüyorum. Yüzündeki kaybolmuş ifadeyi görebiliyorum. Ona verecek bir cevabı yok.

Jamie aniden, "Baban prensesini kurtarabilmek için bir ejderhayla savaşmak zorunda kaldı," diyor.

Kız kardeşimi hiç bu kadar sevmemiştim.

Carter, Danny'nin başının üstünden Jamie'ye bakar ve o da teşekkür eder.

"Sen bir kral mısın?" Danny sorar.

Carter başını sallıyor ve sadece bir babanın küçük kızına duyabileceği sevgiyle ona gülümsüyor. "Evet."

"Annen senin kraliçen mi? Evlenecek misin? Pembe bir elbise istiyorum baba," diyor yüzünde ciddi bir ifadeyle.

Carter onu kucağına alıp boyuna kadar kaldırıyor. "Sana istediğin kadar pembe elbise alacağım ama önce annenle konuşmam lazım, tamam mı?"

Danny derin bir iç çeker. "Tamam."

Onu isteksizce Jamie'ye teslim etmeden önce tombul yanağına bir öpücük konduruyor.

Mutfaka doğru yürürlerken Jamie'ye "Pembe süt istiyorum," diyor.

CARTER

"Şu anda pembe bir dönemden geçiyor," diyor Della endişeyle saatıyla oynamaya başlarken.

"Burada konuşsak sorun olur mu?"

diye sordum. "Tabii, masalardan birine oturalım."

Onu en yakındaki sandalyeye kadar takip ediyorum ve oturması için bir sandalye çekiyorum. Kendim de oturduktan sonra, "Dün gece Rhett'le, bu sabah da Charlotte'la konuştum. Mektubunuzu görmezden gelmesinin nedeni, sürekli olarak birinin babası olduğuma ve ödeme yapmam gerektiğine dair talepler alması. Senin mektubunla da diğerleriyle ilgilendiği gibi ilgilendi."

"Ama ben herhangi bir talepte bulunmuyordum. Sadece bilmenizi istedim," diye kendini savunmaya başladı Della.

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Charlotte'a senden hiç bahsetmedim. Senin gerçekte kim olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu."

"Ah." Della sandalyesinde geriye doğru yığılıyor ve gözleri ellerine kayıyor. "Sanırım benim sadece tek gecelik bir ilişki olmam mantıklı."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, bağırsaklarımı her yere döken bendim ve sen de üzerine yürüyen sendin."

"Ne?" diye nefes alıyor.

"Daha fazlasını istediğimi açıkça belirttim. Sana dünyayı vermeye hazırdım ve sen bunu bırakıp gittin."

"Sen hâlâ bir alfa götverensin!" diye tısladı bana.

Gerçekten de bana tısladı.

"Bana tıslama lan," diye homurdanıyorum.

"Beni yapmadığım şeylerle suçlama!" diye bağıyor. "Ve bana hırlama."

Öfke beni ele geçirdi ve ayağa kalktım. "Bana ne yapacağımı söyleme. Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez."

"Çocuklar," diye aniden bağıyor Jamie arka tarafa açılan girişten. "İçeride tüm bunları duyabilecek küçük bir kız var." Della'ya bakıyor. "Boktan bir şey oldu ve bunu atlatman gerek. Şu anda önemli olan tek şey Danny." Sonra gözleri bana takılıyor ve her nasılsa bu genç kız beni on santim küçük hissettirecek güce sahip. "Sen burada önemli bir CEO değilsin. Sen sadece bir babasın ve öyle davranmaya başlamalısın. Onun yanında böyle konuşamazsın."

Jamie bana doğru yürüdü ve elini uzattı. "Para lütfen. Siz birbirinizi parçalarken ben kızınızı pembe bir şeyler almaya götüreceğim."

Kredi kartlarımdan birini ona verirken suçluluk duygusu içimi kaplıyor. "Bununla ne yapmamı bekliyorsun?"

Siktir, bu kızda taşak var.

"Kartı okut," diye kelimeleri gıcırdatarak söyledim. "Eğer benim küçük kızım bir şey istiyorsa, o zaman kartı okutacaksın."

Elimden kartı alıyor ama uzaklaşmak yerine bana bir adım daha yaklaşıyor. Sadece omzuma ulaşıyor ama bu onu korkutmuyor.

"Benimle bir daha asla böyle konuşmayacaksın. Ben senin kızının teyzesiyim. Sınavlarım için uyumak yerine kızının bezini değiştirdim. Senin yerini doldurdum ve bunun için bana saygı duyacaksın."

Bir kez daha beni kibarca yerime oturttu. "Haklısın. Özür dilerim. Teşekkür ederim Jamie. Şu anda pek bir anlamı olmayabilir ama bunu telafi edeceğim."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diyor, yüzü tiksintiyle geriliyor. "Sadece yeğenimin ihtiyacı olan baba ol."

BÖLÜM 13

CARTER

Sonuçları dün aldım. Daniele'in benim olduğuna hiç şüphe yok.

Bugün Daniele ile yalnız kalacağım ilk gün olacak. Yemeğe girdim ve Della'yı aramaya başladım. Onu derme çatma bir ofiste buldum. Bazı kağıtlara bakarken omuzları öne doğru eğilmişti.

"Merhaba," diyorum ki burada olduğumu anlasın.

"Kalbim!" Etrafında dönüyor ve masadan bazı kağıtları uçuruyor.

Gözüm harflerden birinin üzerine kalın harflerle basılmış kırmızı sözcüklere takılınca onları almaya başlıyorum. *Son uyarı.*

Della hepsini toplamayı başarmadan önce elimdekine benzer iki tane daha görüyorum.

"Maddi sıkıntınız mı var?" Elimdeki mektubu alırken sordum. Bana bakmıyor bile. "İdare ediyorum."

"Tüm bunları konuşmamız gerek," diye çıkışıyorum ve ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Ne hakkında konuşacağız?" Gözleri nihayet benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı.

"Üç gün içinde gidiyorum, Della."

"Oh." Tekrar oturdu ve tüm kâğıtları kenara itti. "Bir tür ziyaret planlamamız gerekiyor. "

Başımı salladım. "Hayır. Buradan ayrıldığımda Daniele de benimle geliyor."

Della ayağa fırlar ve yüzündeki tüm kan çekilir. Nefes alış veriş i hızlanmaya başlar ve bayılacak gibi olur.

"Hey, bir nefes al." Kolumu ona doladım ve elleri gömleğimi yumrukladı.

Alnını göğsüme yaslıyor. "Onu benden almayacağını söylemiş tin."

Yüzünü ellerimle çerçeveleyip bana bakmaya zorluyorum.

"Onu senden almayacağım. Seçme şansın var, Della. Gel." Yüzünü şaşkınlık kaplıyor ama daha sakın görünmüyor.

"Saluda'yı öylece bırakamam. Jamie ikinci sınıfa başlamak üzere.

Peki ya lokanta?"

"Peki ya ailen?" Jamie'nin tüm bunlarla ne ilgisi olduğunu anlayamadığım için soruyorum.

Della bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Ailelerimiz hakkında hiç konuşmadık."

Yorgun bir şekilde şakaklarına masaj yapıyor ve bu bende ona sarılma isteğ i uyandırıyor.

Bunca zaman sonra, hala bu kadını önemsiyorum.

"Jamie benim sorumluluğ umda. Babamız biz küçükken öldü ve annemiz de ikinci yılımda vefat etti. Okula gidebilmemin tek nedeni Sue'ydu ama o da geçen yıl vefat etti. Lokanta eskiden onundu."

Onu dinlerken bir kez daha onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ediyorum. "Tabii ki Jamie de gelecek. Onu iyi bir okula yerleştireceğim."

Başını sallıyor ve acı acı gülüyor. "Hayatta her şeyi para harcayarak çözümezsiz."

"Siktir, Della. Beni rahat bırakır mısın? En azından deniyorum." Hâlâ beni bir saniyede kızdırma yeteneğ ine sahip.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. Ayaklarına bakıyor.

Aşağıya bakıyorum ve tek sandaletinin kayışının zımbalanmış olduğunu fark ediyorum. Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum, kıyafetlerinin acınası halini gerçekten inceliyorum. Onu üniversitede tam da bu kıyafeti giyerken gördüğüme eminim. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve çok zayıf.

"İşler gerçekten ne kadar kötü? Daniele'i senden almayacağım. Sadece yardım etmek istiyorum."

İki eliyle yüzünü kapatıyor ve fısıldıyor: "Artık kendimi tutamıyorum. Yaptığım hiçbir şey işe yaramıyor. Her şey daha da kötüye gidiyor. Otuz gün içinde lokantayı kapatacaklar. Biz üst katta yaşıyoruz. Ben sadece ... yapamıyorum."

Onu kollarıma çektim ve göğsüme bastırdım. Başından beri acı çekiyordu ve bir kez bile benden Daniele'i ondan almamam dışında bir şey istemedi. Ona ilk kez aşık olmamı sağlayan şey buydu. O çok güçlü.

Bir kolumu onun etrafında tutarak hafifçe çekiyorum. Parmağımı çenesinin altına koyup yüzünü yukarı kaldırıyorum. Güzel mavi gözleri endişe içinde boğuluyor.

"Bırak yardım edeyim."

Başını sallıyor ve geri adım atmaya çalıştığında ona daha sıkı sarılıyorum. Bana tekrar baktığında yüzünde bir şaşkınlık vardı.

"Avukatıma lokantayı kapattıracağım ve iflasınızı engellemek için borcunuzu kapattıracağım."

Başını tekrar sallamaya başlıyor ve ağzını açtığında hemen elimle kapatıyorum.

"Kendini kaybetmeden önce dinle. Burada sana göre bir şey yok Della. Diplomanı aldın. Neden hâlâ garsonluk yapıyorsun? Hepsini toplayalım. Üçünüz benimle gelin. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen Indie Ink'te çalışabilir ve bana her kuruşunu geri ödeyebilirsin. Düşünsene.

Daniele. Jamie'yi düşün. İki çocuğu bırak, kendine bile bakamıyorsun. Tüm bunları bırakmanın zamanı geldi. Değişim zamanı."

Elimi ağzından çektiğimde, "Bütün bunları bizim için neden yaptın?" diye soruyor.

"Sen benim çocuğumun annesisin, Della. Jamie, Daniele'in teyzesi. Sen benim ailemsin. Neden kendi aileme bakmayayım ki?"

Sonunda başını sallıyor ve ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum.
"Sadece sana geri ödememe izin verirsen. Bunu kâğıt üzerinde istiyorum."
"Logan'a hazırlamasını söylerim."

DELLA

"Vay canına," diye nefes alıyor Jamie yeni dairemize girerken. "Hadi gidip odanı bulalım Danny."

Vay canına, bu yılın en hafif deyimini. Jamie ve Danny'nin devasa oturma odasından çıkmasını beklerken tüm o pahalı eşyalara bakıyorum.

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi," diye çıkışıyorum Carter'a.

"Eğer taşınmaktan, daireden, lanet olası kıyafetlerden bir kez daha şikayet edersen," Ellerini saçlarının arasından geçiriyor. "Lanet olsun, Tanrı yardımcım olsun, sen susana kadar seni öpeceğim."

Beni öpmek mi?

Bu düşünce kalbimin daha hızlı atmasına neden olurken midemde kelebekler uçuşuyor.

Ona kadar sayıyor gibi görünüyor, sonra diyor ki, "Yarın işe başlıyorsun. Bütün bunları yapacak, hatta kalacak bir yer bulacak zamanı nereden bulacaktın? Bitti. Teşekkür et ve hayatımıza devam edelim."

Daniele'in peşinden gidiyor ve ona veda ettiğini duyuyorum. "Babamın ofise gitmesi gerekiyor ama akşam yemeğine evde olacağım, tamam mı?"

"Evet baba," diye yanıtlıyor tatlı sesi onu.

Geri geldi ve bana sert bir bakış fırlattı. "Eğer benimle yaşamak istemiyorsan, taşınabilirsin Della. Sadece kızımın burada kalacağını bil."

O kadar kızgınım ki ateş püsküreceğim. Bu karmaşayı kabul ettiğimden beri sinirlerimi bozuyor.

"Sen bir kontrol manyağısın," diye çıkışıyorum ona, kapıya doğru yürürken. Daireden çıkmadan önce bana ters ters bakıyor.

Etrafıma bakarken at kuyruğumu sıkılaştırıyorum. Bir çatı katı. Burası çocuk yetiştirmek için uygun bir yer değil. Danny koşmayı ve tırmanmayı seviyor. Bir yerini kıracak ve Carter kalp krizi geçirecek.

Daniele'e zarar verebilecek her şeyi kaldırmaya ve olabildiğince yükseğe itmeye başladım. Danny'nin yanında bir yetişkin olmadan açamaması için tüm kapı ve çekmecelere emniyet mandalı takıldığından emin oluyorum. Bir tornavidaya ihtiyacım var. Torna vida bulamayınca onun pahalı tereyağı bıçaklarından birini alıyorum ve merdivenlerin altındaki güvenlik kapısını takmaya başlıyorum. Orada ne olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil.

Saatler sonra, Danny'nin zarar görmeyeceğinden emin olmayı bitirdim. Onu ve Jamie'yi kontrol etmeye gittiğimde, ikisini de Jamie'nin odasındaki çift kişilik yatakta uyurken buldum.

Jamie'nin ilk kez kendine ait bir odası olacak. Danny'nin ilk kez kendine ait bir odası olacak. Bunu onlar için yapmalıyım.

Danny'nin odasına gidip tüm kıyafetlerini çıkarmaya başladım. Carter çıldırmış ve çocuğumuza neredeyse piyasadaki her kıyafeti almış. Bütün doldurulmuş hayvanlara bakıyorum ve başımı sallıyorum. Üç yılı telafi etmeye çalışmasını anlıyorum ama bunu yapmaya devam edemez. Danny'nin hayattaki her şeyin değerini bilmesini istiyorum ve eğer Danny'ye küçük kalbinin istediği her şeyi vermeye devam ederse bunu öğrenemeyecek.

Danny'nin odasıyla işim bittiğinde yiyecek durumunun nasıl olduğuna bakmaya gidiyorum. Buzdolabını açıyorum ve altı paket bira, iki şişe su ve yarısı dolu bir şişe şarap görünce burnumun direğini kırıyorum.

"Harika, ilk akşam yemeğimiz alkol olacak."

Ön kapı açıldı ve Carter içeri girdi. Bana bakmadan önce tezgahın üzerine bir çanta koydu.

"Sakinleştin mi?"

Ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "Evine hoş geldin, tatlım. Sana bira getireyim mi?" Kaşlarını çatınca devam ediyorum, "Ya da bekle," buzdolabını açıyorum ve içindekilere el sallıyorum, "şarap ister misin?"

Çantayı bana doğru itti. "Yemeğim var. Sızlanmayı kes."

Poşete baktım ve balık ve pilav olduğunu gördüm. Ağlayacağım. Hayır, önce aklımı kaybedeceğim, sonra onu öldüreceğim, sonra da hapse gireceğim. Sonra ağlayacağım çünkü bir pisliği öldürdüğüm için hapisteyim.

İki elimi yüzüme sürüp sakinleşiyorum ve kendime tüm bunların Carter için yeni olduğunu hatırlatıyorum.

"Daniele'in balığa alerjisi var. Oturup sevdiği ve sevmediği her şeyin üzerinden geçmeliyiz." Çantamı aldım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Nereye gidiyorsun?"

"Markete gidip ihtiyacımız olan birkaç şeyi alacağım."

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve asansöre doğru yürüyorum. Kapılar açılıyor ve içeri girip arkamı döndüğümde Carter'ın yürüdüğünü görüyorum.

Bana doğru geliyor. O içeri girene kadar kapıların kapanmasını engellemek için düğmeye basıyorum.

Asansörü durduran bir düğmeye basmadan önce sadece iki kat çıkabildik.

"Özür dilerim," diyerek beni şaşırtıyor. "Bu işte yeniyim."

Titrek bir nefes verdim ve başımı salladım. "Biliyorum. Bu ikimiz için de bir öğrenme süreci."

"Hadi birlikte markete gidelim. Ne tür yiyecekler aldığınızı görmem gerekiyor, böylece dolaplarda her zaman bulunduğundan emin olabilirim."

"İşte bu, Carter. Harcama konusunda sakın olmalısın. Üç yaşındaki bir çocuğa bir yıl yetecek kadar eşya alamazsın. O küçük bir insan. Yüz tane elbiseye ihtiyacı yok. Üç tane seçecek ve onları yırtılana kadar giyecek. Paranızı boşa harcıyorsunuz."

Çenesini ovuşturuyor ve bir günlük sakalından sert bir ses çıkıyor. "Tamam."

"Bunun sizin için yeni olduğunu biliyorum ama bizim için de yeni. Ben paranın etrafında büyümedim. Jamie ve ben hayatımız boyunca bir odayı paylaştık. Jamie benim elden düşmelerimi giydi. Ben de kiliseden bağışlanan ikinci el kıyafetleri giydim."

Dişlerini gıcırdatınca hemen devam ettim: "Bunu sana acınmak istediğim için söylemiyorum. Bu her zaman benim hayatım oldu. Tıpkı senin gibi benim de iyi ve kötü günlerim oldu. Sadece hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu bilmen için anlatıyorum. Hiçbir şey yokmuş gibi etrafa para saçtığına paniklemeye başlıyorum. Tasarruf etmeyi, kupon kullanmayı, paraya dikkat etmeyi öğrendim. Benimle ortada buluşmalısın."

"Bilmiyordum," diye

fısıldıyor. "Hiç sormadın."

Başını sallıyor. "Bu her iki taraf için de geçerli Della. Ben hiç bir kadınla yaşamadım. Sadece ben ve babam. Bazı şeyleri yanlış yapacağım. Bilmiyorum."

bir kadınla yaşamak söz konusu olduğunda kuralların hiçbiri."

Omuz silkiyorum ve ona gülümsüyorum. "Babam öldüğünde on yaşındaydım. Jamie onu zar zor hatırlıyor. Hemen hemen aynı durumdayız. Seni üzecek şeyler yapacağız. Hepimiz iyi geçinmeyi öğrenmek zorundayız."

"Baştan başlayabilir miyiz?"

"Evet, hadi gidip kızımıza biraz yiyecek alalım."

BÖLÜM 14

CARTER

Della ile alışveriş yapmak tamamen yeni bir seviyede çılgınlık. Aldığım her güzel şeyi geri koyuyordu. Hatta benimle sert anne sesiyle konuştu. Bu gerçekten korkutucu.

Eve döndüğümüzde Jamie kucağında bir kavanozla bizi bekliyordu. Ortasında *küfür kavanozu* yazıyor.

"Pekala, çocuklar." Kavanozu bana uzattı. "Tüm f-bombaları için kavanoza otuz dolar ve b-kelimesi için beş dolar borçlusunuz."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diyorum, bu saçmalığa inanamayarak. "Şunu kırk beş yapalım. F-bombası için bir onluk daha."

Della gülmeye başlar ama Jamie aynı bakışla o n u kıştırır ve kahkahasını çabucak yutmasını sağlar

"Poşetleri tezgâhın üzerine koyayım." Ben cezamı öderken Della poşetleri açıyor.

Daniele odasından koşarak geliyor ve "Büyük tuvalete kaka yaptım" diye bağılıyor.

"Kahretsin, onun koltuğunu unutmuşum."

Jamie kavanozu bantlarken, "Bu beş dolar eder," diyor.

Bir dolabı açmaya çalışıyorum ama sıkışmış. "Bu da ne böyle?"

"Bu da beş dolar ve önce güvenlik klipsini çıkarmanız gerekiyor."

Jamie'ye baktım ve cüzdanımı tekrar çıkardım. Kavanoza bir yüzlük attım.

"Gecenin geri kalanı için. Şimdi bana bu şeyi nasıl çıkaracağımı göster."

Jamie hızlıca klipsini açıp bana geri verdi. "Şimdi sen yap."

"Neden?"

"Danny onları açıp yaralanmasın diye."

"Oh." Dördüncü denememden sonra doğru yapabildim. Arkamı döndüğümde Della çoktan Mac n Cheese'i hazırlamakla meşguldü.

"Bu benim favorim," diyor Danny, taburelerden birinin üzerine çıkmak için mücadele ederken.

Arkasında durup onu kaldırıyorum. Taburede dengede durmasına yardımcı olurken, geriye doğru düşmemesi için arkasında durmaya devam ediyorum. Bana yaslanıyor ve kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Seni seviyorum, baba."

Sözleri nefesimi kesti.

Babamın beni sevdiğini biliyordum ama bunu söyleyecek biri değildi. Hayatım boyunca bu sözleri duyup duymadığımı hatırlamıyorum. En azından bana yöneltilmemişti.

Onu Jamie'ye vermeden önce Daniele'in başına bir öpücük konduruyorum. Sözlerinin beni ne hale getirdiğini görmelerine fırsat vermeden oradan uzaklaşıyorum. Tam merdivenleri çıkmak üzereydim ki ayağım bir şeye takıldı ve başımı duvara çarptım.

"Siktir et!"

Della koşarak gelen ilk kişi. "Ne oldu?"

Merdivenlerden yukarı çıkmamı engelleyen garip mekanizmaya bakıyorum.

"Bu da ne böyle? Burayı bir ölüm bölgesine mi çevirdiniz?"

"Daniele merdivenlerden çıkmasın diye güvenlik kapısı." Bana baktı, sonra ileri atıldı. "Yaralandın."

Uzanıp serin parmaklarını alnıma bastırırken sesinde endişe var.

"Anne, babamı iyileştirmelisin," diyor Daniele, küçük yüzü endişeyle gerilmiş.

"Gel," diyor Della elimi tutup beni banyoya doğru çekerken.

Bir havluyu ıslatıyor ve alnıma hafifçe bastırıyor.

İşi bittiğinde Daniele, "Daha iyi öp." diyor.

Della'nın gözleri kızımızdan bana kaydı. Ayak parmaklarının üzerinde dururken çok gergin görünüyor. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni biraz öne çekiyor. Alnıma bir öpücük kondururken dudakları yumuşacık ve gülümsemeden edemiyorum. Hâlâ ezilmiş elma gibi kokuyor.

Öpmeyi bitirdiğinde yanaklarında bir kızarıklık var. "Evet, anne.

Daha iyi öpmelisin," diye takılıyorum ona.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor ve kelimeler dökülüveriyor. "Dikkatli ol, bebeğim. Bana öyle bakarsan başın belaya girer."

Gülmeye başlıyor, belli ki tanıştığımız ilk geceyi hatırlıyor.

Gülüşü, kokusu, kızarmış yanakları... Kahretsin, hala beni rahatsız ediyor. Hâlâ birlikte bir gelecek görebildiğim tek kişi o.

DELLA

Yansımama bakıyorum ve sefilce iç çekiyorum. Hayalimdeki kapak tasarımcılığı işinde ilk günüm ve bok gibi görünüyorum.

Sahip olduğum en iyi kıyafetleri giyiyorum ama siyah pantolonumun rengi solmuş ve beyaz bluzum zamanla sarıya boyanmış. Aylardır ilk kez saçlarımı açık bırakıyorum. Hatta biraz kıvırdım. Göğüslerime kadar sarkıyor. Bir tutam alıp kırık uçlarına bakıyorum. Bu hafta sonu kesmek zorundayım. Maskara ile biraz göz farı da sürdüm. Olabileceği kadar iyi.

Odamdan çıkıyorum ve Daniele'e veda öpücüğü veriyorum. En azından Jamie okula başlamadan önce zamanımız var. Önümüzdeki birkaç hafta içinde iyi bir kreş bulacağım.

Mutfağa girdiğimde Carter'ın hâlâ burada olduğunu görünce şaşırıyorum. Kraliyet mavisii takım elbisesi içinde çok yakışıklı görünüyordu.

"Günaydın Della," diyor ve gözleri üzerimde geziniyor. "Çok güzel görünüyorsun."

"Günaydın," diyorum, kıyafetimin çok farkında olduğumu hissederek. Beni bu paçavralar içinde görmesinden nefret ediyorum. Ne de olsa o benim patronum.

"Hey, sorun ne?" diye soruyor.

Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Sadece biraz gerginim." "Gitmeden önce biraz kahve içelim," diye teklif ediyor. "Biz mi? Beni işe mi götürüyorsun?"

Bu kötü oldu. Herkesin patronu tanıdığım için işi aldığımı düşünmesini istemiyorum. Bu doğru olsa bile.

"Aynı katta bile çalışmıyoruz, Della. İlişkimizi kimse bilmeyecek."

Kahveyi tükürdüm. "İlişi mi?" Yere baktığımda yer bataklığa dönüşüyormuş gibi hissediyorum. Bluzuma dökmüşüm. Kahretsin!

"Evet, aynı çocuğu paylaşıyoruz," diye tersliyor. "Sen gidip başka bir şey giyerken ben bekleyeceğim."

Birkaç kağıt havlu alıp kahve izini silmeye başladım.

"Git başka bir şey giy," diyor yine.

Havluyu çöpe atarken "Başka bir şeyim yok," diye çıkışıyorum. "Bu benim en iyi bluzum."

"Hadi gidelim -"

Saçlarımı lekenin üzerine yerleştirirken onu "Oraya gitme bile" diye uyarıyorum.

Gelip önümde duruyor ve yüzümü kaldırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Dün gece merdivenlerin altındaki güvenlik kapısından içeri girdiğimde neden beni kontrol ettiniz?"

Bununla nereye varmak istediğinden emin olmadan omuz silkiyorum. Kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Çünkü önemsiyorum," diye hayıflanıyorum.

Yüzündeki ifade değişiyor ve midemde gergin bir his patlıyor.

"Bunu olduğu gibi görmeye çalıştım, çocuğumun annesinin, kızımızın her iki ebeveyne de sahip olabilmesi için taşınması. Kendime Daniele için doğru olanı yaptığını söyleyip duruyorum."

İki eliyle yüzümü çerçevesiyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Aramızdaki gerginlik çatırdamaya başlıyor ve birbirimize olan çekiciliğimizin hala çok canlı olduğunu inkar etmek mümkün değil.

Elimi onun elinin üzerine koyarak yüzümü sağ eline yaslıyorum. Diğer elini kalçama götürüp beni biraz daha yaklaştırıyor ve bu kalbimin göğsümde çılgınca atmasına neden oluyor.

Birbirimize bakıyoruz, aramızdaki çekim havada asılı kalıyor.

Hava.

"Temkinli olduğunuzu ve kendi işinizi yapmaya alışkın olduğunuzu anlıyorum."

fısıldıyor. "Çok şey değişti ve tozun dumana karışması zaman alacak. Ama Della, ben sadece kızımıza bakmak istemiyorum. Hâlâ seninle denemek istiyorum. Seninle ilgilenmek istiyorum. Ve Jamie'ye."

Onun sözlerini duyuyorum ve sonsuza dek mutlu olmayı çok isterdim ama hayat böyle işlemiyor.

"Kaldığımız yerden devam edemeyiz, Carter. Aptallık ettik. Çalışmalarımızı nihayet bitirmiş olmanın heyecanına kapıldık. Artık Daniele var. Ya aramızdaki ilişki yürümezse? O zaman ne yaparız?"

"Bu benim almak istediğim bir risk," diyor. "Bak, hemen yatağa atlayalım demiyorum. Şu anda birlikte yaşıyoruz. Biriyle çıkamazsın. Birini buraya getiremem. En azından deneyebiliriz."

Ondan uzaklaşıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Ben bir teselli ödülü olmayacağım, Carter. Eğer biriyle yatmak istiyorsan devam et. Senden tek istediğim kadınlarını kızımızdan uzak tutman. Bana gelince, dört yıldır kimseyle çıkmadım ve çıkmaya da niyetim yok."

Ne kadar hızlı hareket ettiğini unutmuşum. Elleri tekrar yüzümde, çekilmemi engelliyor. Beni öpeceğini anladığım anda sanki her şey durmuş gibi hissediyorum.

Ağzı benimkine çarpıyor ve beraberinde gelen yoğun duygu dalgası nefesimi kaybetmeme neden oluyor. Vücudu, ben tezgâha çarpana kadar benimkini itiyor. Dili zorla benimkiyle dans etmeye başladığında yanlarından tutuyorum. Ellerini arka tarafıma götürüyor ve beni kaldırıp tezgâhın üzerine bırakıyor. Güçlü vücudu bacaklarımı açmaya zorluyor ve aralarına giriyor. Sertliğinin pantolonunun içinden süzüldüğünü hissediyorum ve bu içimin arzuyla titremesine neden oluyor.

Hafifçe geri çekiliyor ve bir an için duyabildiğiniz tek şey yarışan nefeslerimiz oluyor.

"Seni susturmak için öpeceğimi söyledim. Bir dahaki sefere seni omzuma atıp yukarı taşıyacağım."

Sertçe yutkunuyorum ve kendime bu fikri sevmeme neden olan şeyin sadece şehvet olduğunu söylüyorum.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor ve sonra çenemi çerçeveleyiyor.

"Bana bunu hissetmediğini söyleyemezsin. Deneyelim, Della. Bir şansı hak ediyoruz. Ağırdan alabiliriz."

"Gerçekten yavaş," diye fısıldıyorum. Umarım bundan pişman olmam.

BÖLÜM 15

DELLA

Carter bana çalışacağım yeri göstermek istedi ama onu hemen durdurdum. Bunu tek başıma yapmalıyım. Patronu tanıdığım için kayırılmak ya da nefret edilmek istemiyorum.

Yirmi dördüncü kata çıktığımda resepsiyonda kimse yoktu. Otuz dakika erken geldim çünkü Carter'ın bir toplantısı vardı. Umursadığımdan değil. Bu bana etrafa bakmak için zaman veriyor.

Tüm ofislere bakınca heyecanlanmaya başlıyorum. Masamın nerede olduğunu merak ediyorum. İş arkadaşlarımla anlaşılabilecek miyim?

"Hey güzelim," diyor arkamdan bir adam.

Dönüyorum ve seyrelmiş kahverengi saçları ve soluk mavi gözleri olan orta yaşlı sıska bir adamın bana doğru yürüdüğünü izliyorum.

"Ben Stew Roberts. Burada yeni misin?"

"Evet, bu benim ilk günüm," diye cevap veriyorum, sesimin çok gergin çıkmamasını umarak. "Sizinle tanışmak bir zevk Bay Roberts."

El sıkışıyoruz ama ben geri çekilmeye başladığımda elimi daha sıkı tutuyor. Onunla göz teması kuramıyor gibiyim ve bu beni rahatsız ediyor. Gerçekten iyi bir izlenim bırakmak istiyorum ama bunun yerine huzursuz bir his omurgamdan aşağı kayıyor.

"O zevk bana ait. Bana Stew de. Indie Ink grafik ekibine hoş geldiniz."

Midemde kaynayan endişeli duyguyla sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Sonunda elimi bırakıyor ve ben de elimi pantolonuma silme dürtüsüne direniyorum.

Bu adamdan uzak durmam gerektiğini hissediyorum.

"Nerede oturacağıma dair bir fikrin var mı?" İşleri hızlandırmak için soruyorum.

Yüzünü bir şaşkınlık ifadesi kaplıyor ve sonra genişçe gülümsüyor.

"Evet, tabii ki. Beni takip edin." Onu koridorun sonuna kadar takip ediyorum. Bir ofisin hemen dışında yer alan bir masayı işaret ediyor. "Şimdilik buraya oturabilirsin."

Koridorun sonundaki bir ofisin hemen dışında bulunan bir masayı işaret ediyor.

"Sekreter tatilde," diyor. "Onlar size nereye gideceğinizi gösterene ve sizi sisteme yükleyene kadar rahatınıza bakın."

Hayal kırıklığı üzerime çöktü. Carter grafik ekibiyle çalışacağımı söylemişti.

"Ne kadar süreyle tatilde?"

"İki hafta. Bay West'in nerede olduğunu bilmiyorum ama döndüğünde sizi yerleştireceğine eminim."

Masanın etrafından dolanırken yüzümü gülümsemeye zorluyorum. Kendime bunun geçici olduğunu söylüyorum. Bu bana herkese alışmak ve grafik becerilerimi tazelemek için zaman kazandıracak.

Stew beni ekiple tanıştıırken sabah yüzler ve isimlerle dolu bir sis bulutu içinde geçiyor. Sürekli etrafımda dolaşıyor ve bu beni huzursuz ediyor.

Resepsiyondaki masada oturmuş, Carter'ın yanına gidip bana biraz iş verip vermemeyi düşünüyorum. Yapacak bir şeyimin olmamasından nefret ediyorum. Günü çok daha uzun kılıyor.

Stew'in bana doğru yürüdüğünü gördüğümde, midem gerginlikten yanmaya başlıyor. Bu adam çok fazla. Masanın etrafından dolaşıyor ve arkamda durmaya geliyor. Üzerime eğildiğinde donup kaldım. Bu profesyonelce olamaz. Daha önce ofis ortamında çalışmamış olabilirim ama aptal değilim.

Önüme bir yığın belge koyuyor ve konuştuğunda bayat kahve nefesi üzerime siniyor. "Sıkıldığını görebiliyorum. Sana fotokopi odasının yerini göstereyim, sonra bu belgelerin kopyalarını çıkarırsın."

Aramızda daha fazla boşluk olması için yana doğru eğildim. Şu anda bu pislik Carter'ı bir aziz gibi gösteriyor.

Masanın önünden geçtiğinde, tuttuğum nefesimi bırakıyorum. Ayağa kalkıp belge yığını elime alıyorum.

"Hayatın boyunca New York'ta mı yaşadın?" diye sorduğunda koridorda yürümeye başladık.

Kişisel sorular sorması için onu cesaretlendirmek istemediğimden "Hayır," diye yanıtlıyorum. "Nerelisin?"

Bir iç çekişi bastırıyorum. "Kuzey Carolina."

Fotokopi odasına gittiğimizde, etrafta dolaştığını ve beni bir süre yalnız bırakmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım.

"Yukarı çıkabilirsin, ben iyi olacağım," diyerek onu gitmesi için cesaretlendirmeye çalışıyorum. Tanrı biliyor ya, dağınık düşüncelerimi ve duygularımı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

"Tamam, işin bitince bunları bana getir."

Sonunda kendime biraz zaman ayırabildim. Beni meşgul edecek bir işim olduğu için minnettar bir şekilde kopyaları çıkarmak için zaman ayırıyorum.

İşim bittiğinde Stew'a geri götürdüm. Masasına koydum ve tam arkamı dönüp gitmek üzereydim ki, "Teşekkürler, bu bana çok zaman kazandırdı. Hey, işten sonra ilk gününü kutlamalıyız." Gülümsüyor ve yüzünde sinir bozucu bir gülümseme beliriyor, bu da huzursuzluk hissinin göğsümde kalıcı bir yer edinmesine neden oluyor.

"Yapamam," diye özür dilerim. "Evde beni bekleyen üç yaşında bir kızım var." Daniele'i daha önce hiç mazeret olarak kullanmamıştım ve bunu yapmak zorunda olduğum bir pozisyona sokulmak bana doğru gelmiyor.

Ayağa kalkar ve ellerini ceplerine sokar. Pantolonunun kumaşını bir çıkıntının üzerine gerer.

Aman Tanrım, hasta olacağım. Bu adam iğrenç.

Ofisinden çıktım ve resepsiyona doğru yürüdüm. İlk günümün böyle geçeceğini hayal etmemiştim.

Sonunda eve gitme vakti geldi ve ben de hemen masayı düzelttim.

"İlk günün o kadar da kötü değildi, değil mi?" Stew masamın önüne geldiğinde beni beklediğini fark ediyorum.

Bir şekilde gülümsemeyi başarıyorum. "Değildi. Beni herkesle tanıştırdığın için teşekkür ederim. Umarım iyi bir akşam geçirirsin Stew," diye mırıldanıyorum.

"Seninle aşağıya kadar yürüyeyim." Tam da ihtiyacım olan şey.

Asansörlere vardığımızda, bir grup insanın zaten beklemekte olduğunu görünce şükrediyorum. En azından artık onunla yalnız kalmak zorunda değilim.

Bu benim ilk günüm ve şimdiden yarından korkmaya başladım.

CARTER

Genelde akşam sekizden önce ofisten çıkmam ama Della'nın ilk gününün nasıl geçtiğini duymak için sabırsızlanıyorum.

Arabayı burada bırakabilmek için bu sabah bizi işe ben götürdüm. İşten sonra bir şeyler içmeye gitmeye karar verirsem en azından bir arabanın burada olmasını istiyorum. Peter şehir arabasıyla dışarıda bekliyor. Beni görünce kapıyı açmak için hareket etti.

"Birini bekliyoruz," diyorum arkamı dönüp arabaya yaslanırken.

İnsanlar elli katlı binayı terk etmeye başlarken gözlerim her yüzü arıyor. Cam Kuleler etkileyici bir bina. İlk yirmi kat kiralık alanlardan oluşuyor.

Asansörden çıkar çıkmaz gözlerim Della'ya takılıyor. Yüzü alışılmadık derecede solgun ve gözlerinin altındaki koyu halkalar onları kocaman gösteriyor. Çıkışa doğru koşarken saatiyle oynamaya devam ediyor. Yanında bir adam beliriyor ve çıkışa ulaştıklarında elini Della'nın beline koyuyor.

Adam elini kızın sırtında tutarken doğruluyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Kaldırıma doğru yürürlerken adam genişçe gülümsüyor.

Della başını kaldırdığında bir adım öne çıkıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Yüzündeki bu ifadeyi en son o adamların onu sokakta kovaladığı gece görmüştüm.

Gözlerim adama kayıyor ama Della öne atılıp elimi tutuyor. "Yapma," diye fısıldıyor beni çekmeye başlarken.

"Bu bizim arabamız," diye
çıkışıyorum. Peter hızla
kapıyı açtı.

"Atla," diye kelimeleri gıcırdatarak söylüyorum, o sırada göt herif sonunda beni fark ediyor. Yüzünde bir dehşet ifadesi var, belli ki kim olduğumu biliyor. "Lütfen, Carter." Della elimi bırakmıyor ama onun yerine Beni içeri çek.

Kim olduğunu öğrenip yarın icabına bakacağım. Della'nın peşinden içeri giriyorum ve ancak o zaman elinin ne kadar soğuk olduğunu hissediyorum. Elini uyluğumun üzerine koyuyorum ve ısınması için kendi elimle kapatıyorum.

"Kim o?" Sırtında elini gördüğüm için hâlâ öfkeliyken homurdanıyorum. "O sadece bir iş arkadaşı. Lütfen Carter, onunla başa çıkabilirim. Çalışmak zorundayım. adamla birlikte. İşleri olduğundan daha kötü hale getirmeyin."

Gözlerimle buluşana kadar ona bakıyorum. "Kim lan bu?" Diye bağıriyorum. "Stew Roberts," diye fısıldıyor ve onun adını söylemek bile yüzünde bir tiksinti ifadesi yaratıyor. "Bana etrafı gösterdi ve beni herkes."

Bu isim benim için hiçbir şey ifade etmiyor. "Jaxson neredeydi?" "Kim?" diye soruyor ve neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığı açık. "Jaxson'ın altında çalışıyorsun, Della. O grafik bölümünün başı. Jaxson hangi cehennemdeydi?"

"Jaxson adında biriyle tanışmadım. Stew, sekreterin tatilde olduğunu ve Bay West'in bir toplantıda olması gerektiğini söyledi."

Telefonumu çıkarıp Jaxson'ı aradım. "Bugün neredeydin?" Cevap verdiği anda havlıyorum. "Bradbury toplantısında," diyor.

"Siktir," diye bağıriyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum. Sakinleşmem gerekiyor. Toplantıyı unutmuşum. Bu bizim için büyük bir anlaşma. Bradbury Tasarım'ı devralabiliriz. O şirkete ihtiyacım var, böylece grafik ve baskı

departmanlar olacak olmakmümkün için sap ve iş akışı
ne zaman Biz uluslararası alanda genişlemek."

"Unutmuşum. Nasıl geçti?"

"İşler yolunda gidiyor. Yarın sabah sizinle ofiste buluşup her şeyin
üzerinden geçeceğiz."

"Harika. Gitmeden önce, Steve kim-"

"Yahni," diyor yanımda.

"Stew Rogers, o da kim?" "O bir
tasarımcı. Bu da ne demek oluyor?"

"Seninle yarın konuşuruz," diye homurdanarak
aramayı kesiyorum. Sakinleşmek için birkaç dakika
ayırdım.

Peter arabayı bir giyim mağazasının önüne park ettiğinde, Della elini
benimkinin altından çekmeye çalışır.

"Burada ne işimiz var? Eve gideceğimizi sanıyordum."

Ondan ev kelimesini duymak ve benim evimden bahsettiğini bilmek
göğsümde sıcak bir his yaratıyor.

"Bugün ne oldu?" Ben sordum.

"Hiçbir şey yapmadım. Stew için birkaç kopya çıkardım ama hepsi bu."
Üzgün ve yorgun görünüyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne kopyası?"

"Stew için bazı kağıtlar. Yapacak bir şeyim yoktu, o da bana
kendininkilerden verdi."

"Sen onun sekreteri değilsin," diye çıkıştım. O pislği öldüreceğim. "Carter,
beni korkutuyorsun." Güzel yüz hatları bir anda
gerginlik.

"Jaxson ile görüşmeniz gerekiyordu. Jaxson West grafik ekibini yönetiyor.
Onunla üniversitede tanışmıştın. İkizlerden biri. Kamyonetinin tamirine
yardım etmişti."

"Oh," sonunda anlıyor. Kolumu tuttu. "Carter, hiçbir şey yapmanı istemiyorum. İnsanların kendimi idare edemediğini düşünmelerini istemiyorum. Stew sadece nazik olmaya çalışıyordu."

Koltukta biraz daha dönüyorum ve saçlarını kulağının arkasına tarıyorum. Böyle olmasını çok seviyorum. Gözlerinin mavisini ortaya çıkarıyor.

"Bebeğim, bunu görmezden gelemem. Roberts'ın elleri senin üzerindeydi. Yanlış kadın çalışanla yattı."

Yüz hatlarında şok dalgaları. "Lütfen bırak gitsin."

"Hayır. Sen sadece Jaxson'a rapor vereceksin. Jaxson müdürlerden biri. Gerçekten de sana bir puşt için kopya hazırlatacağımı mı sanıyorsun?"

"Ne yapacaksın?" diye soruyor, gözlerini bana dikmiş. "Onu kovacağım ve sonra da kışına tekme basacağım."

Bana yaklaşıyor ve bir kavgayla karşı karşıya olduğumu görebiliyorum. "Yapamazsın Carter. Benim yüzümden birini kovarsan iş arkadaşlarım benim hakkımda ne düşünür? O gerçekten yanlış bir şey yapmadı."

"Bunu görmezden gelmeyeceğim."

Alt dudağını ısırıyor ve bu onu sadece seksi gösteriyor.

"Seninle bir anlaşma yapalım," diyor, üzgün bakışının yerini umutlu bir bakış alıyor. "Eğer onu kovmazsan, bana iş için birkaç kıyafet almana izin vereceğim ve ilk maaşımla geri ödeyeceğim. Yerini değiştirebilirsin. Ona bir uyarı verebilirsin. Umurumda değil, yeter ki kovmayın."

Kahretsin, çok zeki. Kıyafetlere ihtiyacı var ama sırf kendi istediği olsun diye ayın geri kalanında aynı kıyafeti giyecek kadar inatçı.

"Peki," diyorum, dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor. "Onu henüz kovmayacağım." "Henüz mi?" Bana bir kaşını kaldırıyor.

"Şansını zorlama. Onun gibi bir pislik bir hata daha yapar ve ben ikinci bir şans vermem."

"Tamam. Anlaştığ o zaman." Gerçekten de elini bana uzatıyor ve arabadan inmeden önce el sıkışıyoruz.

BÖLÜM 16

DELLA

Ellerim dizlerimin hemen üzerine düşen kömür rengi ipek elbiseyi okşuyor. Hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştim. Siyah topuklar neyse ki çok yüksek değil, bu yüzden onlarla yürümek çok zor değil.

Keşke makyajımı nasıl yapacağımı bilseydim. Hâlâ biraz eksik olan tek yanımda bu. Bir de bu hafta sonu saçımı kestirmem gerekiyor. Ama bunun dışında, gerçekten işe hazır görünüyorum.

Bugünün ne getireceğinden emin olmasam da düne göre kendime daha çok güveniyorum.

Kızların zamanlarının çoğunu geçirdikleri Daniele'nin odasına girdiğimde, parmak boyası yaptıklarını görünce gülümsüyorum. Jamie de en az Danny kadar keyif alıyor gibi görünüyor.

"Ben işe gidiyorum. Bu gece geç kalmayacağım." Danny ve Jamie'nin başlarına birer öpücük konduruyorum.

"Çok güzel görünüyorsun, Della." Kız kardeşimin gözlerinde gurur parlıyor ve böyle zamanlarda on beş yaşından çok daha bilge görünüyor.

Mutfağa doğru yürümeden önce ona bir gülümseme veriyorum. Carter'ın ceketini giydiğini görmek için tam zamanında geldim. Beyaz gömlek kaslı göğsünü sıkıca sarıyor ve bu görüntü karnımın sıkışmasına neden oluyor.

Carter'ın son dört yılda çok değiştiğini itiraf etmeliyim. CEO olmanın sorumluluğu olsa gerek. Onun genç hali benimle pazarlık yapmazdı.

"Günaydın, bebeğim." Dün geceden beri bana bebeğim diyor.

Çenemi tutuyor ve dudaklarıma uzun bir öpücük konduruyor. Geri çekildiğinde soluk soluğa bir iç geçiriyorum.

"Ağırdan almak buraya kadarmış," diye fısıldıyorum.

Bana sırtıyor ve elimi tutarak kapıya doğru yürüyoruz. "Ağırdan almaktan kastım, seni becermeden önce en azından birkaç gün bekleyeceğim Della."

Vücudumdaki karıncalanmalar artarken onun sözleri karşısında nefesim kesiliyor. Ona kızmam gerekiyor ama kızamıyorum çünkü bu otoriter alfa-adama üniversitede olduğumdan daha fazla ilgi duyuyorum.

Arabaya vardığımızda şoför gülümseyerek kapıyı açtı.

"Günaydın, Peter."

"Günaydın, Bayan Truman."

Dün gece ona bana Della demesini söyledim, ama bu olacak gibi görünmüyor.

Oturduktan sonra Carter elimi tutuyor ve dün olduğu gibi güçlü kalçasının üzerine koyuyor. Derin düşüncelere dalmış otururken başparmağı parmaklarımı nazikçe okşuyor.

Ben sessizliği bozacak bir şey düşünemedim, "Gelecek ay Daniele'in doğum günü. Aslında onun hayatının dört yılını kaçırdım."

Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum ve onu teselli edecek hiçbir sözüm yok. Gerçekten olduğunu da sanmıyorum.

Bana gülümsüyor. Beklediğim tepki bu değildi. "Ona bir prenses partisi vereceğim."

"Burada davet edebileceği hiç arkadaşı yok. Belki de bunun yerine onu parka götürmeliyiz."

"Kızımın doğum gününü bir parkta kutlamayacağım, Della. Ayrıca, onun arkadaşları var. Çocukları davet edeceğim. Amcalarını tanımaya ihtiyacı var."

"Prenses partisinde mi?"

"Evet ve onun için giyinip kuşanacaklar."

"Sen öyle diyorsan." Giyinme oyunu oynayan bir grup erkeğin görüntüsü karşısında gülümsememi bastırmaya çalışıyorum.

CARTER

Asansörün içine girdiğimizde Della saatiyle oynamaya başlıyor. Elini çekiyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

Kapılar açıldığında elini kurtarmaya çalışıyor ama ben sadece daha sıkı tutuyorum. "Benimle görünmekten utanıyor musun?" Kapıların önünden geçerken

Ofisler.

"Tabii ki hayır!" diye tersliyor. "İnsanların bu işi seninle yattığım için aldığımı düşünmelerini istemediğimi biliyorsun."

"Bebeğim, eğer benimle yatıyor olsaydın grafik tasarımcı olmazdın." Ona baştan çıkarıcı bir şekilde sırtıyorum ve bu onun yüzünün kızarmasına neden oluyor. "Lanet olası bölümün başı olurdun."

"Hâlâ uyuyarak zirveye çıkabileceğimi bilmek güzel," diye tıslıyor.

Köşeyi döndüğümüzde, göt herif bir ofisten çıktı. Beni görünce ofise geri döndü.

Jaxson'ın ofisine giriyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Jaxson sandalyesinden kalkıp masanın etrafında dolaşıyor.

"Burayı ne zaman yeniden dekore edeceksin?" Şak diye söyledim.

Jaxson dikkatini Della'ya çevirmeden önce, "Memelerim ve amım büyüdüğünde," diye tersliyor. "Günaydın, Della. Seni tekrar görmek güzel."

Ona doğru uzanıyor ve sarılıyor. Hala elini tuttuğum için sadece tek koluyla karşılık verebiliyor.

Geri çekildiğinde ona gülümsüyor, "Dün burada olamadığım için gerçekten üzgünüm."

"Günaydın, Jaxson. Gerçekten bir şey olmadı. Carter olayı abartıyor."

Jaxson'a, "Şerefsiz ona kopya yaptırmış," diyorum ve bu işi halledip kendi işime dönmek istiyorum.

"Biliyorum," diyor Jaxson. "Asansörden iner inmez bana her şeyi anlattı." Jaxson Della'ya bakıyor. "Stew sadece sana kendini iyi hissettirmeye çalıştığını söyledi."

"O lanet olası karşılama komitesi değil," diye ısıırıyorum.

"Bunun gayet farkındayım," diyor Jaxson. "Dünkü güvenlik kayıtlarını izledim."

Della'nın eli elimde geriliyor. Gözlerim onun solgun yüzünden Jaxson'inkine kaydı. "Ne gördün?"

Della'ya bakar. "Eğer ona söylemezsen, sadece izler." Gözlerim

Jaxson'dan Della'ya uzanan bir yol çiziyor. "Neyi

anlatacaksın?" "Gerçekten bir şey değildi. Sadece biraz fazla arkadaş canlısıydı."

Gözlerim tekrar Jaxson'a kayıyor. "Göster bana."

"Onu kovup günümüze devam edemez miyiz?" Jaxson sorar ama o çoktan masasına doğru yürümeye başlamıştır.

Della'nın elini bıraktım ve onu takip ettim. "Bana kalsa onu kovardım. Della bana söz verdirdi."

Jaxson aramıza bakıyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor. Dizüstü bilgisayarında oynat tuşuna bastığı anda gülümsemesi kayboluyor.

Oynat düğmesine basmadan önce birkaç saatlik görüntüyü ilerletmeye devam ediyor.

Herifin masasının arkasından kalkışını izliyorum. Ellerini ceplerine soktuğunda, Jaxson ekranı durduruyor.

"Siktir," diye homurdandım. Şerefsizin gerçekten de aleti vardı ve bunu kızın yüzüne vuruyordu. Adam ölmüştü.

Arkamı döndüm ve ofisten çıktım. Kapıyı çarparak açtığımda sandalyeden fırladı. Beti benzi atmış ve klima soğuk ayarda olmasına rağmen yüzünün kenarlarından ter akıyor.

"Efendim," diye kekelemeye başladı.

"Carter." Della kolumu tuttu ve ben de ona ters ters baktım. "Söz vermiştin."

Sikeyim.

Yalvaran yüzüne baktığımda, sözümünden geri dönmemin mümkün olmadığını biliyorum. Şimdi kendimi kaybedersem onun güvenini kazanamam.

O şerefsizin olduğu yöne bakmıyorum bile. Hemen arkamızda duran Jaxson'a ters ters bakıyorum. "Şimdi bütün eşyalarını topluyor. Bu ofisin bugün temizlenmesini istiyorum. Ya Bay Meyers'a rapor verir ya da istifasını sunar."

"Onu posta odasına mı indiriyorsun?" Jaxson soruyor.

"Ya postaları sıralar ya da gider. Bir seçeneği var. Della'nın kendisine karşı cinsel taciz davası açmadığına sevinebilir."

Ofisten çıkıyorum ve Della'yı peşimden sürüklüyorum. "Hangi ofis onun?"

"Benimkinin yanındaki boş olan," diyor Jaxson ve sonra kapıyı arkasından kapatıyor, böylece şerefsizin icabına bakabiliyor.

Della'nın ofisine girdim ve kapıyı arkamızdan kapattım.

"Yukarı çıkmadan önce sakinleşmek için bir saniyeye ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum masasının önüne otururken.

Çantasını masanın üzerine koyarken onu izliyorum. Panjurları açıyor ve pencereden dışarı bakıyor. Manzarayı seyrederken dudaklarında bir gülümseme oluşuyor.

"Ofisin için ihtiyaç duyabileceğin başka bir şey varsa Charlotte'tan gelip seni görmesini isteyebilirim," diye teklif ediyorum. Dağınıklık halledildiğine göre onu rahat ettirmek istiyorum.

Başını iki yana sallar. "Teşekkür ederim ama burayı dekore etmek istiyorum. Daha önce hiç ofisim olmamıştı. Eğlenceli olacak."

Duygularımı biraz daha kontrol edebildiğimi hissederek ayağa kalkıyorum. Della bana doğru yürüyor ve ayak parmaklarının üzerinde durarak ağzıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Teşekkür ederim Carter," diye fısıldıyor. "Sana bir söz verdim -"

"Onunla ilgili değil," diyor. Gözlerini göğsüme indiriyor ve kravatımı düzeltmeye başlıyor. "Her şey için teşekkür ederim. Harika bir baba,... ve arkadaş olacaksın."

Gözlerini tekrar yakalayabilmek için eğildim. "Sadece bir arkadaş mı?"

Ağzının etrafında utangaç bir gülümseme oluşuyor ve bu bende onu dudakları şişene kadar öpme isteği uyandırıyor.

"Peki, seni şimdilik erkek arkadaş statüsüne terfi ettireceğim" diyor ama hemen ekliyor: "Unutma, rütbeni indirmekte tereddüt etmem."

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve gülümsüyorum. "Beşte görüşürüz, bebeğim."

BÖLÜM 17

DELLA

Gülümseyerek uyandım. Bugün Danny'nin doğum günü. Aynı zamanda Cumartesi günü olduğu ve hafta sonları izinli olduğum için çalışmak zorunda olmadığım ilk doğum günü.

Battaniyeleri geriye atıp hızlıca bir şort ve tişört giydim. Onu uyandırmanın heyecanı ile Danny'nin odasına koşuyorum.

Carter aldığımız kıyafetler için benden ayda sadece elli dolar kabul ediyor. Hayatımın sonuna kadar ona elli dolar ödeyeceğim. En azından Danny'ye bugün için pembe bir prenses kıyafeti alacak ve Jamie'yi okula dönmeden önce alışverişe götürebilmek için biriktirecek kadar param kaldı.

Danny'nin odasına gittiğimde Carter'ı kapıya yaslanmış, uyuyan kızımızı izlerken buluyorum.

Kot pantolon ve siyah tişört giyiyor ama hâlâ takım elbise giydiği zamanki kadar yakışıklı. Ona ağırdan almasını söylediğimi biliyorum ama bu kadar ağırdan alacağını düşünmemiştim. Taşındığımızdan beri beş hafta geçti ve tek yaptığı elimi tutup beni öpmek oldu.

"Onu sen uyandır," diye fısıldıyorum.

Yatağına doğru yürümeden önce alınma bir öpücük konduruyor.

"Babasının prensesinin uyanma vakti geldi," diye fısıldıyor.

alınma bir öpücük kondurdum.

Minik bedeni geriliyor ve uykulu gözleri açılıyor. Ona gülümsüyor. "Bugün benim doğum günüm."

Onu kaldırıyor ve tombul yanaklarından birini öpüyor. "Evet, artık kocaman bir kız oldun. Mutlu yıllar prensesim."

Danny üç parmağını kaldırarak, "Ben dört yaşındayım," diyor.

Dördüncüyü tutmasına yardım ediyor, sonra minik avucuna bir öpücük konduruyor. "Baban sana bir hediye aldı."

"Yaşasın!" Kollarında bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

Gözyaşlarının diken diken olduğunu zaten hissedebiliyorum ama onu yatağa yatırıp önünde yere diz çöktüğünde duygularım beni ele geçiriyor.

Cebinden bir şey çıkarıyor ve havaya kaldırdığında üzerinde kalp madalyon olan bir zincir olduğunu görüyorum. Açıyor. "*Babamın Prensesi* yazıyor."

"Ben senin prensesinim," diye bağılıyor heyecanla.

"Sen bundan daha fazlasısın." Zinciri kızın boynuna geçiriyor. "Sen benim dünyamsın. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok." Minik kalbi parmaklarının arasında tutuyor. "Bu benim kalbim, Daniele, ve hepsi senin."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu hızla fırçalıyorum.

Daniele beni gördü ve hızla yataktan kalktı. "Bak anne. Babam bana kalbini verdi."

Çömeliyorum. "Görüyorum. Çok güzel, bebeğim. Ona iyi bakmalısın, tamam mı? Bu özel bir şey."

"Onu çıkarmayacağım."

Küçük yüzü mutlulukla parlıyor ve bunun için Carter'a teşekkür etmeliyim.

CARTER

Rhett kapıdan içeri g i r d i ğ i n d e gözlerimden yaşlar akana kadar gülmeye başlıyorum.

Soytarı gibi giyinmiş, çanları falan var.

"Birinin fotoğraf çekmesi gerekiyor," diye nefes nefese konuşmaya çalışıyorum.

"Evet, bu boku sallıyorum," diyor.

Jamie yemin kavanozunu almak için tezgâha giderken, "Beş dolar tutuyor," diyor.

Tekrar gülmeye başlıyorum, ta ki kanepeye düşene kadar. Bugün gülmekten öleceğim.

"Bu da ne böyle?" diye soruyor Rhett.

Jamie kocaman bir gülümsemeyle, "Bu da bir on dolar daha," diyor. Artık gülmeye dayanamıyorum.

"Dalga geçiyorsun," diyor Rhett ama cüzdanını çıkarırken gülmeye başlıyor. Kavanoza birkaç yüzlük atar. "Bu beni bu gece idare eder."

Jamie sadece başını sallar ve kavanozu tekrar tezgâhın üzerine koyar.

Bebek mavisi bir elbise giymiştir.

"Gerçekten çok güzel görünüyorsun Jamie," diyorum.

Gülümsemesi genişliyor ve elbiseye bakıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle olduğunu biliyorum."

"Tüfek aldın mı?" Rhett karşıma otururken soruyor. "Ne için?"

"Jamie'yle şanslarını deneyecek olan tüm azgın sikler. Onları korkutup kaçırdıktan sonra Danny ile her şeye yeniden başlamak zorunda kalacaksın."

"Siktir, Rhett. Benim çocuğum dört yaşında." Cüzdanımı çıkardım ve Jamie'ye on doları uzattım. "Böyle şeyleri düşünmek istemiyorum."

Marcus geldiğinde, Leigh ve Willow'u görünce şaşırdım. Willow'la aralarında inişli çıkışlı bir ilişki olduğunu biliyorum. Jaxson'ın Leigh'i burada gördüğünde ne hissedeceğini merak ediyorum."

"Prensesler partime hoş geldiniz," diyorum ayağa kalkarken.

Leigh ve Willow'u yanaklarından öpüyorum, sonra Marcus'un elini sıkıyorum. "Jaxson biliyor mu?"

Marcus omuz silkiyor. "Benim sorunum değil. Zaten kendi işlerini halletmelerinin zamanı geldi."

"Ve siz de kızımın doğum günü partisinin bunun için iyi bir yer olduğunu mu düşündünüz?"

"Kahretsin, üzgünüm dostum. Jaxson'ı arayıp ona haber vereceğim." "Bunu yaparsan Jamie'ye beş dolar borçlanırsın."

"Neden?"

Kadın elinde küfür kavanozuyla adamın önüne gelir.

Adam sadece başını sallar ve cezayı öder.

Daniele koşarak oturma odasına girerken, "Baba," diye bağırıyor. Prenses elbisesi içinde çok güzel görünüyor. Onu yakalayıp havaya kaldırıyorum ve bu da yüksek sesle kıkırdamasına neden oluyor.

Rhett'i gösteriyorum. "Bak, Rhett Amca bir soytarı." "Neymiş o?"

"O bir palyaço, bebeğim."

"Yaşasın!" Ellerini çırpıyor ve ben de Rhett'in üzerine tırmanabilmesi için onu yere bırakıyorum.

Jaxson içeri giriyor ve ben yine gülmeye başlıyorum. Şövalye gibi görünüyor, zırh falan giymiş. Adam doğru düzgün yürüyemiyor.

"Ne düşünüyordun ki?" Gülüyorum.

"Bununla araba sürmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Sadece başımı salladım.

"Taşaklarımı bile kaşıyamıyorum," diye mırıldanıyor ve ben yine gülüyorum.

Logan Mia'yla içeri girdiğinde gözlerim hemen Rhett'e kayıyor. Hala Danny'yi tutarken ayağa kalkıyor ve bize doğru yürüyor. Kız kardeşinin alnına bir öpücük konduruyor ve Logan'ın elini sıkıyor.

Biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Herhangi bir erkeği kutsayacağı bir günün geleceğini düşünmemiştim.

Pembe bir ışık gözüme çarpıyor ve ağzım açık kalıyor. Della oturma odasına girerken nefes kesici görünüyor. Çocukları selamlayışını izliyorum. Eski oda arkadaşlarını gördüğü için mutlu görünüyor.

"Evie nerede?" Sorduğunu duydum.

"Bir süredir ondan haber almadım," diye yanıtlıyor Leigh.

Gözlerim tekrar Rhett'e kayıyor ve endişeli bakışını kaçırmıyorum. "Evie'yle en son ne zaman konuştun?" Ona soruyorum.

Başını sallar ve kıpır kıpır Danny'yi koşabilmesi için yere bırakır.

"Neredeyse dört ay oldu. Telefonu kesildi. Onu aramak için biraz izne ihtiyacım olacak."

"Elbette. Neye ihtiyacın varsa."

BÖLÜM 18

DELLA

İkimiz de bir süre ayakta durup küçük kızımızın uyumasını izliyoruz.

Parti büyük bir başarıydı. Çok eğlendi. Çocuklar onu özel hissettirmek için ellerinden geleni yaptılar.

Carter elimi tutuyor ve beni odadan çıkarıyor. Beni odama götürdüğünde şaşıyorum. Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve kilitliyor, bu da midemin sinirden titremesine neden oluyor.

"Düşünüyordum," diye fısıldıyor. Alnıma bir öpücük konduruyor ve ben de gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum.

"Öyle mi? Ne düşünüyordun?"

Gözleri kalbimi genişletecek şekilde yüzümü okşuyor.

"Gidip bir ev aramalıyız. Danny'nin oynayabileceği bir bahçe istiyorum. " Bu fikir çok hoşuma gittiği için ona gülümsüyorum. "Buna bayılır."

"Dört yıl önce kızımızı doğurdun," diye fısıldıyor bana öyle bir merakla bakıyor ki duygulanıyorum. "Seni ilk gördüğümde nefesimi kesmiştin. Güçlü olduğunu biliyordum ama bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Annem hakkında tek bildiğim benden uzaklaştığı."

Bu anıyı ondan silebilmeyi dileyerek elimi yanağına koyuyorum.

Avucumu öpüyor ve cebinden bir zincir çıkarıyor. Üzerinde asılı duran kırık kalbi görünce ağzım açık kalıyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve yüzündeki duyguları gördüğümde gözlerim doluyor.

"Annem kalbimi kırdıktan sonra bir kadına asla güvenmeyeceğime yemin ettim." Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine engel olamıyorum ve onları tekrar silme zahmetine bile girmiyorum. "Sana kırık kalbimi veriyorum Della. Sadece sana güvenebilirim."

Kollarımı ona dolamadan önce boynuma takmasını bekliyorum. Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve fısıldıyorum, "Onu güvende tutacağım. Söz veriyorum."

Ağzımı kendi ağzının altına sıkıştırıyor ve öpüşme hızla hararetleniyor.

Arkasına uzanıyor ve gömleğini başının üzerine çekecek kadar uzun süre öpüşmeyi kesiyor. Kaslı göğsünü görüyorum ve ağzımın açık kalmaması için mücadele ediyorum.

O her zaman gördüğüm en güzel adamdı, ama şimdi saf mükemmellikte. Tamamen sert kaslardan oluşuyor, üzerinde bir gram bile yağ yok. Altın tenini yalamak için ani bir dürtü duyuyorum.

"Carter, sen..." Gözlerimi onun mükemmel göğsünden ayıramayarak fısıldıyorum.

Eğiliyor ve bir elini başımın iki yanına koyarak beni öpüyor, kemiklerimi lastiğe çeviren sıcak ve şefkatli bir öpücük.

Arkama uzanıyor ve elbisenin fermuarını açıyor. Yere düşüyor, ayaklarımın etrafında toplanıyor.

Bu an mükemmel. Sonunda aramızda hiçbir şey olmadan birlikte olabiliriz.

Gözlerim onunkilere dikiliyor ve aramızdaki sıcaklığın kıvılcımını hissediyorum.

Onun karşısında sadece sütyenim ve külotumla durduğum için kendimi biraz mahcup hissediyorum. Doğum yapan her kadın gibi benim de vücudumda çatlaklar var.

İzler. Beni son çıplak gördüğünde sahip olduğum vücuda kesinlikle sahip değilim.

İlk içgüdüm üzerimi örtmek, ama gözlerindeki yakıcı bakış beni hareketsiz bırakıyor.

"Hatırladığımdan daha da güzelsin." Sesinde o kadar çok şehvet var ki, bacaklarımın arasına bir ateş parçası gibi yerleşiyor.

Isı vücuduma yayılıyor ve küçük arzu dilleri tenimi yalıyor.

Kıyafetlerinin geri kalanını çabucak çıkarıyor. Onun çıplak mükemmelliğine bakıyorum, her yönden çok zarif bir erkek.

Arkama uzanıyorum ve gözlerimi onunkilerden ayırmadan sütyenimi çıkarıyorum. Kumaşın yere düşmesine izin veriyorum ve Carter'ın gözleri hemen göğüslerime kayıyor. Saf bir zevk sesi çıkarıyor ve bu da bana külotumu çıkarma cesareti veriyor.

"Siktir, bebeğim. Seni görmek beni nefessiz bırakıyor."

Şu anda onun ellerinin üzerimde olmasını istediğim kadar bir şeyi istediğim bir zamanı hatırlamıyorum.

Carter benim.

Ben onunum.

Sonunda birlikte olduğumuzu düşününce tüylerim diken diken oluyor.

Yüzüme uzanıyor ve parmaklarını yanağımnda gezdiriyor.

Gözlerimin onun yüz hatlarını, koyu kirpiklerini ve hiçbir şeyi kaçırmayan o derin kahverengi gözlerini içmesine izin veriyorum. Gözlerim yüzünden aşağıya, düz burnuna doğru iniyor ve sonra dolgun dudaklarına takılıyor.

Elimi yüzüne götürüyorum ve parmaklarımın uçlarını teninde gezdiriyorum, sadece onu hissetmenin tadını çıkarıyorum.

Onun eğildiği anda ben de ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ve dudaklarımız birbirini buluyor. İlk başta öpüşme yavaştı, ama sonra dillerimiz

buluşuyor ve ben zevkle inlemekten kendimi alamıyorum.

Carter dilini daha derine itiyor ve bir adım daha yaklaşarak bedenlerimizi birbirine çarpıyor.

Kıvılcımlar içimden fırlıyor ve doğruca karnıma gidiyor. K a h r e t s i n , tadı çok güzel. Son dört yıldır onsuz nasıl yaşadım?

Benden geriye kalan tek şey için için yanan küller olana kadar beni yakıyor. Onu daha fazla hissetmek için göğüslerimi göğsüne daha çok bastırıyorum.

Ereksiyonunun karnımın alt kısmına baskı yaptığını hissediyorum ve bana bu kadar yakın olduğu düşüncesi baş döndürücü.

Nefeslerimiz birbiriyle yarışana kadar beni vahşi ve aç öpücüklerle yutuyor.

Yüzündeki ifadeye bayılıyorum. Saf bir hayranlık ve şehvet. Buna bağımlı olabilirim.

CARTER

Onu kendime doğru çekiyorum ve yatağın olduğu yere geri itmeden önce çıplak vücudunun benimkine baskı yaptığını hissetmenin saf zevkini yaşıyorum.

Açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi onu yatağa kadar takip edip açlıkla öpüyorum. Kendimi onun içinde kaybetmek istiyorum. Kalbimdeki sevginin her zerresiyle onu öpüyorum.

Sonunda, Della tekrar altımda çıplak. Onu daha önce sikmemi engelleyen şey bir mucizeden başka bir şey değildi. Önce onun güvenini kazanmam gerekiyordu.

ilişkimizi bir sonraki seviyeye taşıyoruz. Hayatımın en uzun ayı oldu.

Ondan biraz uzaklaşıyorum ve şehvet dolu gözlerine bakıyorum. Onun her santimini içmek istiyorum.

Kalbim ilk kez hafifliyor. Kendimi rahatlamış ve huzurlu hissediyorum. Kızıma ve sevdiğim kadına sahibim. Kahretsin, ben şanslı bir adamım.

şu anda sadece Della'da kendimi kaybetmek istiyorum. Uzun, ipeksi kahverengi saçları örtünün üzerine yayılmış. Yanakları arzuyla kızarmış.

Bir kez daha, göğsümü patlayacakmışım gibi hissettirecek kadar şiddetli bir korumacılık duygusu dolduruyor. Biz birbirimize aitiz. Onu ilk gördüğümde anlamıştım. O gün benim olmuştu. Sonsuza kadar da benim olacak.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve teninde nazık öpücükler gezdiriyorum. "Carter," diye mutlulukla iç geçiriyor.

Kahretsin, bütün gece adımı söylemesini dinleyebilirim. Sanki bir dua gibi söylüyor.

Onun için çok sertim. Sikim karnında zonkluyor. İçine girdiğimde, benim için sadece birkaç saniye sürecek. Çok uzun zaman oldu.

Gece boyunca bunu telafî edeceğim, ama şu anda kontrolüm yok. Artık kendimi tutamıyorum.

Ağzımı göğsünün üzerine kapatıyorum ve teninin tadıyla inliyorum. Tadı hâlâ ezilmiş elma gibi. Kalçalarını bana doğru döndürmeye başlayana kadar yalamaya ve emmeye devam ediyorum.

Elimi karnına ve sonra da amına sürüyorum. Çok ıslaktı.

"Çok hazırsın bebeğim," diye inliyorum ipeksi tenine karşı. "Lütfen, Carter. Sana şimdi ihtiyacım var. Lütfen."

Benim kadınıml ne isterse, onu alır.

Hızla yataktan kalktım ve cebimden bir prezervatif aldım. Yatağa geri sürünmeden önce yuvarladım.

Bacaklarını omuzlarıma göre daha geniş açıyor. Yutmaya başlamadan önce amına bir öpücük konduruyorum.

Klitorisini kabaca yalamak ve umutsuzca amını emmek arasında gidip geliyorum. Onun uyarılması bağımlılık yapıyor ve tüm kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Vücudu gerilmeye başladığında, yakında geleceğini anlıyorum.

"Tadın çok tatlı," diye hırlıyorum amına karşı ve bu onu inletiyor.

Orgazm olduğunda hissedebilmek için iki parmağımı içine sokuyorum.

"Carter," diye inliyor nefes nefese, kendinden geçmiş ve amını ovuşturuyor

Yüzümün her yerinde.

Amcığı açgözlülükle parmaklarımı emmeye başladığında geri çekiliyor ve vücudunun üzerinde sürünüyorum. Sikimi amcığıyla aynı hizaya getiriyorum ve güçlü bir hamleyle onun sıkı, ıslak sıcaklığına dalıyorum.

"Kahretsin... kahretsin, bu cennet," diye homurdanıyorum onun sikimin etrafındaki mükemmel hissi karşısında.

Kasları dalgalanıyor ve amcığı beni sıkıca kavrayarak kalçalarımın öne doğru fırlamasına neden oluyor.

Ağızlarımız bir çılgınlık içinde buluşuyor ve sikimi ona doğru sürmeye başlıyorum, inilti üstüne inilti çıkana kadar itip kakıyorum.

Altımda orgazm oluşunu izlerken tüm sinir uçlarım yanıyor. "Carter," diye nefes alıyor ve bu tek kelimedeki saf zevk beni uçurumun kenarında.

Karnımda bir karıncalanma başlıyor ve beni daha hızlı hareket ettiriyor. Tam dünya etrafımda patlarken ve sikim Della'nın içinde sarsılmaya başlarken, adımı haykırıyor. Amcığı sikimin etrafında kasılıyor, içimdeki her son damlayı sağlıyor.

Henüz hareket edemiyorum. Della'yı hissetmek için birkaç saniye hareketsiz kalıyorum.

Gücüm bedenime geri döndüğünde, üst bedenimi yukarı itiyorum ve onun sevgi ve tatmin dolu gözlerine bakıyorum.

Dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Hemen döneceğim."

Prezervatiften kurtulurken, en son birlikte olduğumuz zamanı hatırlıyorum. Çabucak işimi bitiriyorum ve odaya girdiğimde hala yatakta yattığını görünce rahatlayarak iç çekiyorum.

Yorganın altına giriyoruz ve onun çıplak bedenini kendime çekiyorum. Gözleri uykuyla kapanana kadar onun güzel yüzüne bakıyorum.

Örtüyü vücudundan çekip çıkarıyorum ve hamileliğin bıraktığı her ize bakıyorum. Bu kadın benim çocuğumu taşıdı ve bunun kanıtı sonsuza dek teninde kalacak. Onu başka hiçbir erkeğin yapamayacağı bir şekilde damgaladığım düşüncesiyle gülümsüyorum. Della benim.

BÖLÜM 19

DELLA

Uyandığımda, beni saran sıcaklığa sarılıyorum. Carter gibi kokan battaniyelerin altından sadece gözlerim görünüyor. Dudaklarımdan bir mutluluk iç çekişi kaçarken gülümsüyorum.

Birkaç dakika sadece onun huzurlu yüzüne bakıyorum.

Benden odasına taşınmamı istedi. Dün gece kabul ettim ve bütün geceyi eşyalarımı taşıyarak geçirdik.

Yataktan kalkıyorum, banyoya girmeden önce şifonyerden temiz kıyafetler alıyorum. Kıyafetleri tezgâhın üzerine koyuyorum ve duşa uzanarak muslukları açıyorum.

Duş alt kattakinin iki katı büyüklüğünde. Bundan çok keyif alacağım.

Tam suyun altına girmek üzereydim ki Carter arkamdan geldi.

Kollarını bana doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor.

Boynumu okşuyor ve sonra fısıldıyor. "Seni her sabah çıplak görmeye alışabilirim."

"Bunu ayarlayabiliriz," diyorum kollarında dönerek.

"Artık benden kurtulmanın hiçbir yolu olmadığını biliyorsun."

Ellerimin güçlü göğsünün üzerinde kaymasına izin verdim, onu hissetmeyi seviyordum. Son kez içime girerken kıcının ellerimde esnemesinin anısı

gece beni anında tahrik ediyor.

Ona gülümsüyorum. "Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin. Seni yatağa bağlayabilirim, böylece seninle her zaman kötü bir şekilde oynayabilirim."

Ona bu sözleri söyleme cesaretinin nereden geldiğini bilmiyorum. Belki de gözleri bana karşı sevgiyle dolu olduğu içindir.

"Tutamayacağın bir söz verme," diyor baştan çıkarıcı bir şekilde.

Bana doğru eğiliyor ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. Bu adam tarafından arzulanmak çok iyi hissettiriyor.

"Beni bir kadın gibi, değerli bir şey gibi hissettiriyorsun," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Sen sadece bir kadın değilsin Della. Sen lanet olası bir tanrıçasın ve öyle sikilmelisin," diye homurdanıyor, gözlerinde şehvet dönüyor.

İçimi arzuyla sıkan aç bir öpücükle ağzını benimkine yapıştırıyor. Eğer külotum olsaydı, şu anda sıırılsıklam olurlardı.

Carter'la ilgili her şeyi seviyorum. Beni öpüşünü, ellerinin vücudumu okşamasını, benimle sevişmesini seviyorum. Ona asla doyamayacağım.

Sert ve hazır olan sikini bulana kadar bir elimin vücudunda gezinmesine izin veriyorum. Parmaklarımı etrafına sararak, onu okşamaya başlamadan önce sertçe sıkıyorum.

Carter bir inilti çıkarıyor ve elimi itmeye başlıyor. Ona baktığımda tek gördüğüm arzu, dudakları hafifçe aralanmış.

İkimiz de duşa girene kadar beni geri itiyor, sonra kalçalarını elime doğru çeviriyor.

"Bunu hissediyor musun? Şu anda seni isteyen benim. Sert ve hızlı bir şekilde," diyor, sesi derin ve gergin. Bunu ona yapabilmenin verdiği saf hazdan dolayı vücudum ürperiyor.

Kalçalarını tutuyor ve sırtım ona dönük olacak şekilde beni döndürüyor.

"Ellerini duvara koy ve eğil," diye homurdanıyor. Kahretsin, bana baskın erkek gibi davranmasına bayılıyorum.

Ellerimi duvara dayıyorum ve öne doğru eğilerek kıcımlı ona gösteriyorum. Eli sırtımda ve kıcımlının kabarıklığında sıcak bir yol çiziyor. Kolunu ön tarafıma doluyor. Ön kolu göğüslerimin arasına giriyor ve parmakları boğazıma dolanıyor.

Diğer eli arkadan bacaklarımın arasına kayıyor. Başımın omzuna yaslanmasına izin veriyorum ve bileğini tutarak ona tutunuyorum. Parmakları klitorisimin üzerinde geziniyor ve anında benden bir inilti çıkarıyor.

"Söylediğini duymak istiyorum bebeğim. Benim olduğunu söyle," diyor. Bir parmağını içime sokuyor.

Kıcımlı ona doğru itiyorum ve kaya gibi sert horozunu hissettiğimde, kendimi ona sürtünerek yukarı ve aşağı hareket etmeye başlıyorum.

"Seninim," diye fısıldıyorum nefes nefese suyun içine.

İçime bir parmak daha sokuyor ve sonra kıcıma doğru sertçe iterken amımı ovmaya başlıyor.

Bu çok erotik, parmakları amımda sihir yaparken sert horozunun kıcıma doğru kaydığını hissediyorum. Bileğini bırakıyorum ve göğüslerimi avuçlayarak onları sertçe sıkıyorum. Carter'dan alçak sesle bir inilti geliyor, bu da beni daha cesur yapıyor.

"Sikeyim evet," diye homurdanıyor, ben bir zevk bulutuna kapılana kadar daha da hızlı hareket ediyor.

Bir elimi önümden aşağı kaydırıyorum ve amımı avuçluyorum. Bir parmağımı onunkiyle birlikte amımın içine sokuyorum ve zevk dalgaları üzerime çökerken birlikte hareket ediyoruz.

Aniden benden uzaklaştı. Beni döndürüyor, kıcımdan tutuyor ve kaldırıyor. Tam içime girerken bacaklarımı ona doladım.

Onun kocaman sikinin amıma girdiğini hissetmek benden bir ıglık koparıyor. Orgazm sert vuruyor ve vücudumu titretiyor.

Carter, amım çiğ ve şişmiş hissedene kadar beni sertçe sikiyor. Kendi orgazmını bulurken tüm ağırlığımı alıyor. Son zevk de içinden akıp gidene kadar vücudunun benimkine karşı sarsıldığını hissediyorum.

Kollarımı boynuna doluyorum ve bundan sonra günlerimize kesinlikle böyle başlayabileceğimizi düşünüyorum.

CARTER

Son birkaç ayda hayatım çok değışti. O lokantaya girdiğimden beri sadece üç ay geçtiğine inanamıyorum.

Jamie için iyi bir okul buldum. Della'nın doldurması ve her şeyi hazırlaması için tüm formların çıktısını almayı yeni bitirdim. Yarın okula gidip Jamie'nin kaydını yaptırabiliriz.

Masamdaki telefonu açıyorum ve Della'nın dahili numarasını çeviriyorum. "Della Truman," diye cevap veriyor.

"Soyadını değıştirmemiz gerekiyor," diyorum.

Birkaç saniye sessiz kalıyor ve ben çok zorladığım için endişelenmeye başlıyorum.

"Carter Hayes, bana lanet olası bir telefonla evlenme teklif etmesen iyi edersin," diye tersliyor.

Anında yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Siktir, buna cesaret edemem. Taşaklarımı kesersin ve ben de daha fazla çocuk sahibi olmak isterim."

"Bu aramanın bir nedeni var mı?" diye sorar.

"Evet, kışını kaldırıp ofisime gel. Jamie için mükemmel bir okul buldum."

Ciyaklıyor ve sonra hat kesiliyor. Sandalyede arkama yaslanıp kapıyı izliyorum. Dakikalar sonra kapım pat diye açılıyor ve Della koşarak içeri giriyor. Kapıyı arkasından çarparak kapatıyor, sonra bana doğru koşarken ellerini çırpmaya başlıyor.

"Göster bana. Göster bana, göster bana!" Onun heyecanına gülmeye başladım.

"İyi bir okul. Bence oraya uyum sağlayacaktır. Aralarından seçim yapabileceği pek çok aktivite var."

Tüm evraklara bakmayı bitirdiğimizde, kollarını boynuma doluyor ve beni sertçe öpüyor.

Geri çekildiğinde, mutlulukla parlayan yüzünün görüntüsünü içime çekiyorum. Parmak uçlarımla yanağını, boynunu ve göğüs uçlarını okşuyorum. Gözlerim göğüs dekoltesine düşüyor. Üzerindeki bu elbiseye bayılıyorum.

"Bu elbiseyi sevdiğimi biliyorsun." Bana sırttı.

"Biliyorum."

Önünde diz çöküp ipeksi kumaşı bacaklarına doğru itiyorum. "Tut şunu."

Kumaşı çabucak kavırıyor ve ellerinin arasına alıyor.

"Carter," diye fısıldıyor. "Ya biri içeri girerse?"

"Bebeğim, içeri girmeye cesaret eden tek kişi sensin. Diğerleri denememesi gerektiğini biliyor."

Alt dudağını ısırırken hâlâ endişeli görünüyor. Ona

hınzırca sırtıyorum. "Bebeğim, rahatla."

Külotunu bacaklarından aşağı indirirken "Rahatla," diye mırıldanıyor. İçinden çıkmasına izin veriyorum ve cebime atıyorum.

Aminı avuçluyorum ve kalçasına bir öpücük konduruyorum. Sonra onu açıyorum ve onu yemeye başlıyorum.

"Kahretsin, Carter," diye nefes alıyor. "Sen bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin."

Bacaklarını daha geniş açmaya zorluyorum ve dilimi içine sokuyorum. Aletim pantolonuma doğru gerilirken onun tatlı uyarılmışlığını kucaklıyorum.

Ondan uzaklaşıp elini tutuyorum ve onu büyük pencereye doğru götürüyorum.

"Ellerini cama koy ve eğil."

Çabucak dediğimi yapıyor. Malzemeyi kışının üzerine kaldırıyorum, sonra pantolonumun fermuarını açıyorum. Ağrıyan sikimi serbest bırakıp girişine yerleştiriyorum. İçine girdiğimde, bir iniltiyle pencereye çarptı.

Kalçalarını kavriyorum ve sikimi acımasızca amına sokmaya başlıyorum. Onu becermeye asla doyamayacağım.

İsmimi mırıldanmaya başladığında vücudum onun üzerinde geriliyor. İçine boşalırken itmeye devam ediyorum. Orgazmı sert bir şekilde vuruyor ve ilk kez ondan bir çığlık kopuyor. Vücudu cama yaslanana kadar onu becermeye devam ederken elimle ağzını hızla kapatıyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyor ben çekilirken.

Spermilerim kalçalarından aşağı damlıyor ve ancak o zaman prezervatif kullanmadığımı fark ediyorum. Onu kucağıma aldım ve ofisimde bulunan banyoya taşıdım. Birkaç havluyu ıslattım ve onu nazikçe temizledim. Şişmiş amını görmek ve bunun içinde benim sikim olduğu için olduğunu bilmek, onu tekrar tekrar becermek istememe neden oluyor.

"Prezervatif* kullanmayı unuttum," diye açık açık söylüyorum.

Havluları çöpe atıyorum ve ona bakıyorum. Dudaklarında bir gülümseme var.

"Beni bu şekilde becerdiğin sürece buna izin vereceğim." "Sen tam bir baş belasısın," diye homurdandım.

Elini bana doğru uzattı. "Külotum, Bay Hayes."

Başımı salladım. "Onları saklayacağım, Bayan Truman. Bunu patronu ofisinde baştan çıkarmanın cezası olarak düşünün."

Biraz emin görünmüyor. "Ciddi misin sen?"

"Evet," diyorum sırtarak.

"Ofiste külot giymeden dolaşmamı mı istiyorsun?" "Evet."

Başını sallıyor ve alt dudağını ısırarak bir elini çeneme koyuyor. Dudaklarıma bir öpücük konduruyor, sonra fısıldıyor, "Tamam. Ofisinde külot giymeden dolaşacağım. Daha sonra masamda otururken beni pencereye karşı ne kadar sert becerdiğini hatırlayabilirim." Alt dudağını ısırıyor. "Elim masanın altından kayıp çıplak amıma gidebilir ve ben de kendimi parmaklamak zorunda kalabilirim."

Onun için çelik gibi sertim.

Uzaklaşmaya başladı ve ben ona doğru uzandığımda yüksek sesle gülerek ileri atıldı.

"Sonra görüşürüz, Bay Hayes."

Kıçını ofisimden dışarıya doğru sallayışını izlerken, "Lanet olası baş belası," diye homurdandım.

Fermuarımı yukarı çekip sikimi daha az görünecek şekilde konumlandırmaya çalışıyorum, tam o sırada ofisimin kapısı tekrar açılıyor. Della tekrar içeri giriyor ve gözleri anında sikimin üzerindeki elime gidiyor.

"Sizi durdurumama izin vermeyin. Formları unuttum."

Onları masamdan aldı ve tekrar dışarı çıktı. "Evet, kendime bir horoz teaser aldım."

BÖLÜM 20

DELLA

Jamie için ihtiyacım olan tüm evrakları aldığıma emin olduktan sonra fotokopi odasına iniyorum. Personelin çoğu öğle yemeğindeydi ama ben ofiste kalmayı tercih ettim, böylece yarınki okul ziyareti için her şeyi hazırlayabilecektim.

Birisi fotokopi odasının kapısını kapatıyor ve ben omzumun üzerinden bakıyorum. Stew'in bana doğru yaklaşmasını izliyorum.

Kahretsin, neden o da öğle yemeğinde değil? İlk günümünden beri onunla konuşmadım.

"İyi günler," diyorum Jamie'nin son karnesinin kopyasını çıkarırken. Okul hakkında bir şeyler duyduğunda çok heyecanlanacak.

Stew aniden saçlarımdan tuttu ve beni geriye doğru çekti. Saldırının şokuyla bir çığlık attım. Bir an için ne olduğunu anlayamayacak kadar sersemlemiştim.

Kendimi ondan kurtarmayı başarıyorum, ancak bu süreçte saçlarımı kaybediyorum ve bu da kafa derimin şiddetli bir şekilde acımasına neden oluyor.

Arkamı dönüp yüzündeki kötü ifadeyi gördüğümde, damarlarımda adrenalin pompalanmaya başlarken vücudum titremeye başlıyor. Çabucak yana savrulup aramıza biraz mesafe koyuyorum.

Bu adam deli! Ondan uzaklaşmalıyım.

Bana nefretle bakmasını izlerken aklımdan milyonlarca korkunç senaryo geçmeye başlıyor. İçimi buz gibi bir panik duygusu kaplıyor.

Kapalı kapıya bakıyorum ve kaçmam gerektiğini bilerek ileri atılıyorum.

Stew hızlı hareket ediyor ve bana doğru geliyor. Kalbimi yerinden sökmek üzere olan bir psikopat gibi görünüyor. Bana doğru uzandığında çığlık atıp yana doğru eğiliyorum ama kolumdan tutup beni geriye doğru çekiyor.

Stew'in sesi, vücudumdaki her sinir ucunu tahrik eden ve içimin titremesine neden olan vahşi bir hırıltı. "Senin yüzünden! Rütbemin düşürülmesi senin suçun. Maaşımdan kesinti yapmak zorunda kalmam senin suçun."

Dengemi kaybediyorum ama bu beni kapıdan uzağa sürüklemesine engel olmuyor. Dizlerim halıya sürtünüyor ve onun elinden kurtulmaya çalışıyorum.

Panik sağduyumun önüne geçmeye başladığında "Bırak beni," diye bağıryorum. Bedenimi onunkinden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o benden daha güçlü.

"Yapma bunu, Stew. Carter'la konuşabilirim. Dinlemesini sağlayabilirim." Sakinleşmesi için ona her türlü yalanı söylerim.

Hareketlerim panikle çılgınca artıyor ve odadaki hava sıcak ve havasız hale geliyor.

Aman Tanrım! Fotokopi odasında ölmek istemiyorum.

Stew kolumu bırakıyor ama ben ayağa kalkamadan ayaklarımdan tutup beni ileri doğru sürüklüyor. Bu hareket elbisemin kalçalarımın etrafında toplanmasına neden oluyor ve içimi soğuk bir korku kaplıyor. İç çamaşırı giymiyorum. Elbise biraz daha yukarı çıkarsa, bu deli adam çıplak olduğumu görecek.

Mücadeleyi bırakıp elbisemi tutuyorum ve aşağı doğru çekmeye çalışıyorum. Beni uzak köşeye sürüklerken elbiseyi yerinde tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Boğucu bir korku hissi göğsüme ağır bir yük gibi çökerken paniklemeye başlıyorum.

"Bırak beni," diye tükürdüm ona.

Gözlerindeki çılgın bakışı gördüğümde, beni öldürmeyi planladığından emin oluyorum. Elbiseyi bırakıyorum ve bacaklarımdaki tüm güçle ona tekme atmaya başlıyorum.

Topuğum boynuna çarpıyor ve nefes nefese kalarak kıcının üzerine düşüyor.

Hızla vücudumu çeviriyorum ve ondan sürünerek uzaklaşıyorum. Ayağımdan tutup beni istediği yere geri çekmeden önce fazla uzaklaşmamıştım.

Sırtıma tırmanıyor ve iğrenç parmaklarını boynuma doluyor. Yüzümü haliya çarpmaya başlıyor ve ben daha fazla acımaması için başımı çevirmeye çalışıyorum.

"Sen," diye hırlıyor. "Senin yüzünden her şeyi kaybettim!"

Tırnakları derime batana kadar parmakları boğazımı sıkıyor. Nefes almak için öğürmeye başlıyorum ve nefes almayı başaramadığımda korkudan çıldırıyorum.

"Seni öldüreceğim, böylece her şeyi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu öğrenecek," diye tıslıyor Stew.

Bu benim sonum olamaz.

Kızımın büyüdüğünü görmek istiyorum. Carter'ın onunla koridorda yürüdüğünü görmek istiyorum. Bebeklerini kucağıma almak istiyorum. Carter'la birlikte yaşlanmak istiyorum.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor ve vücudum kasılıyor. Bir çarpma sesi duyuyorum ve sonra sesler bağılıyor.

Stew'in ağırlığı üzerimden kalktı ve sonra başka eller beni yakaladı.

Çekiyor ve vuruyorum ama sanki ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi geliyor. Tek duyduğum ciğerlerimin nefes almak için çıkardığı hırıltılı ses.

Stew'ten sürünerek uzaklaşırken cin çarpmış biri gibi vurmaya, tekmelemeye ve hırlamaya devam ediyorum. Dehşet her yerimi ele geçirdi. Dehşetin yarattığı bu durumda tek bir düşünce var: Daniele için hayatta kalmalıyım. Bundan bir şekilde kurtulmalıyım.

Mide bulantısı beni ele geçiriyor ve kusmaya başlıyorum. Hareket etmeye çalışıyorum ama gücüm hızla azalıyor.

Oh, Tanrım! Kızım için hayatta kalmalıyım.

Biri beni arkamdan yakalıyor ve dirseğimi ona doğru savurmaya çalışıyorum. Hareket dengemi bozuyor ve yana düşüyorum, vücudum kasılmaya başlıyor ve başka bir bulantı dalgası beni eziyor. O kişi bedenimi kendine doğru çekiyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

Sonunda kusmayı bıraktığımda boğazım yanıyordu. "Dur. Sadece dur," Ağla.

"Della," biri ağlar aracılığıyla ve bulanıklık .
Histeri Bu

Beni sarıyor.

O kişi beni bırakmadığında boğazım çiğnenip kanayana kadar çığlık atmaya başlıyorum.

"Çıkarın onu buradan," diye bağılıyor beni tutan kişi. "Onu öldürmeden önce buradan çıkarın."

Bulanık gözyaşları arasında etrafımda hareket eden insanları görüyorum. Biri önümde diz çöküyor ve bir an için onu tanıyamıyorum.

"Della, iyi olacaksın. Sağlık görevlileri yolda," diyor.

Biraz hava emmeye çalışıyorum ama acı çok fazla. Harap olmuş boğazımdan bir feryat kopuyor ve öne doğru yığılıyorum.

Adam elleriyle yüzümü çerçevesiyor ve dokunuşu aşırı ısınmış tenimde serinliyor. Yüzümü kendine doğru kaldırıyor ve ancak o zaman onu tanıyorum.

"Logan?" Törpüledim.

"Evet, tatlım. Bizim için hareketsiz kalmaya çalış. Rhett seni tutuyor. Güvendesin."

"Rhett?"

"Yanımdayım bebeğim," dediğini duyuyorum arkamdan. Sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. Sahip olduğum her güç kısıntısı yok oluyor ve bedenim onunkine gömülüyor.

CARTER

Telefonum çalıyor ama duymazdan geliyorum. Bu belgeleri imzalamayı bitirmeliyim ki Charlotte saat 14:00'teki toplantıma gitmeden önce onları geri alabilsin.

Sonunda o şey çalmayı kesiyor.

Ofisimin kapısı açılmadan önce üç belge daha imzaladım.

Charlotte'un solgun yüzü beni bir anda ayağa kaldırdı.

"Ne yin var? Kendini hasta mı hissediyorsun?" Bayılma ihtimaline karşı yanına koştum.

Kolumdan tuttu ve beni ofisten çıkarmaya başladı. "Gitmen gerek. Fotokopi odasındalar. Biri Della'ya saldırmış."

Başımı sallayarak Charlotte'a kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?" Sonra kelimeler kafama dank etti. *Della saldırıya uğradı.*

Ofisimden koşarak çıkıyorum ve asansörlere ulaştığımda, lanet şey açılana kadar düğmeye tekrar tekrar b a s ı y o r u m .

İçeri giriyorum ve sabırsızlıkla kapıların kapanmasını bekliyorum. Nihayet önümde kapandıklarında, yumruğumu aynaya vuruyorum. Ayna çatırdayarak parçalanıyor ve yere düşerken hızla geri çekiliyorum.

Korku beni ele geçirirken yumruklarımı açıp kapatıyorum. Della.

Della'm.

Zihnim koşturuyor, gerçekten önemli bir şeye odaklanamıyorum.

Asansörün kapıları açılıyor ve dışarı adımımı atar atmaz içimdeki şok ürperiyor. Bina güvenliği her yerde. Sağlık görevlilerinin bana doğru koşuşunu izliyorum. Yanımdan geçip fotokopi odasına giriyorlar ve ancak o zaman hayat bedenime geri dönüyor.

Sağlık görevlilerini takip ediyorum ve fotokopi odasına girdiğimde dünyam dönmeye başlıyor. Della yerde yatıyor ve Rhett onu tutuyor. Logan onun önünde diz çökmüş durumda ve sağlık görevlilerinin ona ulaşabilmesi için hareket etmeye başlıyor.

Gözlerim odanın içinde geziniyor ve sanki biri bana yumruk atıyormuş gibi hissediyorum. Kusmuğu görüyorum. Kahretsin, pis koku havada asılı duruyor.

Bir sağlık görevlisi boynuna uzanırken Della'ya dönüp bakıyorum. Rhett'in kucığında çırpınmaya başlıyor, acı çığlıklar atıyor.

Ona doğru yürümeye başladım. Sanki başka bir şey bedenimi ele geçirmiş gibi hissediyorum. Kaçmak istiyorum ama boktan bir nedenden dolayı kaçamıyorum.

Logan elini göğsüme koyuyor. Ağzının hareket ettiğini görüyorum ama söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Sadece Della'yı duyabiliyorum.

Öfke beni ele geçiriyor ve Logan'ın yanından geçip gidiyorum. Sağlık görevlilerinden biri beni durdurmaya çalıştı ama onu iterek yolumdan çektim.

Della başını kaldırdığında ona uzanıyorum ve yüzündeki korku beni mahvediyor. Onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Rhett onu bıraktığında göğsünden. Vücudu öne doğru fırladı ve bana çarparken onu yakaladım.

Nefes alışları boğazını gıcırdatan acı dolu soluklara benziyor. Keşke onun yerine ben nefes alabilsem.

"Bebeğim," diyorum ama sesim benim sesim gibi çıkmıyor.

Kendini bana doğru çekmeye çalışıyor ama vücudunda hiç güç yok.

Birdenbire gerçeklik yüzüme çarpıyor ve sanki bir kâbusun içine düşmüş gibi hissediyorum.

Kollarımı ona doladım ve titreyen bedenini kendime çektim. "Ne oldu lan?" Rhett'e homurdandım.

"Biri ona saldırdı. Çığlıklarını duyduğumuzda baskı odasındaydık," diyor Rhett. Onu daha önce hiç bu kadar solgun ve üzgün görmemiştim. "Pislik herif onun tepesindeydi, onu boğuyordu."

"Kim?" Tıslıyorum.

Rhett başını sallar. "Bilmiyorum. Korumalar onu sürükleyerek götürdü."

Sağlık görevlisi, "Efendim, onu hastaneye götürmemiz gerekiyor," diyor. dikkatini tekrar ona verdi.

Kahretsin, o haklı.

Geri çekilmeye başlıyorum ama Della benimle

birlikte hareket ediyor. "Bebeğim, bırak sana

baksınlar," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor, bana daha da sokuluyor.

Sağlık görevlisi koluna uzanır ama Della çığlık atmaya başlar. "Hayır. Hayır. Hayır." Kollarımın arasından sürünerek arkama geçiyor ve bu aklımı kaçırmama neden oluyor.

"Sakın ona dokunma!"

"Carter, onu kontrol etmeleri gerekiyor," diyor Rhett, vücudunun yarısını benimle sağlık görevlisinin arasına yerleştirerek.

Söyledikleri mantıklı ama kimsenin ona yaklaşmasına izin veremem. Onu kollarıma alıp kaldırıyorum. Yüzünü boynuma gömüyor ve vücudu kollarımda titriyor.

Rhett'e başımı salladım. "Gitmesine izin veremem. Gitmesine izin verirsem beni asla affetmez. Sen git -" Gözyaşlarım beni boğuyor ve onları kontrol etmeye çalışmak için zorlukla yutkunuyorum. "Git bir doktor bul. Ne kadar ödemen gerektiği umurunda değil. Bir doktor bul ve onları daireye getir. Onu eve götüreceğim."

"Lanet olsun Carter," diye tıslıyor Rhett. "Onu öylece alamazsın. İfade vermesi gerekiyor. Burası lanet olası bir suç mahalli."

Onu daha sıkı tutarken ona ters ters bakıyorum. "Onu benim ölü bedenimden ayırmak zorunda kalacaksın. Onu eve götürüyorum. Polisler orada ifadesini alabilir. Bir doktor ona orada bakabilir."

"Yapamazsın -"

"Yapabilirim ve yapacağım."

Kimseye aldırmadan odaya doğru yürüyorum. Binadan çıktığımda Peter'ın arabasıyla beni beklediğini görünce rahatladım. Beni saat 14:00'teki toplantıya götürecekti.

Arka koltuğa kaydım ve Della'yı kucağıma aldım. Karmakarışık saçlarına öpücükler konduruyorum. Çok üşüyor. Öne doğru oturuyorum ve onu kucağımdan indirmeden ceketimi çıkarmaya çalışıyorum.

Onu sıkıca tutmadan önce etrafına sarıyorum. Ağlamayı bıraktı ama yüzündeki boş ifade beni gerçekten endişelendiriyor.

Telefonum çalmaya başladı ve hemen cebimden çıkardım.

"Ne?" Duygularımı zar zor kontrol ederek tıslıyorum.

"Sağlık görevlileri sizi takip ediyor. Lütfen onlara bir bok vermeyin. Ben doktor çağırırken bırakın ona baksınlar."

"Tamam."

"Danny," diye mırıldanıyor Della.

"O ne bebeğim?"

"Danny. Beni görmesine izin verme."

"Siktir." Unutmuşum. Hemen Jamie'yi aradım. Telefonu açtığında Danny'nin güldüğünü duydum. "Jamie, Danny'yi parka götür. Ona bir dondurma al ve orada biraz oynamasına izin ver."

"Neden?"

Kendimi kaybetmemek için derin bir nefes alıyorum. "Lütfen, ufaklık. Danny'yi parka götür."

"Tamam. Onu bir saatliğine alacağım."

"Teşekkürler."

Daireye vardığımızda, onu daireye taşıırken vücudunu sarsmamaya dikkat ediyorum. Danny'nin kazara görmemesi için onu üst kata çıkarıyorum. Tam yatağa yatırmıştım ki kapı çalındı. Onu hemen bir battaniyeyle örtüyorum, sonra da kapıyı açmak için koşuyorum.

Logan sağlık görevlileriyle içeri girdiğinde rahatladım.

"Jamie ve Danny'nin parktan dönme ihtimaline karşı burada kalır mısın? Beni ara ki Jamie'yle konuşabileyim."

"Elbette." Bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor.

Arkamda sağlık görevlileri olduğu halde hızla merdivenleri çıktım. Yatağın etrafından dolaşıp Della'nın arkasına oturuyorum.

"Bebeğim, sana bakmaları gerek. Ben buradayım. Seni iyileştirmelerine izin ver."

Yüzüne bile iyice bakamadım. Sağlık görevlisi üzerinde çalışmaya başladığında, gözlerim her çürüğe takılıyor. Boynunun etrafındaki izler en kötüsü. Morarmışlar ve derisi yer yer kırılmış.

Doktor gelene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Sağlık görevlileri odayı terk edip doktorun devralmasına izin verdiler.

İnsanlar gelip gitmeye başlar. Herkes Della'nın otomatik pilota bağlanmış gibi cevapladığı sorular soruyor. Sanırım öyle, her şeyi düşünürsek

Bu oldu.

Polisten Stew Roberts olduğunu öğrendim. Ona yaptığım şeyin intikamıydı.

Şansım varken onu öldürmeliydim.

BÖLÜM 21

DELLA

Saldırıdan bu yana bir hafta geçti. İşe dönebilmek için morlukların geçmesini bekliyorum.

İlk üç gün hiç yemek yiyemedim. Tek hatırladığım midemin bulandığı. Gerisi tamamen bulanık.

Carter, ben ona işe dönmesini söylemeden önce dört gün benimle kaldı. İşler ne kadar çabuk normale dönerse, ben de o kadar çabuk yoluma devam edebilirim. Stew ağır saldırı ve cinayete teşebbüsle suçlanıyor. Cezasını çektikten sonra onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım.

Aynadaki yansımama bakıyorum ve parmak uçlarımı boynumdaki izlerin üzerinde gezdiriyorum.

Neredeyse öliyordum.

Başka bir insan az kalsın canımı alıyordu.

Gözlerindeki o çılgın bakışı asla unutmayacağım. Sesindeki ölüm vaadini asla unutmayacağım. Ona inanmıştım.

Şaşırtıcı bir şekilde, uyurken hiç kâbus görmüyorum. Asıl kabusu uyanıkken görüyorum - anılar. Olanlarla başa çıkmanın zaman alacağını biliyorum.

Adamlar sürekli girip çıkıyor, beni kontrol ediyorlar. Hayatımı Rhett ve Logan'a borçluyum.

Marcus odaya girdiğinde bir sandalyede oturmuş pencereden dışarı bakıyordum. Onu burada gördüğüme şaşırdım. Carter burada olmadığı sürece asla ziyarete gelmez.

Duvara yaslanıp pencereden dışarı bakıyor. O bir şey söylemeyince ben de pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum.

"Diğerleriyle senin kadar yakın olmadığımızı biliyorum ama sana değer verdiğimi söylemek istedim."

Dudaklarımı gülümsemeye zorlamaya çalışıyorum ama bu çok zor.

Marcus sandalyenin yanına çömeliyor ve mavi gözleri bana takılıyor. Aslında ona hiç bakmamıştım. Gözleri benimkilerden biraz daha koyu.

"Öleceğini düşünmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Hissettiğin korkuyu biliyorum. Düşüncelerini biliyorum."

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

"Günlerce sadece kokusunu alırsınız. Yemek yiyemiyorsun çünkü tek tadın bu.

Gözlerini kapattığında tek gördüğün bu. Anladım, Della."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben ondan uzaklaşırken çeneme uzanıyor, yüzümü ona bakmam için geri çeviriyor.

"Her şey daha iyi olacak." Bu sözleri daha önce de duymuştum ama ilk kez inanıyorum. "Bugün değil. Yarın değil. Yakın bir zamanda değil. Ama idare edebildiğiniz sürece azalmaya başlar."

"Nasıl?" Kelimeyi gözyaşlarımın arasından soluyorum.

"Size nasıl olduğunu söyleyemem. Her kurtulan için farklıdır."

Hayatta kalan kelimesi onun eline uzanmamı sağlıyor. Parmaklarını benimkilere doluyor ve bir süre birlikte oturuyoruz.

"Ben hayatta kalanlardanım," diye fısıldıyorum.

Marcus ayağa kalkıyor ve elimi sıkıca tutuyor. "Sen hayatta kalanlardansın, Della."

Yürümeye başlamadan önce alnıma bir öpücük konduruyor.

"Marcus," diye seslendim ona.

"Evet," diyor omzunun üzerinden. "Daha çok ziyarete gelmelisin."

Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Elbette."

CARTER

Della geçen hafta çalışmaya başladı. Sadece yarım gün çalışıyordu. En azından bu konuda uzlaşmasını sağladım. Ona kalsa tam gün çalışacaktı.

Gelecek hafta Jamie okula başlıyor. Della Jamie'yi kaydettirmek için benimle gelemedi çünkü izler hala çok belirgindi.

Della ve Jamie okul için gömlek bakarken oturup onları izliyorum. Danny ayaklarımın dibinde oturuyor ve bir oyuncak bebekle oynuyor.

Jamie bir elbise alır ve vücuduna yaslar. Komik bir şekilde yürümeye başlıyor ve arkasını döndüğünde gözlerini kısıyor ve ön dişlerini alt dudağının üzerine itiyor. Yaptığı komik surata kıkırdıyorum.

"Balodaki en güzel kız ben olacağım," diyor cırtlak bir sesle. Danny yanımda gülmeye başlıyor ve ardından Della gülüyor.

Gülümseyen yüzünü görünce duygularım kabardı. Kahretsin, gülüşünü duymayı özlemişim.

Daha sonra kızların ikisi de uyuduğunda, yatağa oturup meşgul olduğumuz devralma işlemi için bazı belgeleri gözden geçiriyorum.

Banyo kapısı açılıyor ve Della çıplak bir şekilde dışarı çıktığında kağıtlar elimden düşüyor.

Yatağa ve bacaklarımın üzerine sürünüyor. Kağıtları yere atarken gözlerini benden ayırmıyor.

Pantolonumun fermuarını açtı ve ben de çıkarmasına izin verdim. Gömleğimi başımın üzerinden çekip tekrar arkama yaslanıyorum. Kalçama bir öpücük konduruyor, sonra parmakları sikimin etrafını sarıyor. Beni hafifçe okşuyor ve tenimde zevkten karıncalanmalar oluşuyor. Beni daha hızlı okşamaya başladığında boğazımın arkasından bir inilti yükseliyor.

İsteddiği her şeyi yaparım ve bunun nedeni beni tam anlamıyla avucunun içine almış olması değil, onu tüm varlığımla seviyor olmamdır.

Biraz öne eğiliyor ve gözlerim açılıyor. Kahretsin, beni ağzına alacak. Sadece bu düşünce bile sikimin onun elinde beklentiyle zıplamasına neden oluyor. Nefesim kesiliyor ve midem sıkışıyor.

Dudakları etrafımı sarmadan önce sikimi bir kez daha pompalıyor. Hassas tenimin üzerinde sıcak bir hava patlıyor ve yine sikimin sarsılmasına neden oluyor.

Dilini horozumun hassas başının etrafında döndürürken emmeye başlar, neredeyse o anda boşalmamı sağlar.

"Siktir, Della. Çok iyi hissettiriyor. Durma," diye homurdanırken kalçalarım itmeye başlıyor, sikimi ağzının içinde daha derinlere daldırmak istiyorum.

Geri çekiliyor ve beni tabandan uca yalıyor, anında ucunda pre-cum oluşmasını sağlıyor.

Uzun süre dayanamayacağım. Hay sikeyim.

Ağzını tekrar tamamen üzerime kaydırıyor ve sonra başını aşağı yukarı sallayarak beni sertçe emmeye başlıyor.

Başımı arkaya yaslayıp beni emmesini izliyorum. Ona uzanıyorum ve ellerimin ipeksi saçlarına dolanmasına izin veriyorum. Beni sertçe emerken dudaklarının üzerimde kaymasını izlerken başının ellerimin altında hareket ettiğini hissetmek, lanet olsun, bu şimdiye kadar gördüğüm en erotik şey.

Nefeslerim ayrılmış dudaklarımın üzerinden daha hızlı geliyor ve içim zevkle sıkışıyor.

O inliyor ve ben titreşimi taşaklarıma kadar hissediyorum ve bu beni uçurumun kenarına gönderiyor. Kıç kaslarım geriliyor ve sert bir hamleyle yataktan kalkıyorum.

"Siktir, boşalacağım bebeğim," diye inlerken kalçalarım sert ve hızlı bir şekilde itmeye başlıyor, içimdeki o coşku patlamasını arıyorum.

Yumruğunu sikimin dibinde sıkıyor ve bir kez daha sertçe emiyor. Orgazmın içimi titretmesi için ihtiyacım olan tek şey bu, sıcak ve yoğun.

Son zevk de uçup gittikten sonra, tamamen tükenmiş bir halde yatağa geri çöküyorum.

"Bu mükemmeldi."

Bana gururla gülümsüyor. "Mükemmel olmayı hedefliyordum, Bay Hayes." Kucağıma tırmanıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Seni emdiğim için boşalmanı izlemek çok tahrik edici." Sesi baştan çıkarıcı ve gözleri şehvetle yanıyor.

Vücudunun ihtiyaçtan titrediğini hissedebiliyorum. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor. Onu çiğ çiğ becermemi istiyor. Sikim için can atana kadar onun tatlı amına işkence edeceğim.

Kendini hâlâ iyileşmekte olan sikimin üzerine yerleştirmeye çalıştığında, kalçalarını tutarak onu durduruyorum. İyileşmek için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var ve

oyuna geri dönecek.

Parmaklarım klitorisine değene kadar gözlerindeki soruyu görüyorum. Onu hafifçe çimdikliyorum ve ağzı bir iniltiyle açılıyor. Meme uçları daha da sertleşiyor ve öne doğru eğilip birini dişlerimin arasına alıyorum. Yavaşça ısıyorum ve vücudunu bir titreme sarıyor.

Parmağımı içine soktuğumda, benim için ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum ve bu beni çok daha hızlı sertleştirmeye yardımcı oluyor.

Parmağımı çekiyorum ve sonra sikimi tutarak, kalçaları utanmadan bana sürtünene kadar klitorisini ovmaya başlıyorum, amı daha fazlası için yalvarıyor.

Tekrar inerken yanakları zevkle kızarıyor. Yumuşak yüz hatlarını, inlemeleriyle dudaklarını ayırmasını, meme uçlarının sertleşmesini ve kalçalarını üzerime bastırmasını içime çekiyorum.

Siktir, o benim hayatım.

Onu becereceğim ve her dakikasından zevk alacağım. "Carter," diye inliyor.

Aletimi açıklığına sürterken amıyla alay etmeye devam ediyorum.

"Söyle bebeğim," diye homurdanıyorum, kelimeleri nefes nefese dudaklarından duymak istiyorum. "Becer beni," diye inliyor arzu dolu gözleri bana yalvarıyor.

Aletimin başını onun açıklığına yerleştiriyorum ve ben yukarı itemedi o beni aşağı itiyor. Çılgınca bana binmeye başladığında zevk ezici.

Rüyalarımın kadını beni çiğ çiğ sikerken başımın geriye düşmesine izin verdim.

Tenlerimizin birbirine çarpması, nefeslerimizin hızlanması ve kalplerimizin küt küt atması bu anı daha da mükemmel hale getiriyor.

Parmakları omuzlarıma gömülüyor ve yüzünde saf bir coşku ifadesi belirirken, "Carter... sikeyim...Carter," diye sayıklamaya başlıyor.

Orgazmını kovalarken daha hızlı hareket ediyor ve beni sınırın ötesine itiyor. Dudaklarımdan bir çığlık kaçarken sertçe itiyorum. Ayak parmaklarımı kıvırıyor, vücudumu uyuşturuyor,

Dünyayı sarsan bir şehvet.

Bana yaslanıyor ve uzun bir süre ikimiz de hareket etmiyoruz.

BÖLÜM 22

DELLA

Çok parası olan insanları tanımak işe yarıyor. Stew Roberts'a karşı ifade vermek için aylarca beklemek zorunda kalmadım.

Bugün hüküm giydi ve kelepçeli olarak nasıl götürüldüğünü gördüm. İhtiyacım olan özgürleştirici bir andı.

Çocuklar kutlama için bir parti vermek istediler ama ben onları durdurdum. Yarın Jamie'nin okuldaki ilk günü olacağı için tüm arkadaşlarımla sakın bir akşam yemeği yemeyi tercih ettim.

Küfür kavanozundaki parayı kullanmam için beni ikna etti, böylece herkes için dışarı çıkabilecektik.

"Pizza," diye bağıyor Rhett tezgâhın üzerindeki kutuları görünce. "Krallara layık bir yemek."

Danny, Rhett'e sarılmaya giderken, "Babam bir kral," diyor. "Sen kral mısın, Rhett Amca?"

Onu kaldırırken tombul yanağından öpüyor. "Henüz değil, bebek-kız. Kral olmadan önce kendime ait bir prensese ihtiyacım var."

"O zaman nesin sen?" diye soruyor masumca. "Ben bir efsaneyim, bebek-kız."

Onu yere bıraktı ve koşarak yanıma geldi. "Anne, o bir lege... bir lege... o benim amcam Ledge."

Gölüyorum ve Rhett'e bakıyorum. "Hey, Ledge Amca." Ona kaşlarını oynatıyorum.

"Bunu sevdim. Ledge. Kahretsin, hep havalı bir isim istemişimdir."

"Ledge Amca, biraz pizza istiyorum. Peynirli olanlardan." Danny onun bacağına tırmanmaya başlar, böylece onu tekrar kucağına almaktan başka çaresi kalmaz.

Herkes gelmeye başladığında mutfak tezgahına oturuyorum.

Rhett Danny'yi beslemeye başlar ama Danny her lokma istediğinde yanağını öpmek zorunda kalır. Minik eliyle onu yediriyor.

CARTER

Mutfakta kızların işlerini bitirmesini bekliyorum. Evim onların farklı parfümlerinin kokusunu taşıyor.

Etrafıma bakıyorum ve Danny'nin boyama kitabı ile boya kalemlerinin yerde yattığını görünce gülümsüyorum. Jamie'nin ceketini kanepelerden birinin arkasında duruyor. Della'nın çantası tezgahın üzerinde. Nereye baksam onlara ait bir şey görüyorum. Burayı evleri yapmışlar. İlk defa, kalp atışları olan bir evim var.

Kızlar mutfaka giriyor ve ben de beslenme çantalarını önlerine koyuyorum. Danny için de bir tane hazırladım, her ne kadar gideceği kreşte kahvaltı ve öğle yemeği alacak olsa da.

"Bugün kızlarım için büyük bir gün."

Jamie korkmuş bir yüz ifadesiyle, "Bize öğle yemeği hazırlamışsın," diyor. "Yenilebilir mi?"

"Ha-ha. Ne kadar komiksin değil mi?" antanın içine bakıp gülümsediğinde gülümsüyorum.

"Buna alışabilirim." Jamie, Della ve Danny'ye döner. "Bize bir dakika izin verir misiniz? Hemen geliyoruz."

"Elbette," diye göz kırpıyor Della bana ve eşyalarını topluyor.

Jamie bana dönmeden önce onların gitmesini bekliyor. Çenesi titremeye başladığında ve gözlerinden yaşlar szldğnde şaşırıyorum.

"Senin sadece kayınbiraderim olduğunu biliyorum, yani neredeyse. Sadece cesaretini toplayıp ona sorman gerekiyor." Bir damla gözyaşını siler ve ayaklarına bakar.

Az önce beni kutsadığını fark ettiğimde duygularım göğsümde kabarıyor.

Sonra tekrar yukarı bakıyor ve yanağından bir damla yaş süzülüyor. Yüzüne uzanıp sildim.

"Sen sadece Danny için iyi bir baba değilsin." Nefesini içine çeker ve kelimeleri ağzından kaçırır. "Sen benim için babaya en yakın şeysin ve sadece sana teşekkür etmek istiyorum. Seni seviyorum Carter."

Hay sikeyim. Onu kucaklarken gözyaşları dökülmeye başladı.

"Ben de seni seviyorum Jamie. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi?" Geri çekiliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Biliyorum."

"Güzel. Hadi seni okula götürelim. Gzn korkutmam gereken birkaç ocuk var." "Ne?"

Jamie hemen arkamdayken daireden ıktım.

Asansöre doğru yürürken "Beni utandırmayacaksın, değil mi?" diye soruyor.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, "Aklımın ucundan bile geçmez," diyorum ve kendimi on metre boyunda hissediyorum.

Kapılar kapanırken, "Ama ocuklar için kefil olamam. Aşağıda bekliyorlar."

Asansöre yaslandı ve iç geçirdi, "Bu durumda utançtan öleceğim."

BÖLÜM 23

DELLA

Jamie endişeyle arabanın arkasından bakarken, "Dur da içeri gireyim," diyor.

Çocuklar konvoy halinde arabamızın arkasından geliyorlar. Jamie'nin saklamaya çalıştığı gizli gülümsemeleri gördüm. Bu ilgiye bayılıyor.

Carter arabayı durdurur durdurmaz kapıları kilitliyor.

"Hayır!" Jamie kapıyı açmaya çalışırken gülmeye başlar. "Beni sevdiğini sanıyordum, Carter?"

"Seviyorum, bu yüzden bunu yapıyorum," diyor kocaman bir gülümsemeyle. "Tüm o azgın sikler senden uzak durduğunda beni daha da çok seveceksin."

"Kavanoza beş dolar borcun var." Önce Carter'ın yanağına, sonra da benim yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Sizi seviyorum çocuklar, şimdi kapıyı açın."

Sevgi sözcükleri karşısında ağzım açık kaldı. Jamie'nin bu sözleri söylediğini hiç duymamıştım.

Çocuklar Jamie'nin kapısının önünde sıra oluştururken Carter kapıları açar. Dışarı çıkar ve Rhett onu öpebilmesi için yanağını çevirdiğinde kızarmaya başlar.

Onlar gitmesine izin vermeden önce her birini öpmek zorunda.

Bütün kızların erkeklere, erkeklerin de arabalara nasıl baktığını fark ediyorum.

Jamie'nin çok popüler olacağını hissediyorum.

Hep birlikte kreşe gidiyoruz ve Danny sandalyesinde zıplamaya başlıyor. "Sıra bende!" diye heyecanla bağırıyor.

Dışarı çıktım ve koltuğun kemerini çözdüm. Kollarıma atlıyor ve dudaklarıma ıslak bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum, anneciğim."

Kollarımda kıpırdanmaya başlamadan önce kelimelerin sıcaklığını içime çekecek zamanım bile olmuyor.

"Seni seviyorum Danny," diyorum gülmeye başlarken. "Biliyorum. Beni hemen yere bırak," diyor.

Onu yere bırakırken gülüyorum ve o arabanın etrafında koşuyor.

Adamların hepsi onunla göz hizasında olacak şekilde çömeliyor.

Yanaklarına ıslak öpücükler kondurmaya başlıyor.

"Seni seviyorum, Marcus Amca. Seni seviyorum, Jax Amca. Seni seviyorum Logie Amca. Seni seviyorum, Ledge Amca." Yumruklarını yanlarına doğru itiyor ve derin bir nefes alıyor. "Hepinizi sevmek zor iş."

Aynı anda hem ağlıyorum hem gülüyorum.

Carter onu kucağına alıyor ve içeri götürüyoruz. Yanağına bir öpücük konduruyor ve "Seni seviyorum babacığım" diye fısıldıyor.

Kızımıza daha sıkı sarılıyor, tombul yanağına bir öpücük konduruyor ve "En çok seni seviyorum babasının prensesi" diye fısıldıyor.

Kolunun bana dolanmasıyla uyandım. Beni yatağın kendi tarafına doğru sürüklüyor ve sırtımı göğsüne bastırıyor. Yüzünü saçlarıma gömüyor ve ben

Beni içine çektiğini duyuyorum.

"Hâlâ ezilmiş elma gibi kokuyorsun," diye fısıldıyor. "Beni tamamlıyorsun, Della. Sen ve kızlar olmasaydınız, hayatımın hiçbir anlamı olmazdı."

Sözleri boğazımda bir yumru oluşturuyor, y u t m a y a çalışıyorum.

"Senden çok hoşlanıyorum, Della Truman," diyor. "Ben de senden hoşlanıyorum," diye fısıldıyorum.

Dudakları yüzümün kenarlarında geziniyor ve çeneme ulaştığında "Seni seviyorum Della Hayes" diyor.

Yüzümü hafifçe çeviriyorum, ta ki nefesini ağzımın kenarında hissedene kadar ve zaman donuyor.

"Sen benim çocuğumun annesisin, sevgilimsin, en iyi arkadaşımsın, ama umutsuzca karım olmanı istiyorum."

Gözyaşlarımın arasından ona gülümsedim. "Sen iki çocuğumun da babasisin." Hafifçe kaşlarını çattı. "Dört yaşındaki kızımızın ve şu anda beş haftalık olan doğmamış bebeğimizin."

Hızlı hareket ediyor, ağzı benimkini eziyor. Çarpmanın etkisiyle ikimiz de nefes nefese kalıyoruz ve sonra beni sertçe öpüyor. Hareketlerinde aç bir çaresizlik var. Dili ağzımın içine dalıyor. Sanki beni yutacakmış gibi hissediyorum.

Elimi yüzüne götürmeye çalışıyorum ama bileğimi tutuyor ve elimi yastığa sabitliyor. Vücudunu benimkinin üzerine yerleştiriyor, ben de bacaklarımı onun boyuna göre hızla açıyorum.

Kontrolcü ve yoğun biri, ve bu beni tüm sağduyumdan mahrum bırakıyor.

Yorganı itiyor ve yere düşüyor. Külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor ve geri döndüğünde ağzı amıma yapışıyor ve serbest bırakılmak için yalvaran bir karmaşa olana kadar beni yutmaya başlıyor.

Onunla ilgili her şey ilkel.

İki parmağını içime sokuyor ve amımı yemeye devam ederken saçlarını tutuyorum. Kalçalarımı kaldırarak, amımı yüzüne doğru itiyorum ve ona karşı öğütmeye başlıyorum.

Beni sertçe sikerken ellerini üzerimde hissetmek istiyorum.

Parmaklarını içimden çekiyor ve pantolonunu indirdiğini hissediyorum.

Bana kendimi paha biçilmez hissettiriyor ve onun dünyasında canının istediği her şeyi satın alabildiğine göre, bu çok şey ifade ediyor.

Eli sağ göğsümü kaplıyor ve parmakları etimi ısırana kadar sertçe sıkıyor. Acı ve zevkin karışımı amımın ihtiyaçla sıkılmasına neden oluyor.

Pantolonunu güçlü kalçalarından aşağı doğru itiyor. Gözlerim onun sikine takılıyor. Kocaman ve kalın ve onu içime almak için sabırsızlanıyorum.

Parmakları kalçalarımın kenarlarını ısıyor ve bacaklarımı açıyor. Amımın içine girmeye zorlarken kocaman sikinin görüntüsünü içime çekiyorum.

Ellerini kıkımın altına sokuyor ve yanaklarımı ayırarak beni olabildiğince açıyor. İçimden çıkıyor ve derim sikinin üzerinde geriliyor.

Aletin amıma girmesini, utanmaz bir arzuyla havaya uçana kadar açıklığımı girmesini izliyorum. Beni sertçe sikmeye başladığında yatak başlığını tutuyorum.

Kalçaları şiddetle dalgalanıyor, leğen kemiği benimkine çarpıyor. Taşaklarını amımın derinliklerine gömerken her sert hamlesinde vücudum sarsılıyor. Leğen kemiğini alev alev yanan klitorisime sürtüyor ve benden çaresiz bir inilti koparıyor.

Ben orgazm için inleyene kadar iç duvarlarımı okşarken, acımasız ve güçlü horozunun her santimini hissediyorum.

Kıkımı yataktan kaldırmaya çalışıyorum, beni anlamsızca becermesi için onu kışkırtmak istiyorum. Bunun yerine, vücudunu benimkinin üzerine bastırıyor ve beni yatağa sabitliyor.

kaslı vücuduyla yatakta.

"Della," diye nefes alıyor adımları, bir dua gibi. "Evlen benimle."

Çekiyor ve yavaşça içime giriyor. Beni delirtecek. "Evet," diye inliyorum, sadece beni bitirmesini istiyorum.

İşkence edercesine yavaş bir tempo tutturuyor ve bu beni çıldırtmaya başlıyor. Tırnaklarımı kıkırına geçiriyorum ve onu üzerime doğru iterek onu teşvik etmeye çalışıyorum.

Daha hızlı hareket etmeye başlar, tokatlanan tenin ve seksin sesi odayı doldurur.

"Evet," orgazmım artmaya başladığında nefes nefese kalıyorum.

Derinlere kayıyor, her santimini aldığımı emin oluyor. Her derin itişte, vücudum paramparça olacakmışım gibi hissedene kadar daha sıkı ve daha sıkı sarılmaya başlıyor.

Carter alnını benimkine bastırıyor. Sert vücudunu benimkine karşı hissediyorum. Aleti çiğ kalana kadar bana saldırıyor ve sanki kalbim amımın içinde atıyormuş gibi hissediyorum.

Nefesini dudaklarımda hissediyorum ve hepsi birlikte çalışıyor, beni çok yükseğe çıkarıyor.

"Evet," diye inlerken vücudum Carter'inkine yaslanıyor.

Bedenim onun altında titremeye başlıyor ve üzerimde gerildiğinde birlikte boşalıyoruz. İçime girerken bacaklarımı kıkırının arkasına sarıyorum, sonunda beni beceriyor, bedenlerimiz aramızdaki zevki açgözlülükle sürüyor.

Çekip gitmiyor, onun yerine beni tutuyor ve hassas amımı şefkatle okşuyor. Gözlerimiz birbirimize kilitlenmişken birbirimizin havasını solumaya devam ediyoruz.

"Bunu evet olarak mı kabul ediyorum?" diyor ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondururken gülümsüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

SON

YAZAR HAKKINDA

Michelle Horst, kitaplarını sıcak, kirli ve karanlık bir dokunuşla seven çok satan bir Aşk Yazarıdır. Kadını için savaşmaktan korkmayan bir alfa kahramanını seviyor.

Michelle'in dünyasında olup bitenlerden haberdar olmak ister misiniz? Alfa kahraman yayınları, satışlar ve harika hediyeler hakkında en son haberleri almak için kaydolun → http://eepurl.com/cUXM_P

Sosyal Bağlantılar:

FaceBook: <https://www.facebook.com/MHorstAuthor/>

GoodReads: <https://www.goodreads.com/MichelleAHorst> Web

sitesi: <http://michellehorstauthor.wordpress.com/> Instagram:

<https://www.instagram.com/AuthorMichelleHorst/> Twitter:

<https://twitter.com/MichelleAHorst>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/michelle-horst> Amazon:

<https://amazon.com/author/michellehorst>

TEŞEKKÜRLER

Mucizeler, yusufçuklar ve kelebekler için Tanrı'ya şükrediyorum. O'nun sevgisi benim geçmişim, bugünüm ve geleceğimdir.

Ronald ve Sheldon, desteğiniz için teşekkür ederiz.

Beta okuyucularım Morgan, Kelly, Kristine, Laura, Angela, Kristina ve Leeann'a - kağıt bebeğimin vaftiz ebeveynleri olduğunuz için teşekkür ederim.

Sokak ekibime - benim için pezevenklik yaptığınız her gönderi için teşekkür ederim. Her birinize minnettarım.

Gizli kabileme - sonsuz desteğiniz için teşekkür ederim.

Kapak tanıtımına ve çıkış gününe katılmak için zaman ayıran her blog yazarına ve okuyucuya özel bir teşekkür.

Hepinizi tonlarca seviyorum ;)

Düşmanlardan Sevgililere Serisi

Kalpsiz, Düşmanlardan Sevgililere Roman #1 ~ Carter Hayes & Della Truman <https://www.goodreads.com/book/show/35606912-heartless-an-enemies-to-lovers-novel-1>

Pervasız, Düşmanlardan Aşıklara Bir Roman #2 ~ Logan West & Mia Daniels (kardeşin en iyi arkadaşı) <https://www.goodreads.com/book/show/35898140-reckless-an-enemies-to-lovers-roman-2>

Dikkatsiz, Düşmanlardan Aşıklara Roman #3 ~ Jaxson West & Leigh Baxter (gizli bebek) <https://www.goodreads.com/book/show/35898146-careless-an-enemies-to-lovers-roman-3>

Acımasız, Düşmanlardan Aşıklara Roman #4 ~ Marcus Reed & Willow Brooks <https://www.goodreads.com/book/show/35898150-ruthless-an-enemies-to-lovers-novel-4>

Utanmaz, Düşmanlardan Aşıklara Roman #5 ~ Rhett Daniels & Evie Cole <https://www.goodreads.com/book/show/35898155-shameless-an-enemies--dusmanlardan-asiklara-novel-5>

Hepsi tam uzunlukta, tek başına, karşılıksız aşk/ikinci şans romantizmi/yeniden bir araya gelen aşk/zıt kutuplar birbirini çeker romanlarıdır.

PREDATÖR

PROLOGUE

CARA

"Cara," diye seslendi babam bana, "battaniye sende mi?"

"Evet, baba." Battaniyeyi arabadan çıkardım ve annemle babamın peşinden yola koyuldum. Çoğu gencin aksine, ben ailemle birlikte olmayı seviyorum. Harika bir ilişkimiz var. Onlarla her konuda konuşabileceğimi biliyorum. Aramız hep böyleydi.

Babam teknenin motorunu çalıştırıyor ve bizi nehrin aşağısına doğru götürüyor. Güneşli bir gün ve sıcaklığın en kötüsünü serinletmek için hafif bir esinti var. Öğle yemeğinden sonra hep buraya geliriz. Bu bizim ailece geçirdiğimiz zaman. Barajın geniş açıklığına geldiğimizde babam tekneyi yavaşlatmaya başlıyor.

Battaniyeyi açıyorum ve annemle ben uzanıp rahat etmeye çalışırken mutlulukla gülüyorum. Babam bulunduğumuz yerden memnun kaldığında motoru kapatıyor ve sonra gelip diğer tarafıma uzanıyor.

"Şuna bak," diyor babam, bir bulutu göstererek. "Bir arabaya benziyor."

Gülüyorum. "Sana her şey araba gibi görünüyor."

"Hayır, ciddi," diye gülüyor ama devam ediyor, "bak, şunlar tekerlekler, şuradaki de çatı."

En saçma şeylerden bahsediyoruz ve sonra sessizleşip etrafımızdaki kuş cıvıltılarını dinliyoruz. Bunu benimle yapmayı özleyeceğim.

üniversiteye gittiğimde. Onlarla sadece birkaç değerli haftam kaldı. Her zaman yaptığım gibi dalıp gidiyorum.

Beni huzurlu uykumdan çekip çıkaran büyük bir gürültü duyuyorum. Annemle babamın çığlıklarını duyuyorum ve tüm vücudum şoktan anında soğuyor.

Tekne aniden yana yatıyor ve bedenimi yana savuruyor. Zemini tırmalamaya çalışarak tutunacak bir şeyler arıyorum. Sandalyelerden birine sertçe çarptım ve vücudumu sarsarak keskin bir acıya neden oldu.

Tekne büyük bir çatırtıyla parçalanır ve su, açgözlü yudumlarla parçaları yutar.

"Baba! Anne!" diye bağıryorum. Gözlerim etrafa dalıp onlardan bir iz arıyor ama teknenin parçalanması ve korkunç gürültüden başka bir şey yok.

Tekneden geriye kalanlar, son nefesini vermekte olan bir canavar gibi hızla havaya yükseliyor. Aşağı kaymaya ve sandalyeye tutunmaya başlıyorum ama çok geç kalıyorum. Bir şey omzuma sertçe çarpıyor ve çamurlu suya düşüşümü hızlandırıyor.

"Baba," diye çığlık atarken, düşüşümü durduracak bir şeyler arıyorum. Tahta parçaları bana batıyor ve sonra çamurlu su beni yutuyor.

Nasıl yüzüleceğini biliyorum. İyi bir yüzücüyüm ama suyun rengi nefesimi kesiyor... Kırmızı. Tekrar yukarı çıkmak için çabalıyorum ve bu sadece buz gibi bir korkunun vücuduma yayılmasına neden oluyor.

Ölmek istemiyorum!

Daha yüksek bir ses duyuyorum. Çarpma gibi değil. Bu sefer suya çarpıyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Su gitmeme izin vermiyor.

Beyaz sıcak bir acı içime işliyor ve su yutuyorum. Kan yutuyorum.

Kör edici bir ışıkla uyanıyorum ve ışık sulanmakta olan gözlerimi yakmayı bırakmadan önce birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekiyor. Kafa karışıklığı içime çöküyor.

Neredeyim ben? Kelimeleri söylemeye çalışıyorum, ama sesim bozuk bir inilti gibi çıkıyor.

Gözlerim odanın içinde geziniyor ve sonra sırtımda keskin bir ağrı başlıyor.

Annem ve babam nerede? Ne oldu?

Titreyen hıçkırıklar göğsümde dalgalanıyor ve acıyı çok daha kötü hale getiriyor.

Gözlerimden sıcak yaşlar dökölüyor, saçlarıma karışıyor.

"Cara." Gözlerim sese takılıyor ve onun annemin kardeşi Tom Amca olduğunu görüyorum. "Özür dilerim," diyor sandalyeden kalkarken.

Kaşlarımlı çatıyorum, ne için üzgün olduğundan emin değilim.

Yorgun bir şekilde yüzünü ovalıyor ve sonra derin bir iç çekiyor. "Bir kaza oldu. Ailen... başaramadılar."

Ailem... öldüler mi?

HAYIR! Kalbim acıyla sıkışıyor ve sonra göğsümde keskin bir sancı büyümeye başlıyor. Acı dolu bir nefes çekiyorum ama bu his, içim boşalana ve sadece ailemin kaybıyla dolana kadar büyümeye devam ediyor. Bir sonraki nefesimde, hıçkırıklar boğazımı yırtmaya başlıyor.

Gitmiş olamazlar! Çok erken. Veda edemedim.

Düşüncelerim hızlanmaya başlıyor ve panik iliklerime kadar işliyor. Ölmüş olamazlar... ailem değil.

Ailemi bir daha asla göremeyeceğim gerçeği beni çok derinden yaralıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir boşluk duygusu beni sarıyor. Sanki bir dalga tüm mutlu anılarımlı silip süpürüyor ve geride sadece üzücü bir kalp kırıklığı bırakıyor.

Tek kelime edemeyecek kadar korkuyorum ve gözlerim Tom Amca'ya bana aksini söylemesi için yalvarıyor. Annemle babamın her an içeri girmesini bekleyerek kapıya bakmaya devam ediyorum.

Her şeyi daha iyi yapacaklar. Boşluğu ortadan kaldıracaklar.

"Bakım personeli sizinle ilgilenecek. Yürüyebildiğin zaman ülkeyi terk etmelisin." Tom Amca'ya bakıyorum, sözleri karşısında kafam karışıyor.

Neden Güney Afrika'yı terk edeyim ki? Burası benim evim.

Yatağı tam popomun altından kaldırıyor ve hareket vücudumu sarsarak sırtımda bir acı dalgası yaratıyor. Tekrar aşağı indirmeden önce yatağın altına kalın bir zarf sokmasını izliyorum.

"O zarfı iyi sakla. İçinde senin için yeni bir pasaport ve biraz para var. Amerika'ya gitmen için bir vize ayarladım ama sadece üç ay geçerli. Bu kadar kısa sürede ancak geçici bir vize alabildim. Burada kalamazsın. Amerika'ya vardığında, küçük kasabalardan ayrılma ve adını bir daha asla kullanma. Nereden geldiğini unut, yoksa seni bulurlar."

Onlar mı? Kim onlar? Neden insanlar benim için gelsin ki? Bunların hiçbirini anlamıyorum.

Çaresizlik hissi beni ele geçirirken çılglık atmak istiyorum.

Tom Amca hafifçe yanağımı okşuyor, üzgün bakışları yüzüne bitkin bir ifade veriyor. "Güney Afrika'yı terk et, Cara. Mümkün olduğunca çabuk." Üzerime eğiliyor ve alnıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Kaç, Cara. Çok uzaklara koş ve asla durma!"

Onun gidişini izliyorum ve sonra hastane odasında sadece zarfla ve içime çekmeye çalıştığım her panik nefeste içime saplanan keskin boşluk parçalarıyla dolu bir kalple yalnız kalıyorum.

Gerçeklik tekrar içimi sıkıştırmaya başlamadan önce bir an için sadece göz kırpıp nefes alabiliyorum.

*Ailem öldü! Yalnız
mıyım?*

Başıma gelenlerden dolayı kederli ve üzgün bir şekilde ağlamaya başladım.

Be

*n. Daha 18 yaşındayım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Annemi ve babamı
istiyorum.*

*Odaya bir hemşire giriyor ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyor, ama ben
hiçbir şey hissetmiyorum.*

*Sıcaklığı. Bana bir şey veriyor ve bu kalbimi tırmalayan acıyı yatıştırmaya
başlıyor.*

*Bu rahatlamanın geçici olduğunu biliyorum ama keyifli uykuyu kollarımı
açarak karşılıyorum.*

BİRİNCİ BÖLÜM

CARA

"Kapatma zamanı," diyor Bay Johnson o ürkütücü sessiz ses tonuyla. Başlangıçta bu beni korkuturdu ama paraya ihtiyacınız varsa böyle şeylere alışıyorsunuz. Hayatım boyunca pek çok farklı iş yaptım ama doldurulmuş hayvan satmak en az sevdiğim ve en tuhafı olmalı.

Bay Johnson bana 'işin püf noktalarını' öğretmeyi teklif etti (onun sözleri, benim değil.) Tahnitçi olmayı öğrenmek istememin imkanı yok. Sadece bir yüz dolara daha ihtiyacım var ve buradan gidiyorum. Zaten burada çok uzun süre kaldım.

Yalnız bir hayat yaşıyorum ama buna alıştım. Böyle işte. Değiştiremeyeceğin bir şeyi sorgulamanın bir faydası yok. Hayatımın bu şekilde devam edeceğini kabullenmek daha iyi.

Artık annemin adı olan Cassy Smith adını kullanıyorum. Cassy, Cassandra'nın kısaltması ve Smith de annemin kızlık soyadıydı. Tom Amca'nın yaptığı çok hoş bir şeydi. Bu şekilde kendimi ona daha yakın hissediyorum.

On sekiz yaşındayken başıma gelen şeylerin hiçbirini hâlâ anlamış değilim. Hayır, yalan söylüyorum. Acıyı anlıyorum, çünkü gerçek ve sabit olan tek şey buydu.

Gemide ya da aileme ne olduğunu anlamıyorum. Neden ayrılmak zorunda kaldığımı ve Tom Amca'nın beni neden terk ettiğini anlamıyorum.

Hayatın anlaşılacak için var olmadığı sonucuna vardım - denemek sizi sadece delirtir. Hayat sadece yaşanmak içindir, her gün kendi sorunlarıyla yeni bir gündür.

Yedi yıldır Amerika'dayım. Şanslı numara yedi... değil mi? Artık pasaportumu kullanamıyorum. Sadece üç ay geçerliydi ama bir kamyon durağında tuvalet temizlemek olan ilk işimi bulmak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Boktan bir işti ama zaten bu yüzden orada çalışmama izin verdiler. Ucuz iş gücü.

Tom Amca'nın dediği gibi sürekli hareket halindeyim. Bir yerde iki aydan fazla kalmam. Altı haftadır buradayım ve kaçmak için o tanıdık kaşıntıyı hissediyorum.

Arkadaş edinmem ve kesinlikle kimseye bağlanmam ve Steven'ı uzaklaştırmamın nedeni de buydu. Onunla daha fazlasını görebiliyordum. Eğer biriyle daha fazlasını görebiliyorsan, bu genellikle bela demektir. Kaçarken, başka birine bağlanmak boynunuzda ölü bir ağırlık taşımak gibidir.

Scappoose'dan geçtiği için bir geceliğine onunla takılmanın iyi bir şey olduğunu düşündüm. Sadece birkaç geyik avlamak için gelmişti, sonra da evine dönecekti.

Seks yaptık, muhteşem bir şey değildi ama başka bir insanın dokunuşuna duyduğum özlemi yatıştırdı.

Hiç gitmedi. Onu yerel barda takılırken gördüm, bu yüzden oraya gitmeyi bıraktım.

Gitme vakti geldi. Bunu içimde hissedebiliyorum.

Daha iyi günler görmüş ceketimi omuzlarıma atıyorum ve tezgahın altında tuttuğumuz ısıtıcının kapalı olduğundan emin oluyorum. Bu dükkân zaten bir buz kutusu ve daha kış bile gelmedi.

Bay Johnson atölyesinin bulunduğu arka tarafa kilitlenirken ben de hızlıca o günkü yiyeceğimi çıkarıyorum. Küpün içindeki su hala sıcak, bu yüzden bir fincan eriştenin üzerine biraz döktükten sonra Bay Johnson'ı bekliyorum.

Atölyesinden ayaklarını sürüyerek çıkıyor ve ben de ön kapıyı açıyorum, böylece yanımdan ayaklarını sürüyerek geçmeye devam edebiliyor. Yavaşlamasını istemiyorum, çünkü o zaman yapacak yüzlerce şey bulacak ve ben burada daha uzun süre sıkışıp kalacağım.

Ayağımı kapıyı durdurmak için kullanarak, açık tabelasını kapalı gösterecek şekilde hızla çeviriyorum. İkimiz de dükkândan çıktığımızda Bay Johnson kapıyı kilitliyor. Kaldırımda ağır ağır yürümeye başlamadan önce bana yorgunca el sallıyor. Sanırım ben de eve gitmeliyim.

Home.

Benim için öyle bir yer yok. Gölgeyi bir motelden daha da gölgeyi bir motele taşıyorum. O hastaneden kaçtığımdan beri hayatım böyle. Kaçmak zorundaydım, hayatımdan korktuğum için değil, yüklü faturayı ödeyecek durumum olmadığı için. Gece vakti bir hırsız gibi sıvıştım.

Yavaşça yürüyorum ve parmağımın ucuyla yemeğimin sıcaklığını test ediyorum. Çoktan soğumuş. Parmağımı bardağa sokuyorum ve yutulacak kadar iyi görüne kadar karıştırıyorum. Yıllardır cup o' noodle ile yaşıyorsanız, çiğnemezsiniz, sadece yutarsınız, böylece o şey guruldayan midenizi doldurabilir. Çiğnemek, artık tacos, pizza ya da hamburger için ayrılmıştır... iç çekerim.

"Merhaba," diye arkamdan birinin seslendiğini duyuyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Steven'ın bana doğru koştuğunu görüyorum.

"Bu berbat bir şey," diye mırıldandım.

Bana yetişiyor ve kolunu omuzlarıma atıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Biz mi?" Oh, dostum, büyük umutların var. "Hiçbir yere gitmiyoruz. Ben eve gidiyorum."

"Seninle yürüyeceğim," diyor fazla neşeli bir şekilde, sanki bu gece şansı yaver gidecekmiş gibi.

"Ben kendi başıma iyiyim." Kolunu omuzlarımdan çekip daha hızlı yürüyorum.

"Hadi ama bebeğim. Geçen gece iyi vakit geçirdik."

Olduğum yerde duruyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Tek gecelik ilişki," vurgu için bir parmağımı kaldırarak kelimeleri heceliyorum. "Bu bir daha olmayacak."

Elimi tutuyor, oldukça sıkı bir şekilde ve beni sokağa doğru çekmeye başlıyor.

"Hayır dedim, pislik," diye bağırarak kolumu çekip kurtarmaya çalışıyorum. İçimde alarm zilleri çalmaya başlıyor ve gerginlik üzerime çöküyor.

Bir fincan erişte elimden dökülüyor. "Yemeğimi döküyorsun!" Ona bağırıyorum.

Yemeğimi kaybetmeyi umursamıyor gibi görünüyor ve elimi çekiştirmeye devam ederek beni daha hızlı hareket etmeye zorluyor.

Midem bulanıyor ve ilk defa kendimden şüphe etmeye başlıyorum. Bu adamı gerçekten ne kadar iyi tanıyorum?

Ya beni parka sürükleyip tecavüz ederse? Lanet olsun!

Ya bir seri katilse? Lanet olsun!

"Tamam," diyorum biraz nefes nefese. Panik damarlarımda dolaşırken kalbim çılgınca atıyor. "Sen bara git, ben seninle orada buluşurum. Ben sadece gidip düş almak istiyorum." Sesim titriyor. Kahretsin, korktuğumu duyabiliyor.

"Hayatta olmaz, bebeğim. Hiçbir yere gitmiyorsun," diye tersliyor.

Beni caddenin karşısına sürüklüyor. Araba lastiklerinin gıcirtısını duyuyorum ve hislerim harekete geçtiğinde artık çok geç.

Kollar beni arkamdan kavıyor ve ağızıma ve burnuma bir parça bez tıkanıyor.

Tehlikede olduğumu fark etmeye başladığımda üzerime soğuk bir korku çöküyor.

Sert metal bir yüzeye fırlatıldığımda dehşet dolu bir çığlık boğazımı yırtıyor. Bir kapının çarparak kapandığını duyuyorum ve içimi ezici bir tehlike duygusu kaplıyor.

Yüzümü hastalıklı kokan bezden çekmeyi başardım. "Bırakın beni!" Her şeye tekme atıp vururken çığlık atıyorum.

Kendimi kollarımla yukarı itmek için çok uğraşıyorum ama sürekli aşağı itiliyorum.

"Go-Go-Go!" Steven bağılıyor. "Paketi aldık."

Başımın yan tarafına sert bir şey çarpıyor ve sonra sağ koluma keskin bir iğne batıyor. Çekmeye çalışıyorum ama artık çok geç.

Tüm dünyam sallanıyor ve dönüyor.

İKİNCİ BÖLÜM

CARA

Dünya bulanıklaşıyor ve ilk başta hâlâ rüya gördüğümü ve suyun altında olduğumu sanıyorum ama sonra dilimin üzerindeki tatlılığın tadını alıyorum. Rüyalarımnda her zaman kanın metalik tadını alırım ve bu o değil. Bu hastalıklı bir tatlılık.

Gözlerim ağırlaşıyor ama onları zorla açıp etrafıma bakıyorum. Karanlık ve kendimi oturma pozisyonuna ittiğimde üzerinde olduğum şey boş bir ses çıkarıyor. Gözlerimin alışmasını bekliyorum ama alışmıyorlar. Kahretsin! Burası gerçekten karanlık, sanki mürekkep dolu bir kabın içine düşmüşüm gibi.

"Alo?" Fısıldıyorum, çünkü yüksek sesle söyleyemeyecek kadar korkuyorum. Cevap yok, sadece kendi acınası korkmuş sesimin sert yankısı var.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, ayaklarımın altındaki zemini dikkatlice test ediyorum ve yine içi boş bir çarpma sesi geliyor. Bir çeşit metal levhanın üzerinde duruyor olmalıyım. Sanırım.

Kollarım otomatik olarak geriliyor, bir şeye çarpacağımdan korkuyorum. Sanki dengem bir anda bozuldu ve beni terk etti, korkuya kapıldım ve hislerim tamamen altüst oldu.

Hareket edemeyecek kadar korkuyorum ama burada öylece duramayacağımı da biliyorum. Tüm vücudum, sanki büyük bir pisliğin içinde olduğumuzu şimdi anlamış gibi titremeye başlıyor.

"Haydi Cara," diye korkmuş zihnime biraz cesaret aşılama çalışıyorum. "Bir çıkış yolu bul. Sadece bir çıkış yolu bulmalısın. Sakin ol ve kendini kaybetme."

İleriye doğru küçük adımlar atıyorum, ellerim korkunç bir şekilde titriyor. Sert bir duvara çarptığımda, nefesim dehşet içinde hızlı soluklara dönüşüyor. "Hayır! Kahretsin, neredeyim ben?"

Duvar boyunca ilerliyorum ama başka bir duvardan başka bir şey bulamıyorum, sonra bir tane daha... ve bir tane daha. Alan çok küçük.

"Lanet olsun! Boka batmış durumdayım. Beni öldürecekler. Oh, Tanrım. Öldüm ben! Beni nasıl buldular? Neyi yanlış yaptım?" Panik, tüm sağduyuyu ortadan kaldırıyor. Bir köşeye doğru ilerliyorum ve kırım yere değene kadar aşağı kayıyorum. Neredeyse onunla bir olana kadar soğuk, sert yüzeye bastırıyorum.

Dehşet, karanlığın pençe gibi parmaklarıyla bana uzanmasını sağlıyor. Zamanı yavaşlatıyor ve havayı inceltiyor. İçinde bulunduğum durumun dehşeti içimi titretiyor ve ağzımı kurutuyor.

Saniyeler kan donduran, dehşet dolu dakikalara dönüşüyor.

Dakikalar, sinir bozucu derecede korkunç saatler gibi hissettiren şeylere kayıyor.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Dışarı mı gece mi gündüz mü bilmiyorum. Kimin elindeyim ya da neden bilmiyorum.

Çıplak dehşetten başka bir şey bilmiyorum.

Dizlerimi göğsümde sıkıca kavırıyor, kendimi sallıyordum ki tek duvara çarpan gürültülü bir patlama sesi duydum. Çığlık atıyorum ve soğuk metale daha da bastırıyorum. Bu da neydi böyle?

Aşamalardan geçiyorum. Önce panik, sonra korku. Sonra tekrar sakinleşene kadar kaçmanın bir yolunu bulacağıma dair kendimle mantık yürütmeye başlıyorum. En son öfke geliyor, öfkeyle dolana kadar kendimi savunmanın yollarını planlamaya başlıyorum ve beni yakalayanı nasıl öldüreceğimi hayal ediyorum.

Saniyeler içinde sıcaktan soğuğa, histerik bir şekilde ağlamaktan çılgın bir insan gibi kendimi sallamaya geçiyorum.

Ama Şu anda tek hissettiğim fel edici bir korku, daha önce hissettiğim hiçbir Şeye benzemiyor.

Her saniyenin son saniyem olabileceğini düŐünüp duruyorum.

Havam tükenecek diye endiŐelenip duruyorum. Ya gmldysem ve bunun farkında bile değilsem!

Bu kara delikte öldüğümü ve kimsenin bunu bilmediğini hayal edip duruyorum.

Kapıda bir anahtar Őingirtısı duyuyorum ve sonra küçük odaya ışık doluyor. Kuru dudaklarımdan korkmuş bir çığlık dklyor. IŞık benden alınmadan önce hızla etrafımı tarıyorum. Sadece gri duvarlar, gri bir zemin ve gri bir tavan var. Küçük bir kutuya benziyor.

Aman Tanrım! Beni bir kutuya koymuŐlar. Beni gmecekler!

Göğsüm sıkıŐmaya başlıyor ve nefes almak zorlaşıyor. Soğuk terler döküyorum ve vücudum korkunç bir Şekilde titremeye başlıyor.

Bu Şekilde lmek istemiyorum.

Yanaklarımdan sıcak gözyaşları dklyor ama onları silmekten çok korkuyorum.

Kapının yanında duran adam bana öylece bakıyor ve bu beni dehşete düŐürüyor. Sert bir sakalı ve dağınık, tuzlu ve biberli saçları var. Ortalama bir erkekten daha iri. Uzun, geniş ve bana rahat bir hayat yaşadığını söyleyen bir karnı var.

Onu tanımam biraz zaman alıyor ama tanıdığımda içimi bir rahatlama kaplıyor ve bir an için kendimi baygın ve sersemlemiş hissediyorum.

"Bay Attridge?" Mırıldanıyorum ve sonra gözyaşlarım geliyor.

Dengemi sağlamak için duvarı kullanarak ayakta durmaya çalışıyorum. Bacaklarım titriyor, her an yol vermekle tehdit ediyor.

Her zaman evimize gelirdi. O, babam ve Tom Amca kazadan önce çok yakındılar.

Ama sonra bana kaşlarını çatıyor ve artık dostça görünmekten çok uzak. Bu benim rahatlama anımın kısa sürmesine neden oluyor ve gözyaşlarım kuruyor.

üzerimde.

"Cara," diyor odaya girerken. Kapıyı kapatıyor ve ben artık onu göremiyorum.

Bir kibrit küçük alanı bir anlığına aydınlattığında kalp atışlarım hızlanıyor ve irkiliyorum. Küçük alev ürkütücü gölgelerin zıplamasına ve çelik duvarlarda dans etmesine neden oluyor.

Bir sigara yakar ve sonra geriye sadece parlayan kırmızı kömür kalır.

"Easy'nin barının oradaki yolda yürürken seni gördüğümüzde ne kadar şaşırdığımızı bir düşünsene. Annene çok benziyorsun. Huzur içinde yatsın." Bir nefes çekiyor ve kömür daha da parlayarak odaya ürkütücü bir hava katıyor. "Adını annenin adıyla değiştirmen aptalca. Seni bulmamızı çok kolaylaştırdın."

Bir nefes daha çekiyor ve yüzü yine korkutucu bir kırmızı ışıltıyla aydınlanıyor.

"Evet, bu yaptığın gerçekten aptalca bir şeydi," diye fısıldıyor rahatsız edici bir şekilde ve tüylerim diken diken oluyor. "Ne yazık ki senin için babanla görülecek bir hesabımız var." Tükürdüğünü duyuyorum. Güney Afrika aksanının ne kadar derin olduğunu unutmuşum. Neden burada olduğunu anlamıyorum.

Titremeye başlıyorum ve korku beni boğana kadar göğsümde kabarıyor. "Bunların hiçbirini anlamıyorum!" Korku dayanılamayacak kadar büyüdüğünde haykırıyorum.

"Biliyorum, kızım. Üzgünüm ama işler böyle yürüyor. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Çocuklar babalarının günahlarının bedelini öderler."

Kapı tekrar açılıyor ve üç adam içeri giriyor. Bir an için arkalarından süzülen keskin güneş ışığına karşı sadece siluetlerini seçebiliyorum. Birinin elinde bir kamera var ve kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başlayana kadar kamerayı kurcalıyor.

Kameraya ne gerek var ki?

Diğer ikisi bana yaklaşıyor ve gözlerim onlara kayıyor.

Steven!

Steven onlardan biri mi?

Titremem durdu ve sadece bakabiliyorum. Beni izliyorlardı. Çok dikkatsizdim! Hayatım için koştuğumu unutmuşum.

"Kameraya adını söyle kızım," diye çıkışıyor Bay Attridge.

"Cassy Smith," diye geveliyorum. Onları kızdırmak istemiyorum.

"Gerçek adın!" diye sinirli bir şekilde tersledi ve sesindeki düşmanlıktan ürktüm.

"Cara Ellison." Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. "Tarihi söyle," diye tekrar bağılıyor.

"Dokuz Ekim." Gözlerimi aynı anda her yerde ama en çok Steven ve Bay Attridge'de tutmaya çalışıyorum.

"Ralph Ellison senin için kim?" Hırlıyor ve midem korkuyla çalkalanıyor.

"O benim babam," diye sızlanıyorum.

"Sadece on dakikalığına, beyler. O şerefsizin ciddi olduğumuzu anlamasını sağlayacak kadar kasete ihtiyacımız var. Çocukların seninle işi bittikten sonra amcan seni kurtarmak için koşarak gelecek, tıpkı aileni öldürdüğümde yaptığı gibi. Kızma Cara, işler böyle yürüyor. Gücenmek yok." Sigarayı yanındaki adama uzatırken Bay Attridge'i kocaman gözlerle izliyorum. "Al bakalım, Henry." Sonra beni üç adamla baş başa bırakarak çıkıp gitti.

Kapı kapanıyor ve kameradan parlak bir ışık yanıp sönerek beni aydınlatıyor. Parlak ışık dışında her şey kararıyor. Vücudum titremeye başlıyor ve soğuk duvara geri çekiliyorum.

Neler oluyor?

Ne yapacaklar?

Aklımdan milyonlarca korkunç senaryo geçiyor ve içimdeki paniğin soğuk pençesini sıkıyor.

Önce Henry hareket etti ve bana doğru geldi. Karanlığın iri bir kütlesi gibi görünüyor. Çığlık atıp yana doğru eğildim ama kolumdan tutup beni geri çekti.

Nereye gidersem gideyim, kör edici ışık gidiyor ve küçük kırmızı ışık bana tüm bunları kaydettiklerini söylüyor.

Henry'nin sesi her sinirimi tahrik eden ve içimi titreten vahşi bir hırıltı. "Orada öylece durma! Buraya gel ve onu tut!"

Köşeden zorla sürüklendim. Dengemi kaybediyorum ve dizlerim sertçe yere çarpıyor. Dişlerim takırdıyor ve güçten dilimi ısırıyorum. "Ceketi çıkar," diye bağıyor Henry.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ve geri çekilmeye çalışıyorum. "Lütfen yapma!" Ne için yalvardığımı bilmiyorum ama aklıma gelen tek şey bu.

Hareketlerim panikle çılgınca artıyor ve küçük alanda hepimizle birlikte hava sıcak ve havasız hale geliyor. Sigaranın dumanı öğürmek istememe neden oluyor.

Steven ışığın önünde hareket ederek ışığın kaybolmasını sağlıyor. Tüm duyularım bana geri dönmeden önce bir saniyeliğine şok içinde oturuyorum. Henry'nin parmakları kaval kemiklerime saplanıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Geriye doğru düşüyorum ve başım sert çelik zemine çarpıyor, zeminde ve vücudumda titreşen içi boş bir ses daha çıkarıyor. Boğucu bir his üzerime çökerken paniklemeye başlıyorum.

"Siktirin gidin!" Onlara tükürüyorum ve bacaklarımdaki tüm güçle tekme atmaya başlıyorum. Henry'nin göğsüne tekme atmayı başardım ve o da kık üstü yere düştü.

Zafer anımı ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmek için kullanıyorum. Sürünerek uzaklaşıyorum ve yaptığım her hareket küçük alanda yankılanıyor.

Steven bana doğru geliyor ve ben de kaçabilmek ya da en azından kendimi savunabilmek için ayağa kalkmak için acele ediyorum. Kaçma içgüdülerim sonunda devreye girdi. Geç olması hiç olmamasından iyidir!

Parlak ışık görmemi zorlaştırıyor. Üzerime atlıyorlar ve korkudan içimden taş kesilmiş bir çığlık kopuyor. Bir sürü el beni tutuyor!

Çekiyor ve vuruyorum ama hiçbir yere varamıyormuşum gibi geliyor. Tek duyduğum sert nefes alış verişler, kesinlikle benimki ve hemen yanımdaki onlarınki - yaklaşıyorlar.

Korkunç bir an kollarım acıyla geriye çekildi ve sonra ceketim vücudumdan söküldü. Yere itildiğimde kığım sertçe yere çarptı.

İçine girilmiş biri gibi vuruyor, tekmeliyor ve hırlıyorum. Korku her yerimi ele geçirdi. Bu dehşetin yarattığı durumda tek bir düşünce var: hayatta kalmak. Bir şekilde hayatta kalmalıyım.

Her zaman korkunun soğuk olduğunu düşünmüşümdür. Onu hep soğuk olarak tanımlardım. Çok yanılmışım, çok yanılmışım.

Korku zihninizi dehşet verici bir şekilde berraklaştırır. Böylece etrafınızda olup biten her küçük şeyi algılayabilirsiniz. Vücudunuz tamamen adrenalinle çalışır ve damarlarınızda bir damla kan pompalanmaz.

Etrafımda dolaşırken giysilerinin çıtırtılarını duyuyorum.

Henry kolunu geri çekerken havanın değiştiğini hissediyorum. Darbenin gelmesini beklerken derimin yüzümün üzerinde inceldiğine yemin edebilirim.

Bilmemek durumu daha da kötüleştiriyor.

Korku acıyı daha da kötüleştirir.

Korku zamanı durdurur.

Korku, insanları canavara dönüştürür ve her ses, olabileceklere dair bir uyarıya dönüşür.

Bir yumruk yanağıma sertçe çarpıyor ve boynum şiddetten geriye savruluyor. Çığlık atıyorum ve kulaklarıma çaresizce geliyor. Acı yüzümün sol tarafının tamamını kaplıyor ve kendi kalp atışlarıyla nabız atmasına neden oluyor.

Sonra Henry'nin korkunç sesi karanlıkta dalgalandı. "Gömleğini çıkar!" Hırıltı, hırıltılı nefeslerle geliyordu.

Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama benden çok daha hızlılar. Steven arkamda hareket ediyor ve safra boğazımı yakıyor. Keşke üzerlerine kusabilseydim. Belki o zaman dururlar.

Ama kusmuyorum ve Steven beni tuttuğu anda vücudum sarsılıyor.

Beni öylece dövmelerine izin
veremem! Kahretsin, ya bana
tecavüz ederlerse?

Oh, Tanrım! Bundan kurtulamayacağım. Bu piçlerden birinin sikini bana yaklaştırdığı düşüncesi bile beni vahşi bir canavara dönüştürmeye yetiyor.

Dirseğimi Steven'a doğru savurmaya çalışıyorum. Hareket dengemi bozuyor ve yana düşüyorum, havasızlıktan başka bir şeye savrulmuyorum.

Steven gömleğimi tuttu ve boynuma doğru çekti. Kör edici bir an boyunca boynumu korkunç bir şekilde sıkıyor ve hava kaynağımı kesiyor. Tekrar çekiyor ve kuvvet başımı geriye atıyor. Malzeme derimi ısıyor ve sonra yok oluyor. Nemli hava gövdemde yapışıyor ve kendimi korkunç bir şekilde açıkta hissediyorum.

"Hayır! Siktir git! Hayır!" Boğazım yanana kadar bağıryorum.

"Kollarından tut," diye homurdanıyor Henry. Sigaranın kömürünün kıpkırmızı yandığını ve Henry'nin yüzünü aydınlattığını görüyorum. Kahretsin, şeytana benziyor - şeytanın kendisi gibi.

"Bırakın beni!" Çığlık atıyorum. Kendimi bu imkânsız durumdan kurtarmak için çırpınmaya ve tekmelemeye başladım.

Henry bir dizini kalçalarımın üzerine yerleştiriyor ve sol eli sertçe göğüslerimin üzerine iniyor. Beni tekrar yere yatırdı ve sonra

Sigarayı yan tarafıma dayadılar. Yanık yoğun ama bir sonraki adımda ne yapacaklarını bilmemenin verdiği korkuyla kıyaslanamaz bile.

Sigarasını savuruyor ve sonra yumruğu bana geliyor. Darbe gözlerimi acıyla şişiriyor ve dünya dönmeye başlıyor. Bakırımsı bir tat ağzımda patlıyor ve boğazımı safrayla yakıyor.

Bir sonraki darbe yüzümde bir delik açmaya çalışıyormuş gibi hissettiriyor. Üçüncü yumruk parlak ışığın solmasına neden oluyor ve acı dişlerimin bile ağırmasına neden olana kadar devam ediyor.

Savaşmaktan vazgeçiyorum ve vücudum gevşiyor. Kan ağzıma doluyor, yan tarafımdan ve ağrıyan çenemden aşağı akıyor. Son hatırladığım, ayağı kaburgalarımın değdiğinde göğsümde oluşan keskin bir acı.

Karanlık beni yavaş yavaş öldürüyor. Kör edici ışık beni daha da korkutuyor. Dört gün olduğunu biliyorum. Kulağa fazla gelmiyor ama Tom Amca için günde bir kez kayıt yapıyorlar. Tom Amca'nın bu sefer bana yardım edeceğini sanmıyorum. Onunla yıllardır konuşmadım. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum.

Bay Attridge her gün dayağa beş dakika ekliyor. Dün, yirmi beş dakika yirmi beş yıl gibi geldi. Hiç bitmeyecek sandım.

Bugünden korkuyorum! Her ses beni korkuyla zıplatıyor.

Her gün bir giysimi çıkarıyorlar. İkinci gün spor ayakkabılarım, üçüncü gün çoraplarım, dördüncü gün kot pantolonum. Kıyafetlerimi almaya devam ediyorlar, bana kendimden daha az şey bırakıyorlar.

Sürekli titriyorum ve bunun soğuktan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyorum. Sadece iki parça kıyafetim kaldı.

İlk gün hala şoktaydım. Yaşlı adam yemek getirdiğinde yemedim. İkinci gün kendimi hareket etmeye zorladım. Beni tekmelemeleri ve vurmaları bittikten sonra acıyı bastırdım ve yemek yedim. Yutmamak için mücadele ettim.

Üçüncü gün daha kötüydü ve dün hiç yemek yiyemedim. Sanırım bir ya da iki kaburgam kırıldı. En çok sağ kalçam ağrıyor, sanki biri sürekli yan tarafıma yumruk atıyormuş gibi.

Küçük alan kusmuk ve kan kokuyor. Ölüm gibi kokuyor.

Yaşlı adam bana hiç bakmıyor. Sadece yemek ve suyu bırakıyor ve sonra aceleyle gidiyor. Onu alt etme fikriyle oynuyordum ama bırakın bir adamla dövüşmeyi, kendi ayaklarımın üzerinde bile uzun süre duramıyorum.

Dışarıda zincirin takırdadığını duyuyorum ve köşeye daha sert bastırıyorum, o kadar sert ki vücudum acıdan çığlık atıyor. Bunun bir faydası olmadığını biliyorum ama içgüdüsel bir şey. Boğazımın derinliklerinde alçak bir hırıltı oluşuyor ve bir hayvan gibi ses çıkarıyorum, dövülmüş bir köpekten başka bir şey değilim.

Steven yalnız geldiğinde kaşlarımı çatıyorum. Gerçek dayakların hiçbirinde yer almadı. Sadece beni tutuyor.

Kamerayı tripodun üzerine kurmasını izliyorum, sonra kayda basıyor ve kör edici ışık üzerime düşüyor.

"Şimdi de beni dövecek misin? Sonunda taşakların mı büyüdü, göt herif?" Canavarın bana dokunmasına izin verdiğim için kızgın bir şekilde ona çıktım.

"Hayır, dayağı Henry atıyor," diyor sakince. Benim hoşuma gitmeyecek kadar sakin.

Kemerini kurcalıyor ve ağzım açık kalıyor. Başımı sallıyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Beni becermene izin vermeyeceğim."

"Hadi bebeğim. Eski günlerdeki gibi olacak."

Kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve ardından fermuarını aşağı çekerek boxer'ını ortaya çıkarıyor.

İçimde taze bir adrenalin dalgası kabarıyor ve kapıya doğru koşmaya başlıyorum. Yere düştüğümde yolun yarısına bile gelememiştim. Vücudum sertçe yere çarpıyor, yüzüm yere düşüyor ve içimi parçalayan acıdan çığlık atıyorum.

Kendimi yukarı itemedim Steven kalçalarımın tutup beni geriye doğru sürüklüyor. Vahşi bir hayvan gibi yere tırmanıyorum, kendimi ondan uzaklaştırabilmek için bir çeşit kavrama elde etmeye çalışıyorum.

Steven üzerime sürünüyor, tüm ağırlığıyla beni çeliğe daha da bastırıyor.

"Bırak beni!" Ona dirsek atmaya çalışıyorum ama sağ elimi çekerek pis zemine sabitliyor. Bacaklarımı ayırmak için dizlerini kullanıyor ve ben de geri tekmelemeye çalışıyorum. Ayağa kalkabilmek için tüm vücudumu kullanarak onu üzerinden atmaya çalışıyorum.

"Hayır!" Çaresiz bir an için yalvarmaya başvuruyorum. "Lütfen yapma."

Karşı koymaya çalışıyorum ama yüzüstü yatmak çabalarımın çoğunu boşa çıkarıyor. Panikle aldığım nefesler yüzünden ciğerlerim yanıyor. Öfke içimde alevleniyor ve umutsuzluğumun bir kısmını dışarı atmak için çığlık atıyorum.

Külotumu çıkarma zahmetine bile girmiyor. Aletinin kıcıma bastırıldığını hissediyorum ve bir tiksinti dalgası boğazıma kadar safra yakıyor.

Parmakları çürük pamuğu kenara itiyor. "Hayır!" Aletinin girişime çarptığını hissettiğimde çığlık atıyorum, ama tüm mücadelem ve protestolarım onu daha da heyecanlandırıyor gibi görünüyor. Beni tutarken aletini içeri sokmak için mücadele ederken bana çarpmaya devam ediyor. Bacaklarımı birbirine kenetlemeye çalışıyorum ama dizleri girişimlerimi sarsıyor.

Homurdanarak şiddetle içime giriyor ve ben teselli edilemez ve dehşete düşmüş çığlıklarımı tutamıyorum.

"Hayır." Bu mutlak ahlaksızlık anında beynimin bulabildiği tek kelime bu. Keskin yanıklar içimi yırtıyor.

"Merak etme bebeğim," diye homurdanıyor nefes nefese. "Çabuk olacağım. Bunu uzun süre hatırlamayacaksın." İçime sokmaya devam ediyor, her sokuşu kavurucu bir bıçak gibi. Kendimi açıkta ve aşağılanmış hissediyorum. "Yarın Henry beynini dağıtacak," diye homurdanırken vücudu bana karşı daha hızlı sarsılıyor. Sert bir şekilde boşalıyor, vücudu benimkine karşı titriyor, sanki yaklaşan ölümüm onu en çok tahrik eden şeymiş gibi. "Yaşayacağını düşünmedin, değil mi?" Kulağımda nemli nefesini hissediyorum ve sonra fısıldıyor, "Ama önce hepimiz seninle biraz eğleneceğiz. Seni çiğ çiğ siktiğimizde Henry'ye gözlerinin arasına bir kurşun sıkması için yalvarıyor olacaksın."

Saçlarımdan bir parça tutuyor ve ayağa kalkarken beni yerden çekiyor. Dölünün yapışkanlığının kalçalarımın iç kısımlarına doğru süzüldüğünü hissediyorum ve bir şekilde bu her şeyi çok daha kötü hale getiriyor. Kendimi pis ve boş hissediyorum, atılmış bir çöp parçası gibi.

Beni kameraya yaklaştırıyor ve sonra doğrudan kör edici ışığa doğru konuşuyor. "Ondan geriye hiçbir şey kalmadı Tom. İsteddiğimizde bize parayı vermeliydin."

Beni yana itti ve sertçe dizlerimin üzerine düştüm. Ayağa kalkmaya bile zahmet etmiyorum, onun yerine cenin pozisyonunda kıvrılıyorum.

Gittiğini fark etmiyorum. Bacaklarımdan arasında midemi bulandıran ıslaklıktan başka bir şey fark etmiyorum.

Boşluk içimde uzuyor ve büyüyor, beni insan yapan her parçayı tüketiyor.

Zihnim ilk defa sessiz, sanki kapatılmış gibi. Kaçmanın yollarını düşünmüyorum.

Onları incitmenin yollarını düşünmüyorum.

Sadece düşünmüyorum.

Düşünmenin ne faydası var? Ben zaten ölüyüm.

Yaşama isteğimi öldürdüler.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CARA

"Kızım!" Fısıltı yaşlı adamdan geliyor. Kapının hemen dışında duruyor. Bana yemek getirmesi için çok erken.

Belki de bu benim son yemeğimdir.

Dudaklarımdan mizahsız bir kıkırdama dökülüyor. Hah! Sanki hiçbir şeyi tutamayacağım.

"Koşmaya hazır ol," diye fısıldıyor.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve başımı kaldırdım ama o çoktan gitmişti. Onu doğru duyduğumdan emin değilim. Kaç dedi mi?

Kapı ardına kadar açık duruyor ve güneş ışığı içeri süzülüyor. Kılımı bile kıpırdatamıyorum. Aklımı kaçırarak kadar korkuyorum.

Ağır bir ayak sesi altında çakılların çıtırdadığını duyuyorum. Kapıda karanlık bir figür beliriyor ve geri çekiliyorum.

"Lütfen," diye inliyorum. Evet, değersiz hayatım için yalvarıyorum.

Son birkaç saat içinde bu kelimeyi kaç kez söylediğimi bilmiyorum. Etrafıma saçılan hayatımın kırıntıları için yalvaran bir dilenciden başka bir şey kalmayana kadar beni aşağıladılar.

Adam bana doğru yaklaşıyor ve ben bir korkak gibi geri çekilerek inliyorum. Yanımda diz çöktüğünde bir darbe bekliyorum ama onun yerine ceketini silkiyor. Duvarlara daha çok bastırıyorum. Tekrar tecavüze uğramaya dayanamıyorum. Beni öldürmeyi tercih etmeliler.

Gecenin ışıkları bana işkence ederken içimde tiksinti ve nefret kabarıyor. Asıl kabus, yaşlandığınızda yüzleşmek zorunda kaldığınız anılardır.

Uyanık. Ne zaman nefes alabildiğini hissetseniz, sizi daha derine çekerek daha fazla boğuyorlar.

"İlerleyin," diye sertçe çıkıştı adam. Hareket etmemi beklemiyor. Omuzlarımdan tuttuğunda elleri sertti. Dokunuşundan geri çekiliyorum, ama beni kararsız bacaklarımın üzerine çekiyor ve kollarımı kolların içine sokmaya zorluyor. Fermuarın açıldığını duyuyorum ve sonra parmaklarının benimkilerin etrafına dolandığını, elimi gerçekten sıkı bir şekilde kavradığını hissediyorum.

İlk aklıma gelen, ne tür bir tecavüzcünün kurbanını giydirdiğini merak etmek oldu.

İkinci düşüncem ise bana tecavüz etmeyeceği, beni öldüreceği ve ölmek konusunda ne hissedeceğimden emin değilim.

Gece boyunca beni öldürmelerini dilediğim zamanlar oldu. Ölmekten değil, öldükten sonra nereye gideceğimden korkuyorum. Nereye gideceğimden emin değilim ve bu da beni titreyen, hıçkıran bir karmaşa haline getirene kadar korkunun ruhuma işlemesine neden oluyor.

"Her zaman arkamda kal. Bağırmayın. Önüme geçme." Sesi sertti. Sözlerinin anlamının dehşete düşmüş zihnime yerleşmesi bir an alıyor. Bana bunu neden söylediğinden emin değilim ve sözlerini düşünecek zamanım yok çünkü çoktan hareket edip kolumu çekmeye başladı.

İleriye doğru ilk kararsız adımımı atıyorum ve sonra üçüncü net düşüncem geliyor aklıma - gerçekten bana yardım ediyor olabilir mi? Beni kurtarmak için burada olduğunu ummaya cesaret edebilir miyim?

İkinci adım acıtıyor ve her hareketimde bacaklarımın arasındaki yapışkanlık ve çiğ ağrı bana yaptıkları iğrenç şeyleri hatırlatıyor.

Kapıya ulaştığımızda, acıyı ve üzücü anıları yutmaya çalışırken nefeslerim çaresizce kesiliyor.

"Odayı ateşe vereceğim, Predator. Sen işini yap," diyor yaşlı adam elimi tutan adama.

Predator ne biçim bir isim?

Beni arkasına çekiyor ve elimi bıraktığında göğsüm kapanıyor.

Kahretsin, işte bu!

Aman Tanrım. Ölmeye hazır değilim.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor ve bu kalp atışlarının her birinin son kalp atışım olabileceğinin farkındayım.

Ama sonra sol eliyle bana uzandı ve ben de çaresizce onu tuttum.

Bana yardım etmek için burada olduğu sürece adının ne olduğu umurumda değil.

"Lütfen yardım etmek için burada olsun.

"Sağ elimi serbest bırakmam gerek," diye fısıldıyor karanlık bir sesle. Gözlerim yüzüne kayıyor ve yeniden dehşetle doluyorum. Bu adam şimdiye kadar gördüğüm en korkunç şeydi.

Arkasından bir silah çekerken yüzündeki her çizgi belirgindi. Pantolonunun arkasına soktuğu yeri görmedim bile. Boğazım ve ağzım hemen kuruyor ve ağzımın içini kaplayan kalın tükürüğü yutamıyorum. Tam arkasına gelene kadar beni biraz dürtüyor ve sonra ne dediğini hatırlıyorum - arkasında kalmalıyım.

İki elimle onun eline ve koluna yapışıyorum. Basit görünümlü bir eve doğru yürüyoruz. Arkamda sıcaklık artıyor ve omzumun üzerinden bakıyorum. Yaşlı adam bir nakliye konteynırını ateşe vermişti.

Sonra gerçekler kafama dank etti. Bir nakliye konteynerinde tutuluyordum. Bedenimden kurtulmak ne kadar kolay olurdu.

Şerefsizler!

"İçeri gireceğiz. Onları öldüreceğiz ve g i d e c e ğ i z . Hiçbir şeye dokunmuyorsunuz. Hiçbir iz bırakmayacağız.

bize geri dön." Adam o kadar odaklanmıştı ki, o anın yoğunluğunun dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum.

"Biz mi?" Bu kelime ağzımdan çıkıverdi.

"Hâlâ söylediklerimi duyacak kadar doğru düşünebildiğini görmek güzel," diyor huysuzca. Ağzının köşesi seğiriyor. "Çığlık atmak ve bayılmak yok. Oh, ve kesinlikle kusmak yok."

Üzerimdeki mide bulandırıcı kusmuk kokusunu alabildiği için aşağılanmış bir halde ondan bir adım geri çekiliyorum.

Önce o hareket eder ve ben sadece ona yetişebilmek için hareket ederim. Koşmuyoruz. İçimdeki her şey kaçmam için bana bağılıyor ama efendisinin peşinden giden zavallı bir kukla gibi onun arkasında kalıyorum.

Eve yaklaştığımızda elimi sıkıca kavlıyor ve çenesinde bir kasın zıpladığını görüyorum, bu da beni daha da gerginleştiriyor.

Verandaya çıkan dört merdiveni tırmanırken, görüşüm ön kapıya takılıyor. Neden ters yönde koşmuyorum? Neden beni çekmesine izin veriyorum?

Tekmeleyerek ve çığlık atarak savaşmalıyım!

Zihnim mutlak panikten boşlukla dolu o boşluğa doğru koşuyor.

Kolunu kaldırdığını görüyorum ama hiçbir şey beni kilidin olduğu yere bir delik açarken çıkan gürültüye hazırlayamaz. Ön kapı titriyor, menteşeleri gıcırıyor. Ve sonra her şey bir anda oluyor.

Flaşlar ve gürültülü patlamalar. Çığlıklar ve kan.

Erkekler Predator'a hamle yapıyor ama o elimi bırakıyor, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi hızlı ve hassas bir şekilde hareket ediyor.

Tek yapabildiğim, gözlerim şoktan kocaman açılmış ve kalbim yanan bir ahırda mahsur kalmış vahşi bir at gibi hızla çarparak olduğum yerde kalakalmak.

Etrafımdaki dünya yavaşlıyor ama içimde her şey hızla akıyor.

Yaptığı her atış bir hedefi vuruyor, kırmızı çiçekler, tıpkı filmlerde görebileceğiniz gibi. Ama bu bir film değil. Bunlar yere düşen gerçek bedenler, gerçek kan, gerçek dehşet çığlıkları ve değişiklik olsun diye çığlık atan ben değilim.

"Orada kal," diye homurdanıyor. Sağımda duran ağır görünümlü bir kapıyı iterek açmasını izlerken donup kalıyorum. Küfür sesleri duyuyorum. "Siktir!" diye bağılıyor biri ve ardından silah sesleri geliyor.

Normal bir insan bu kâbustan çığlık atarak kaçardı ama ben onların ölümünü izlerken donup kaldım. Hepsinin ölmesi için pek çok yol hayal ettim ama bu değil, bu kadar kolay ölümler değil. Keşke onlar da dışarıdaki konteyner gibi yanıyor olsalardı.

Predator oturma odasına geri gelir. Yüzü acımasız görünüyor, gözleri sürekli bir hedef arıyor.

Yırtıcı bir hayvana benziyor. Şimdi adını anlıyorum.

Gözleri üzerime dikiliyor ve sadece bir bakışı bile kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Silahı birkaç santim daha yukarı kaldırıyor ve doğrudan kafama doğrultuyor. Parmağının tetiği çekmesi için geçen saniyede gözlerinin içine bakıyorum. Soğuk ve hesapçı. Hiçbir duygu yok, sadece yüksek bir patlama sesi var, diğerlerinden daha yüksek ve kendimi siper almak için eğilmekten alıkoyamıyorum. Yanağımda hafif bir yanma hissederken bile irkilmiyorum ve sonra arkamdan ağır bir şeyin düştüğünü duyuyorum. Dehşet kanımın damarlarımda sıcak bir şekilde akmasına neden olurken titreyen bir nefes veriyorum.

Kahretsin, beni vurabilirdi! Ona lanet okumayı bile kendime yediremiyorum. "Aferin kızıma," diye karanlık bir şekilde nefes alıyor.

Elimi tuttu ve beni çekti.

Ön kapıya doğru. Cesetlere bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama gözlerim onlara takılıyor ve çılgın bir rahatlama hissiyle onları içime çekiyorum.

Kamerayı fark ettiğimde neredeyse kapıya varmıştık. Dikkatini çekmek için kolunu çektim. "Bekle, bu kamera." Tripoduyla birlikte sehpanın üzerinde duruyordu ve yanında küçük bir hafıza kartı yığını vardı.

"Ve?" diye tersliyor. Belli ki bundan haberi yok.

"Benim için kayıtlar yaptılar-" Duruyorum ama daha fazlasını söylememe gerek kalmıyor çünkü anlıyor.

"Bir çantaya ihtiyacımız var. Çantadan başka hiçbir şeye dokunmayın." Sesi gerçekten gergin çıkmaya başladı. Gergin olmasından hoşlanmıyorum. Şimdiye kadar ikimiz arasında sakın olan oydu. İkimiz de akıl sağlığımızı kaybedemeyiz ve benim aklımı tamamen kaybettiğim çok açık.

Mutfakta bir kese kağıdı bulduk. Oturma odasına doğru koşarken ayağım sert bir şeye çarpıyor ve neredeyse takılıyorum. Etrafımdaki ölü yüzlere ve kana bakmamaya çalışıyordum ama gözlerim aşağıya dalıyor. Kan görüyorum, lanet olsun çok fazla! Sonra tanımak midemin çukuruna sertçe batıyor. Bu Steven! Tiksintiyle geri çekiliyorum.

"Yine başlama şimdi. Buradan çıkmamız gerek," diye tersliyor Predator beni. Beni öne doğru itiyor ve titreyen ellerimle kamerayı ve hafıza kartlarını çantaya koymasına yardım ediyorum.

Elimi tekrar tutuyor ve beni ön kapıdan dışarı çekiyor. Tam önüme bakıyorum ve sonra çimenleri görüyorum. Elini çekip kurtarıyorum ve sanki sonunda özgür kalmışım gibi ileri atılıyorum. Verandadan çıktıktan sonra titreyen bacaklarımın hareket ettirebildiği kadar hızlı koşuyorum.

Bacaklarımın tutmaması ve ot değil çakıl yemem için fazla uzağa gidemem. O kadar uzağa bile gidemedim.

Hareket etmekten çok korkuyorum.

Olacaklara dönüp bakamayacak kadar korkuyorum.

Arkamda çakılların çitirdadığını duyuyorum ve kalbim sıkışıyor. İçim parçalanıyor ve ağlamaya başlıyorum. Hıçkırıyorum çünkü Tanrı bile bana yardım etmeyecek.

"Cara." İsmimi duyunca başımı kaldırıyorum. Sanki gerçekten önemsiyormuş gibi söylüyor. Kulağa rahatlatıcı geliyor. "Gitme vakti geldi. Artık güvendesin."

Yanımda çömeldiğinde ona ilk kez iyice bakabiliyorum. Koyu kahverengi saçları kısa ve düzgün, yanlardan tıraş edilmiş. Yüzü acımasız ve sert, sakalı onu daha da korkunç ve karanlık gösteriyor. Taştan yapılmış gibi görünüyor. Sonra gözlerini görüyorum, gri gözlerini. Vahşi gözler.

Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum. Kesinlikle her şeyi gören gözleri var, tıpkı arasında sıkışıp kaldığım duvarların her şeyi gördüğü gibi.

Bir an için duygular kabarmakla, bana yapılanların dehşetinde boğulmakla tehdit ediyor ama gözlerimi kapatıp ruhumu karartan boşluğa odaklanıyorum. Yaşadığım kâbusun anıları yerine boş duyguları tercih ederim.

"Şimdi gidiyoruz. Yürüyebilir misin?" diye sorarak beni karanlık düşüncelerimden kopardı. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama sahip olduğum adrenalin artık yok. "Tamam, yürümek yok o zaman," diyor. Kolları altımdan kayıyor ve beni kaldırıyor. Onun kollarında kendimi küçük hissediyorum. O benden çok daha büyük ama ben kendimi küçük hissediyorum çünkü bir zamanlar olduğum kişiden geriye hiçbir şey kalmamış.

Yürüyor ve konteynerden uzakta olduğu sürece nerede olduğu umurumda bile değil.

Kendimi kapatıyor gibiyim, zihnim, bedenim, ruhum - her parçam savaşmaktan yoruldu.

"Güvendesin. Artık benimlesin." Duyduğum son sözler bunlar.

KORUYUCU

PROLOGUE

RILEY

Kendimi her zaman oldukça mutlu ve şanslı bir insan olarak düşünmüşümdür. Dünyayı kurtarmak ya da en azından arkamda iz bırakmak istedim.

Son üç yılımı yardımımıza ihtiyaç duyulduğunu hissettiğim her yerde ayak izlerimi bırakarak geçirdim.

Kendi saflığımla, karmaya rüşvet verebileceğimi düşündüm. Bilirsiniz - eğer iyilik yaparsam, o zaman iyilik bana doğru gelecektir. Şimdiye kadar işe yaradı, neden bundan şüphe edeyim ki?

Yirmi dört yaşındayım ve mutluyum. Pek çok insanın hayatında bulamayacağı türden bir mutluluk bu.

Beni seven bir ailem var. Örnek aldığım iki kardeşim var, özellikle de en büyük kardeşim Josh. Kimse onun eline su dökemez.

Uçak inerken heyecanlıyım. Eve... nihayet.

Avustralya'dan dönüş uçuşu çok yorucuydu. Kendimi yapış yapış ve pis kokulu hissediyorum. Ama seyahat ettiğime değdi. Yıllık Gouldian Finch Sayımı'na katıldım. Tüm o renkli kuşları saymak inanılmaz bir deneyimdi. Ondan önce üç yıl boyunca Afrika'yı dolaştım ve elimden geldiğince yardım eli uzattım. Bu bana kendimi iyi hissettirdi.

Sorun da bu zaten, değil mi?

Kendimi iyi hissettirdiği için yaptım. Bunların hiçbirini yardım ettiğim insanlar için yapmadım. Hayvanlar için yapmadım.

Hayır, hepsini kendim için yaptım - bu yüzden karma bana aynı şekilde geri ödemek zorunda kalacaktı. Bu işler böyle yürür. Öyle değil mi?

Geçmişimi her zaman temiz tutarım. Her zaman kibar ve alışkanımıdır. Her zaman gülümserim. Ben komik biriyim, herkesin yaslanabileceği bir omuzum.

Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Josh bana kayan yıldıızım demeye başladı. Riley-Star. Ailede tuttu. Her zaman şakalaşırlar ve benden dilek dilerlermiş gibi yaparlar. Çok parlıyorum. Ben ailenin kalbiyim... herkesin küçük kıızıyım. Ama her yıldıızın bir gün snmesi gerekir.

Hayatın bize dersler vermenin bir yolu vardır.

Karma, iřte bu tuhaf bir řey. Hayatım benden koparıłana kadar ne kadar bencil olduęumu hiç bilmiyordum.

Ben. Ben. Ben. Ben. Ben. Ben.

Her şey benimle ilgiliydi.

BİRİNCİ BÖLÜM

RILEY

Gözlerim Josh için etrafımdaki kalabalığı tarıyor. Onu o kadar uzun zamandır görmemiştim ki içimde gergin bir heves titreşiyor.

Sonunda kardeşime kilitlendiklerinde heyecandan bir çığlık attım. Havaalanını dolduran insanların arasından sıyrılarak koşmaya başladım.

"Josh!" Mutlulukla çığlık atıyorum. Aramızdaki son mesafeyi de atlayarak tüm bedenimi ona doğru fırlatıyorum.

Kahkahası başımın üzerinde patlıyor ve sonra kolları sıkıca etrafımı sarıyor Ben.

"Riley-Star," diye fısıldıyor ve bu kalbimin sıcaklıkla parlamasına neden oluyor. Onun sesi kısık, sevgiyle dolup taşıyor. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçarken kolları beni sıkıca sarıyor. Ağabeyimi gördüğüm için çok mutluyum. Çok uzun zaman oldu.

"Seni çok özledim," diye fısıldıyorum, sesim damarlarımda dolaşan ezici mutlulukla kalınlaşıyor.

"Seni daha çok özledim," diyor beni ayaklarımın üzerine yatırırken. Gözleri üzerimde geziniyor ve sonra şaşkınlıkla başını sallıyor. "Boyun gerçekten uzadı mı?"

Onu son gördüğümde farklı görünüyor. Saçları çok kısa kesilmiş, orduda görev yaptığı dönemden bile daha kısa. Bir zamanlar nazik olan yüz hatlarında sert bir ifade var. Ayak parmaklarımda duruyorum ve Josh'un tam içine bakmayı başarıyorum.

göz. Benimkiyle aynı renkte olan koyu yeşil gözlerindeki nezaket hızla geri geliyor ve bu beni gülümsetiyor.

"Evet, bir gün bana bakıyor olacaksın." Dudaklarımdan taşan kahkahayı engelleyemiyorum.

"Rüyada görürsün, küçük kardeşim." Çantalarımı elimden aldı ve birini omzuna attı. "Hadi seni eve götürelim. Annem ve babam seni görmek için sabırsızlanıyor. Logan bugün işten bile izin aldı."

Bugün tüm ailenin bir araya geleceğini duyunca gülümsemem genişliyor.

"Fazla kalamam." Josh mutluluk balonumu patlattı. Yüzümdeki gülümseme kaybolunca hemen açıklama yapmak zorunda kalıyor. "Meşgulüz. Griffin yerime bakıyor, böylece gelip seni alabilirim."

"Griffin nasıl?" Ben soruyorum.

Griffin'le henüz yüz yüze tanışmadım ama birkaç e-posta alışverişinde bulundum. Josh ile birlikte görev yaptığı dönemde birbirimize yazmaya başlamıştık. Josh'un ekibindeki tüm erkekler arasında Griffin hala arada bir yazdığım tek kişi.

Josh ordudan emekli olduktan sonra Griffin'in güvenlik şirketine katıldı. Ne iş yaptıklarından emin değilim. Josh bir keresinde kimsenin istemediği işleri aldıklarını söylemişti. Josh'un her gün hayatını riske atmasından nefret ediyorum ama güvenlik işinde çalışmanın onu mutlu etmesini anlıyorum.

"Griffin iyi. Her zamanki gibi inatçı ama iyi." Bana gülümsüyor. "Umarım yakında onunla ve ekibin geri kalanıyla tanışırsın. Onları seveceksin."

"Sürekli duyduğum isimlerin sonunda yüzlerini görmek ve tüm zamanınızı kiminle geçirdiğinizi görmek harika olurdu."

Eve dönerken Josh bana son e-postasından bu yana neler kaçırdığımı anlatıyor. "Logan terfi aldı. Bunun için çok çalıştı."

"Evet, onda beyin, sende güzellik var... tsk, bana ne kalıyor?" Őakayla karışık söyledim.

"Bol Şans," diye gülüyor Josh.

"Doğum gününü kaçırdığım için özür dilerim. Gerçekten eve erken gelmeye çalıştım." Ailemle çok fazla doğum günü ve tatil kaçırdım. Telafi edilecek çok Şey var.

"Büyük bir Şey değil Riley-Star. Sadece otuz beşinci yaşım. Ağabeyin artık yaşlanıyor."

Gülmeye başladım. " yle mi? Yakında sana dede diyebilirim."

"Sakin cüret etme," diye homurdanıyor. Yine de sesinde alaycı bir ton var, bu yüzden sadece Şaka yaptığını biliyorum.

Josh eve yanaşıyor ve ben kendimi tutamayıp bakıyorum. Hala bıraktığım gibi görünüyor. Annemin g lleri tamamen açmış. Eve gelmekle ilgili bir Şey var, kendinizi merkezde hissettiğiniz, tamamen rahatlayabileceğiniz ve yeniden şarj olabileceğiniz tek yer.

Küçük çantayı aldım ve Josh'un ağır olanı dışarı taşımasını bekledim. Araba.

"Őařırmıř gibi davran. Annem elinden geleni yaptı. Sabahtan beri yemek pişiriyor.

Sabahın k r nden beri," diye uyarıyor Josh  n kapıyı açarken.

Dudaklarımda anında bir gülümseme oluşuyor. Bu tonlarca nefis yemek demek. Yemek için sabırsızlanıyorum. Evle ilgili en çok özlediğim Şeylerden biri bu. Hiçbir Şey annemin yemeklerinin yerini tutamaz. O en iyisidir.

Josh önce benim girmeme izin verdi. Çantamı giriş holüne bırakıyorum ve mutfağa doğru yürüyorum. Ev annemin yemekleriyle harika kokuyor, ağzım sulanıyor.

"Ben geldim," diye sesleniyorum, ailemi tekrar göreceğim için heyecanlıyım. Mutfağa giriyorum ve havada asılı duran lezzetli aromayı derin bir nefesle içime çekiyorum.

"Riley!" Annem ılık atıyor. Koşarak bana doğru geliyor ve ben de çarpışmaya karşı kendimi korumak için kollarımı iki yana açıyorum. Beni sevgi dolu bir kucaklamayla sardı.

Hâlâ bana sarılarak aşağı yukarı zıplamaya başladığında genişçe gülümsüyorum.

"Evdesin... ahhhh... evdesin!" diye mutlulukla haykırıyor. Geri çekiliyor, iki eliyle yüzümü çerçevesiyor ve gözyaşları içinde gülümsüyor. "Bebeğim sonunda evde."

"Merhaba anne," diye fısıldıyorum içtenlikle.

"Onu bizimle paylaş," diyor babamın derin sesi annemin arkasından. Annem yanıma geliyor, kolu hâlâ belimde.

"İşte benim bebeğim," diyor babam yüzünde gururlu bir gülümsemeyle. "Dünyayı fethettin. Seninle çok gurur duyuyoruz."

Güçlü kolları beni sarıyor ve alnıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

"Hepinizi çok özledim," diye fısıldıyorum, sonunda aileme kavuştuğum bu anın tadını çıkarıyorum.

"Kimin sesini duyuyorum?" Logan koridordan sesleniyor ve sonra mutfağı giriyor. Josh'un elini sıkıp omzunu sıvazladıktan sonra dönüp bana bakıyor. "Riley, şu haline bak." Ayı gibi sarılarak ayaklarımı yerden kaldırıyor. Omzuna doğru gülüyorum. "Kocaman olmuşsun."

İ çekiyorum... sonunda evde olmanın yerini hiçbir şey tutamaz. Burası benim mutlu yerim, tam burada sevdiklerimle birlikte.

Annem, "Git çantalarını odana koy ve kirli kıyafetlerini bana bırak ki onları yıkayabileyim," diyor ve ardından tüm lezzetli yiyecekleri işaret ediyor. "Eşyalarını yerleştirmeyi bitirir bitirmez yemek yiyeceğiz. Uzun uçuştan dolayı yorgun olmalısın."

"Evet," diye başımı salladım. "Hepsini çabucak boşaltacağım. Sadece uzun uçuştan sonra duş almak istiyorum. Pijamalarımı giyiyorum ve sonra da yüzümü her şeyle dolduruyorum.

bu lezzet."

"Bunu sen yap, tatlım." Annem bana kalbimi ısıtan sevgi dolu bir gülümseme veriyor.

Üst kata çıkıyorum ve yatak odama girer girmez içimi bir y u v a duygusunun kapladığını hissediyorum.

Sigh ... ev gibisi yok.

Eve döneli bir hafta oldu. Her şey hala seyahate çıkmadan önceki gibi, bu yüzden eski rutinime geri dönmek oldukça kolay.

Gündüzleri anneme kreşte yardım ediyorum. Annemin çocuklara, özellikle de bebeklere karşı her zaman zaafı vardı, bu yüzden ben okulu bitirir bitirmez *Minik Ayaklar*'ı açtı.

Diğer üç kadın ona yardım ediyor, bu yüzden bana gerçekten ihtiyacı yok, ama evden bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra benim ona yakın olmamı sevdiğini biliyorum. Gerçekten umurumda değil. Hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğime karar verene kadar bana zaman kazandırıyor.

Bu akşam Josh'a pizza sürprizi yapmayı planlıyorum. Beni havaalanından aldığından beri onu görmedim, bu berbat bir şey.

Ailemdeki herkes arasında Josh'a en yakın olan hep ben oldum. Ona, küçük bir kız kardeşin ağabeyine baktığı gibi bakıyorum. Sanırım bunun nedeni beni her zaman şımartmış olması. Josh'un benim için zaman ayırmadığı bir an bile olmadı.

Ben her zaman onun küçük yıldızı oldum... en sevdiği kişi.

Başka ülkelere seyahat etmek, ailemin desteğine ve sevgisine sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu fark etmemi sağladı. Onlara ne kadar değer verdiğimi her zaman göstermesem de buna değer veriyorum. Bunu değiştirmeyi planlıyorum,

Bu geceden itibaren. Her biri için özel bir planım var. Kesinlikle onlarla daha fazla zaman geçireceğim, böylece onları ne kadar çok sevdiğimi bilecekler.

Josh'un pizzayı sevdiğini biliyorum ve bu yüzden ona ikram olarak alıyorum.

Arayı kapatabileceğimiz güzel ve rahatlatıcı bir gece geçireceğiz.

Josh'un kapısını çaldım, geceyi onunla birlikte geçireceğim için heyecanlıydım. Birden kapı çekilerek açıldı ve pizza ellerimden alındı. Parmaklar pazıma saplanıyor, beni öne ve evin içine doğru çekiyor.

Karşımdaki devasa adama bakarken dudaklarımdan panikle bir ses çıkıyor. Sulu gözleri korkunun omurgamdan aşağı süzülmesine neden oluyor.

Ne haltlar dönüyor burada? Kim bu adam? Josh nerede?

Evin derinliklerinden bir hırıltı duyuyorum. "Ona dokunmaya cüret etme! Bırakın onu. Onun bununla hiçbir ilgisi yok!"

Bu Josh. Ama sesi farklı. Sesi daha önce hiç duymadığım karanlık bir ton taşıyor ve damarlarımda uğursuz bir korkunun kanamasına neden oluyor.

"Hayır," diye hırılıyor adam, "O da geliyor." Beni itiyor ve bu benim evin derinliklerine doğru tökezleyerek bir adım atmama neden oluyor. "Bizi seni bulma zahmetinden kurtardın."

İçimde bir yerlerde bir alarm çalmaya başladı... bu resimde bir sorun var.

Tekrar itilip kakılıyorum ve tökezleyerek birkaç adım daha atıyorum. Beni bir hiçmişim gibi itip kakmaya cüret ettiği için kocaman adama ters ters bakıyorum.

Hâlâ tehlikede olduğumu anlamış değilim çünkü hâlâ küçük, güvenli balonumda yaşıyorum.

Ŗu anda, Ŗu saniyede, hâlâ mutlu hayatıma hiçbir Ŗeyin dokunamayacağına inanıyorum.

Cehalet mutluluktur.

Tehlike gözünüzün önündeyken onu görmeyi reddetmeniz çok komik. Küçük güvenli baloncuğunuzun canavarları dışarıda tutacak kadar güçlü olmayabileceğini kabul etmeyi reddediyorsunuz.

Ama baloncuklar patlar. Güvenlik ağınızın çözüldüğü anı hissedebilirsiniz. Bu dünyayı sarsan bir Ŗoktur. Mükemmel hayatınızı yerinde tutması gereken eksene indirilmiş yıkıcı bir darbedir.

Josh görüş alanıma giriyor ve hayatımın en derin yerinde yabancı bir değişim hissediyorum. Ŗok içinde soluk soluğa kaldığımda hayatımı mükemmel kılan her Ŗey kararmaya başlıyor. Bir karanlık yaklaŖmaya başlıyor, dünyanın kenarlarını lekeliyor. Bu yabancı bir his, daha önce hiç hissetmediğim bir Ŗey. Soğuk, uçucu

... düşmanca bir saldırı.

Josh'un yüzü kanlı ve dayak yemiŖ. İki adam tarafından tutuluyor, her biri bir kolunu sıkıca kavıyor. Onu tutmaya devam etmenin onlar için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum.

Birkaç kez göz kırpmıyorum, ne gördüğümü anlayamıyorum.

"Josh," sonunda nefes almayı başarıyorum. Ona ulaşabilmek için ilerlemeye çalışıyorum ama kocaman adam beni geri çekiyor.

"Bırak gitsin," Josh kelimeleri gıcırdatarak söylüyor ama bu sefer sesindeki karanlık ton kaybolmuŖ. Sesi gerçekten korkmuŖa benziyor ve bu da panik ve dehşetin kalbimi kuvvetle sarmasına neden oluyor.

Yenilgiye uğramıŖ gibi başını öne eğer ve "Bırakın onu... lütfen" diye yalvarır.

Kardeşimi böyle gördüğüm için kalbimin çatladığını hissediyorum. O her zaman güçlü olan olmuŖtur... kırılmaz. Ona sadece kocaman gözlerle bakabiliyorum. Beynim neler olduğunu anlamayı reddediyor.

Josh gözlerini kapatıyor ve tekrar açtığında acı ve çaresizlikle dolup taşıyor. Bacakları gevşiyor ve kardeşimin dizlerinin üzerine çöküşünü dehşet içinde izliyorum.

"Lütfen!" diye bağıyor. "Lütfen, onun bununla hiçbir ilgisi yok! Senin kavgan benimle."

Adam beni geri çekmeye başladı... Josh'tan uzaklaştırmaya. Kardeşimle aramdaki mesafenin büyümesini izliyorum ve bu zaten hissettiğim paniğin damarlarımda alevlenmesine neden oluyor.

Kanının yüzüne bulaştığını görüyorum.

Onu hâlâ geride tutan iki öfkeli adamı gözümün önüne getiriyorum... ve sonunda her şey yerli yerine oturmaya başlıyor.

Korkunç bir şeyin içine girdim.

Bu kötü, çok, çok kötü!

Şok, derime batan küçük dikenler gibi üzerimde dalgalanırken başımı sallıyorum.

"Josh." Fısıltı çok uzaklardan geliyor, sanki olan bitenin gerçekliği bana sertçe çarpıp korkudan hıçkırmama neden olurken umutsuzluğun çorak topraklarında sürükleniyormuş gibi.

Nabzım, kanım damarlarımda dolaşana kadar hızlanıyor.

Tüm düşüncelerim bulanıklaşana kadar zihnim daha yüksek bir vites geçiyor. Adamın parmakları sanki içime sızan farkındalığı hissedebiliyormuş gibi acı verici bir şekilde pazuma saplanıyor. Daha sert çekiyor ve ben Josh'ı gözden kaybediyorum, kavga sonunda göğsümün içinde patlıyor.

"Hayır!" Kolumu çekip kurtarıyorum ve ileri atılıyorum. Kardeşimle güldüğüm pek çok mutlu gece geçirdiğim oturma odasına koşuyorum.

Adamlar onu ayağa kaldırmakla meşgul.

"Bırakın onu!" Onlara bağıyorum ve bu mantıksız anda aslında ikisini de indirebileceğime inanıyorum.

Josh'un sağ kolunu tutan adam bana sırtıyor, sanki ben sinir bozucu bir sinekten başka bir şey değilmişim gibi.

Elimi uzattım ve tam Josh'u tutacakken kollar bana dolandı. Gözlerim Josh'unkilerle buluşuyor ve bana yansıyan dehşet ve umutsuzluktan başka bir şey görmüyorum. Neden savaşmadığını anlamıyorum.

Sıkı tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama nafile. Yeterince güçlü değilim.

Bir dakika önce sırtan adam sağ kolunu hareket ettiriyor ve ancak o zaman bir metal parıltısı görüyorum. Bir silah. Bir an için kaşlarımı çatıyorum ama sonra Josh'un sol kolunu tutan adamın elinde parıldayan diğer silahı fark ediyorum.

Bu adamlar silahlı!

Dişliler yerine oturuyor ve ağzım dehşetten kuruyor. Vücudum bana çarpan ani gerilim dalgası yüzünden kaskatı kesiliyor.

Bu adamlar bize çok zarar verecek. Bir şeyler yapmalıyım. Yardım bulmalıyım.

Koşmak için arkamı dönüyorum ama bir yumruğun kafamın yan tarafına sertçe çarpmasıyla olduğum yerde kalakalıyorum. Acı keskin, yanağımdan aşağıya ve boynuma doğru kavurucu bir yol açıyor. Beklenmedik darbeden dolayı tüm vücudum geriye doğru uçuyor. Uzanmaya çalışıyorum... bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak için. Ama hiçbir şey yoktu.  nce kürek kemiklerim yere çarpıyor ve vücudumun üst kısmı sarsılıyor. Başımın arkası duvarın kenarına çarptı. Boynumdan aşağı donuk bir ağrı iniyor ve sonra görüşüm bulanıklaşıyor.

İKİNCİ BÖLÜM

RILEY

Kaçacak hiçbir yer kalmadığında, saklanacak hiçbir yer kalmadığında rüyalar bize bir kaçış yolu sunar.

Keşke güvenli bir yere gittiğimizi hayal edebilseydim.

Hafızam sisli bir karmaşa. Olan her şeyi hatırlayamıyorum. Bizi kimin tuttuğunu bilmiyorum. Neden kaçırıldığımızı bilmiyorum.

Pizzayı aldığımı ve Josh'un evine gittiğimi hatırlıyorum. Pizzanın kokusunu hatırlıyorum... ama başka bir şey hatırlamıyorum. Son net hatırladığım şey arabamı Josh'un evinin arkasına park ettiğim.

Bizi kim tutuyorsa ona seslenmeye çalıştım ama ricalarıma yanıt alamadım.

Ağladım.

Yalvardım.

Yalvardım.

Dua bile ettim.

Gözlerim sürekli diğer sandalyelere kayıyor. Bana en yakın olan annem, sonra da babam. Logan ve Josh en uçta. Ailemin her üyesi dayak yedi. Annemin tek gözü şişmiş. Yüzünün bu kadar kötü dövüldüğünü görmek içimi ürpertiyor.

Uyanmalarını dileyerek onlara seslenip duruyorum. Uyanmaları gerek. Uyandıklarında bu karmaşadan kurtulabileceğiz.

Uyanmalarını istiyorum.

Hepimizin burada olduğunu görünce şok oldum. Hala hiçbir şey anlamıyorum. Neden sandalyelere bağlıyız? Neden buradayız? Neler oluyor?

Josh kıpırdanmaya başlar, tam o sırada kapıyı kocaman bir adam doldurur ve bir an için adamda tanıdık gelen bir şeyler olur, ama bu düşünce geldiği gibi kaybolur.

Adam sırtıyor ve bu onu bir korku filminden çıkmış gibi şeytani gösteriyor.

Belki de inanılmaz derecede korktuğum için ona gerçekte sahip olduğundan daha fazla güç veriyorum. Korku her durumu yoğunlaştırır. Bu dersi Afrika'dayken öğrendim. Bir keresinde kampımız bir grup aç maymun tarafından yağmalanmıştı. Tüm bu yaygara ve gürültünün ne olduğunu görmek için çadırımı terk edecek kadar aptaldım. Çadırımın hemen dışında bir maymun vardı. Doğruyu söylemek gerekirse, beni görünce daha da korktu. Bana dişlerini gösterdi, keskin köpek dişlerini. Hırlayarak ve tıslayarak yaptığı uyarı, çalmaya geldiği şeyi almaya cüret edersem beni ısıracağını açıkça söylüyordu. Kamptan dağınık bir şekilde ayrıldılar. Maymunlar kendilerini tehdit altında hissetmedikleri sürece gerçek bir tehlike altında değildik, ancak maymun bana hırladığında neredeyse altıma işiyordum ve düşününce küçücük bir tüy yumağıydı. Tur rehberimiz daha sonra bana korkunun her türlü durumu yoğunlaştırdığını söyledi. Maymun benden, benim ondan korktuğumdan daha fazla korkmuştu. Tehlikeyle karşılaştığımda bunu hatırlamalıydım.

İri adama bakıyorum ama bunun bu durum için önemli olduğunu sanmıyorum. Adam benden ya da herhangi birimizden korkmuyor, maymunun korktuğu gibi değil.

Öte yandan ben ondan çok korkuyorum. Korku içimi sıvılaştırıyor. Korku benim için bu anı kesinlikle yoğunlaştırıyor.

Adam bana doğru yaklaşmaya başladı, tıpkı bir keresinde katıldığım safarilerden birinde avını takip eden bir aslan gördüğüm gibi. O zamanlar bunu büyüleyici bulmuştum - ama

Şimdi aklım başımdan gitti.

"Uzak dur," diye kekelemeyi başarırken korkunun kalın bir sis gibi beni sardığını hissediyorum. Zayıf yalvarışım sadece dudaklarını iğrenç bir alaycılığa dönüştürüyor.

O kötü, tamamen kötü. Kötü çocukların mavi gözlü, siyah saçlı, kaslı ve dövmele olduğu pek çok kitap okudum. Her nasılsa, bu kötü çocuklar hikayenin ilerleyen bölümlerinde kahraman oluyorlar.

Hatta geceleri kendi kötü çocuğumun beni kaçırdığını ve sonra bana umutsuzca aşık olduğunu hayal ederek geçirdim.

Bir daha asla korkunç bir durumu cazip hale getirmeyeceğim.

Sulu mavi bakışları, yüzünde düzensiz duran yağlı siyah saçlarıyla bu adam, daha önce defalarca okuduğum kötü çocuk değil. Renkli mürekkep kollarını kaplıyor, her santimini, solmuş kahverengi gömleğinin kollarının altında kaybolana kadar. Kafatasları ve bıçaklar... kızgın dövmeler.

Bana doğru tehditkâr bir adım daha atıyor ve bu beni panikletip bileklerimdeki bağları çekiştirmeme neden oluyor. Ellerimi serbest bırakmalıyım. Kendimi bir şekilde savunmalıyım.

Başını yavaşça sallıyor... o kadar yavaş ki sinir bozucu.

Birdenbire bana saldırıyor ve boğazımdan dehşet dolu bir çığlık kopuyor.

"Aman Tanrım!"

Vücudunun cüssesi benimkinin üzerine çıkarken zihnim bir anlığına mutlak bir dehşet içinde donup kalıyor. Kişisel alanımın bu şekilde ihlal edilmesinin katıksız şoku içimi ürpertiyor.

Yumruğu yüzümün yan tarafına sertçe çarpıyor ve acıyla öğürmeme neden oluyor. İçimde korkunç duygular patlıyor - bunların başında kafa karışıklığı geliyor. Bu adamın bana neden zarar verdiğini anlamıyorum.

Hiç kimse bana öfkeyle dokunmadı. Çocukken ailem bana bir şaplak bile atmadı. Fiziksel ceza benim için yabancı bir şey. Ben sadece

Hayatım boyunca sevgiyi ve barınağı tanıdım.

Bir şey anlamaya çalışmadan, başımın yan tarafına bir darbe daha çarpıyor ve kulağım acıyla çınlıyor.

Terinin kokusu burun deliklerime doluyor ve midemi bulandırıyor. Beni bu korkunç durumun şimdi ve burasına geri getiriyor.

Adam anneme doğru yürür ve sandalyesini odanın karşı tarafına doğru çeker. Yolun yarısında annem kendine gelirken inlemeye başlar. Başını kaldırmaya çalışıyor ve sonra etrafına bakıyor. Hissettiğim dehşetin aynısının onun yüzüne de yansıdığını görüyorum.

"Anne!" Ona seslendim. "İyi olacağız." Josh bizi bu karmaşadan kurtaracak. Josh her zaman her şeyi düzeltir. Sadece uyanması gerekiyor.

Sonra, adam babamın bağlarını çözüyor ve babamın gevşek bedenini büyük odanın diğer tarafına sürüklerken artan bir korkuyla izliyorum. Bir çeşit depodaymışız gibi görünüyor, bu da kafamı daha çok karıştırıyor. Bir tarafa dağılmış birkaç boş kasa ve diğer tarafta metal levhalar var. Burası hakkında hiçbir şey göze çarpmıyor. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok.

"Baba!" Uyanmasını umarak bağıriyorum. Uyanmak zorunda. Josh'a yardım etmeli ki bizi buradan çıkarabilsinler. Bu adamla konuşmalı ve ona her şeyin korkunç bir hata olduğunu söylemeliler.

Adam babamın ellerindeki bağları bir kanca ve zincir düzeneğine bağlıyor. Ağzım açılıyor ama çığlığım çıkmıyor. Göğsümün içine geri çekiliyor ve orada patlayarak iç organlarıma zarar veriyor.

Babam... O ailemizin üzerine inşa edildiği temeldir.

Gözlerim anneme kaydı. Kanlar içinde inliyordu. Hissettiği acı yüzünden vücudunun titrediğini görebiliyorum. Sersemlemiş görünüyor, çevresinin tam olarak farkında değil.

Kim annemi bu kadar kötü dövebilir? *Neden?* Benim güzel ve sevgi dolu annem ... kim onu bu şekilde incitecek, hepimizi incitecek kadar zalim olabilir? Biz ne yaptık?

Bunu hak etmek için ne yaptım?

Logan inliyor ve gözlerim adamın Logan'ı sandalyeden çekip odanın kenarına sürüklediği yere gidiyor. Logan'ı metal levhaların yanındaki duvara cıvatalanmış bir boruya kelepçeliyor. Yüzünü net bir şekilde görebildiğim için şimdi daha da kötü görünüyor. Sol gözünün üstünde kan fışkıran bir kesik var. Aptalca bir şekilde dikiş atılması gerekeceğini ve yakışıklı yüzünde kesinlikle bir iz bırakacağını düşünüyorum.

Adam Josh'un sandalyesinin arkasından tutup onu zeminin ortasına sürüklüyor ve ancak o zaman bizi Josh'un etrafında bir daire şeklinde konumlandığını fark ediyorum.

Dünyam bulanıklaşana kadar her şey yavaşlıyor ve herhangi bir şeye odaklanmak zorlaşıyor. Gördüklerimi anlamlandırmak zor.

Josh kendine geldiğinde bir öfke kükremesi duyuyorum.

Artık her şey yoluna girecek. Josh uyanıyor. Josh bu karmaşayı düzeltecek.
- Çünkü hepsi bu. Korkunç bir yanlış anlaşılma.

Adam yanıma geliyor ve bileklerimi sandalyeye bağlayan bağları çözüyor. Beni dengesiz bacaklarımın üzerine kaldırıyor ve sonra eli zaten zonklayan başımın arkasına sertçe çarpıyor. Bedenim ayakta durma isteğini kaybediyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Acı diz kapaklarımda patlıyor, kalçalarım kadar titreşiyor.

Soğuk ve inatçı bir şey boynuma dolanıyor ve sonra geriye doğru çekiliyorum. Soğuk çelik boynumu ısıırıyor ve derimi yırttığını hissediyorum. Parmaklarım boynumdaki zinciri tırmalarken korkunç sesler çıkararak öğürmeye başlıyorum.

Zihnim olanları algılayamıyor. Eğer etrafımı, dövülen ailemi, acıyı ve korkuyu işlersem - o zaman tüm bunlar korkunç bir şekilde gerçek olur.

"Siktir git!" Josh'un çığlığını duyuyorum ve sesi çaresiz geliyor... o kadar çaresiz ki kalbim korkudan titriyor. "Bırakın onları! Onların bununla hiçbir ilgisi yok." Hıçkırđđını duyuyorum ve sonra yalvarıyor, "Siktir... lütfen... lütfen ailemin gitmesine izin ver."

Josh'ı görebilmek için vücudumun st kısmını kaldırıyorum. Onu biraz olsun rahatlatmaya alışmalayım. Arkamda garip bir ses duyuyorum, metalin metal üzerinde koşması gibi, sonra boynumdaki zincir derimi ısırıyor ve ayak parmaklarımin ucunda durana kadar yerden yukarı çekiliyorum.

Bulanıklaşan gözlerle Josh'ı görüyorum. Onu sandalyeye bağlı tutan bağlarla mücadele ediyor. Öfkeyle hırılıyor ve gözleri her birimize -babama, anneme, Logan'a ve sonra da bana- kayıyor. Panikten neredeyse ateşi çıkması gibi görünüyor.

Daha önce hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Beni her zaman koruyan üç adam bağlanmış ve feci şekilde dövülmüştü. Hayatım boyunca bana sığınak olan bu üç adam, bırakın beni ya da annemi, kendilerine bile yardım edemiyorlar. Bu düşünce beni fel etti. Her zaman babamın ve kardeşlerimin kırılmaz olduğunu düşünürdüm.

"Onlar masum. Lütfen bırakın gitsinler," diye haykıran Josh kendini bağlardan kurtarmaya alışıyor.

"*Masum.*" Sözcük havaya tükürüyor ve gözlerim geldiği yöne doğru fırlıyor. Botlar beton zeminde srtnyor.

Soluk tenli bir adam görüyorum ve gözlerim korkuyla açılıyor. Ensemde boncuk boncuk terler oluşuyor.

Boynu, enesi ve yanakları yanık yarasına benzeyen lastiksi bir deriyle kaplıdır. Yanık deri sol gözünü aşağıya doğru sürüklüyor. Uzun ve sıska ve topallayarak yürüyor gibi görünüyor.

Onu görünce tüylerim diken diken oluyor. Koyu renk gözleri benimkileri buluyor ve karnımı yere indiren kötü niyetli bir sırtışla bana bakıyor.

İşte o zaman ilk kez düşünüyorum... *ölüm*. Bu adam beni öldürmek istiyor ve bunu yapmaktan zevk alacak.

Tek duyabildiğim gürleyen kalbim ve kısa, panik nefeslerim.

Bana bakmaya devam ederken tüm bedenim boğucu bir korkuyla uyuşuyor.

"Öyle bir şey yok," diye kelimeleri tükürüyor ve beynim bir an için ne dediğini anlamakta zorlanıyor.

Adam zalim gözlerini Josh'a çevirir ve "Nasıl hissediyorsunuz Bay Woods?" diye sorar. Kollarını iki yana açıyor ve nefretle alay ediyor: "Aileniz benim merhametime kalmış durumda."

"Bırak onları Volkov," diyor Josh. Daha çok umutsuz bir sızlanmaya benziyor. "Onların bununla hiçbir ilgisi yok. Senin işin benimle."

Adam başını sallar ve sanki Josh'un ricasını değerlendiriyormuş gibi derin düşüncelere dalmış görünür. Ama sonra tekrar başını sallar.

Parmaklarını şıklatıyor. "Dmitri!"

Gıcır gıcır, siyah takım elbise giymiş bir adam Josh'a doğru yürüyor. Ancak o zaman diğer iki adamı da fark ediyorum. Hepsinin sol kollarının altında duran bir kayışa sıkıştırılmış ağır görünümlü silahları var. Profesyonel ve sakın görünüyorlar.

Dmitri, Josh'un önünde durur. Elinde çatlamış eski bir kase var.

Artık adının Volkov olduğunu bildiğim yaralı adam, yetkili kişi gibi görünüyor. Bileğini oynatarak kaseyi işaret ediyor. "Size bana asla vermediğiniz bir şey vereceğim Bay Woods. Kızımın düğününü bombaladığınızda bir korkaktınız. Onun, oğlumun ve karımın canını aldığı için hiç pişmanlık duymuyorsun." Ağzını kapatıyor, kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı var ve yüzünün çizgilerine kazınmış kederi açıkça görebiliyorum.

Josh bu adama zarar verdi mi?

Ağabeyim... kahramanım insanların hayatını mı aldı?

Dehşete kapılmış bir halde gözlerim Josh'a kayıyor. Ağzımdaki son tükürük de kuruyor ve dilim ağırlaşıyor. Titreyen bir nefes alıyorum ve zincirin boynumu ısırıldığını hissediyorum. Bu bana içinde bulunduğum korkunç durumu, ailemin içinde bulunduğu umutsuz durumu hatırlatıyor - hepsi Josh'un bu adama yaptığı bir şey yüzünden.

Ben kardeşimin ne yaptığını anlamaya çalışmadan adam devam etti: "Kasede dört şey bulacaksınız Bay Woods. Birini seçin."

Josh başını sallar. "Seçmeyeceğim," diye hıçkırır.

Dmitri kaseyi Josh'un yüzüne doğru iter ve ona hırlar.

"Seçiminizi yapın Bay Woods, yoksa aileniz benimki gibi ölecek."

Josh'un boğazından umutsuz bir ses çıkıyor ve dehşet içinde "Blade" diye fısıldadığını duyuyorum.

Sol ayağım acı içinde bükülüyor. Korkunç bir an için zincir nefesimi ciğerlerimden söküp alıyor. Boğazımdan çekmeye çalışırken parmaklarım çeliğe saplanıyor. Dudaklarımdan boğuk bir çığlık kaçıyor ama sonunda ayağımı tekrar bulmayı başarıyorum ve hayat veren havayı içime çekmek için ihtiyacım olan o değerli santimi kendime veriyorum. Sol ayağım keskin bir acıyla yanıyor ama kendimi ayakta kalmaya zorluyorum. Tekrar boğulmak istemiyorum.

Kafam çok karışık ve korkuyorum. Sanki mükemmel hayatım paramparça olmuş gibi hissediyorum ve kaosun içinde kalan tüm parçalara anlam veremiyorum.

Arkamdan bir yerden gelene kadar bana vuran o kocaman adamı unutmuştum. Babama doğru yürüyor ve sonra sağ elindeki bıçağın parıltısı dikkatimi çekiyor.

"Lütfen yapma!" Josh yalvarmaya başlar. "Beni nasıl istersen öyle öldür, sadece lütfen... onlara zarar verme."

"Hayır," kelimesi dudaklarımdan sert bir nefes olarak dökülürken, farkına varmam çok zor oluyor. *Adam babamı öldürecek.*

Bir keresinde umudun ruhun kalp atışı olduğunu duymuştum. Bunu kim yazdıysa çok yanılmış.

Umut size sahte bir güvenlik hissi verir.

Umut, inkâr içinde yaşamanızı sağlar.

Umarım sonbahara hazırlanırsın.

Umut sadece acıyı uzatır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.